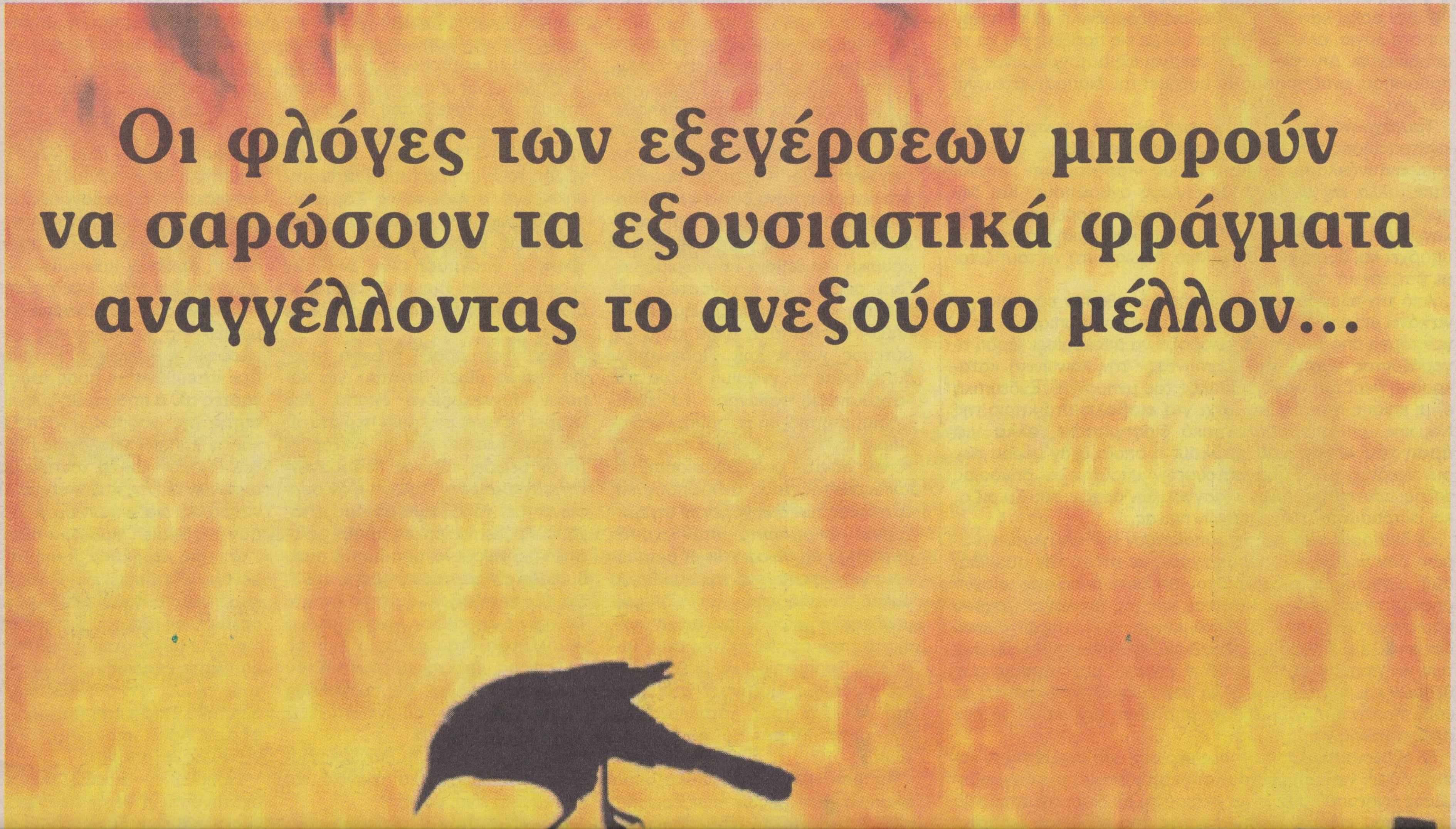
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 102
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι φλόγες των εξεγέρσεων μπορούν να σαρώσουν τα εξουσιαστικά φράγματα αναγγέλλοντας το ανεξούσιο μέλλον...

Οι φλόγες των εξεγέρσεων μπορούν να σαρώσουν τα εξουσιαστικά φράγματα αναγγέλλοντας το ανεξούσιο μέλλον...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Οι τριακόσιοι μετανάστες, που έχουν αρχίσει απεργία πείνας με αίτημα την νομιμοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών που δεν διαθέτουν νομιμοποιητικά έγγραφα, είναι αλήθεια ότι δεν εκπροσωπούν όλους αυτούς τους ανθρώπους στους οποίους και αναφέρονται. Αυτό δεν αρκεί κανείς να το θεωρεί δεδομένο ή να το αρνείται στα λόγια, αλλά θα πρέπει και με τις πράξεις του να το αποδεικνύει. Δηλαδή να μην ενεργεί ως αυτοχρισμένος εκπρόσωπος, αναζητώντας να αυξήσει την διαπραγματευτική του ισχύ.

Ταυτόχρονα, όμως, οι συνέπειες, θετικές ή αρνητικές, της κινητοποίησης των απεργών πείνας είναι βέβαιο, ότι θα έχουν αντανάκλαση, όχι μόνο στους «παράνομους» μετανάστες, αλλά και σε πολλούς άλλους ανθρώπους. Και δεν πρόκειται για υπερβολή, αφού δύσκολα μπορεί να αρνηθεί κανείς ότι το ζήτημα τροφοδοτεί μια κοινωνική ένταση που υπάρχει και δυστυχώς όχι θετικά, δίχως αυτό να ταυτίζεται με ρατσιστική διάθεση.

Από την πλευρά του το κράτος άδραξε την ευκαιρία για να κάνει μια επίδειξη πυγμής, αλλά και «ανθρωπισμού» σε έναν τομέα από τον οποίο φιλοδοξεί να αποκομίσει κέρδη αγοράζοντας χρόνο και «ξεχνώντας» την κοινωνική κατακραυγή περί των όρων επιβολής του μνημονίου. Ενδεικτική είναι επίσης η **απόφαση, όχι για εισβολή** στο κτίριο της Νομικής, όπως παραπλανητικά διαφημίστηκε, **αλλά για άρση του λεγόμενου ασύλου**, η οποία ήταν μέρος των συνολικότερων διαπραγματεύσεων υπουργείου δημόσιας τάξης, πανεπιστημιακών, εισαγγελικών αρχών, του Συ.ριζ.α. και εκπροσώπων των απεργών πείνας.

Οι διαπραγματεύσεις προϋποθέτουν την αλληλοαναγνώριση των μερών που συμμετέχουν, με στόχο τον συμβιβασμό, ο οποίος με την σειρά του σημαίνει αμοιβαίες υποχωρήσεις στην βάση του εφικτού και της αναλογίας ισχύος που αντιστοιχεί στους εμπλεκόμενους. Καμία μορφή αγώνα δεν αποκλείει την επιλογή της διαπραγμάτευσης -εκ μέρους των κινητοποιούμενων ομάδων πίεσης- με εκπροσώπους θεσμών και μηχανισμών, αλλά παρ' όλα αυτά το κράτος, σε κάθε περίπτωση, συμμετέχει από θέση ισχύος. Αυτό δεν πρέπει κανείς να το ξεχνά.

Οι εξουσιαστικές αριστερές μερίδες που συμμετείχαν και συνεχίζουν να συμμετέχουν στην διευθέτηση της συγκεκριμένης κινητοποίησης, είναι βετεράνοι σε διαπραγματεύσεις

Τι θέλουν οι αντιρατσιστές;

Όποιος περνούσε μπροστά από το κτίριο της Νομικής την τελευταία εβδομάδα του Γενάρη, πιθανότατα δεν θα είχε αντιληφθεί τίποτα το περίεργο. Ένα πανό αλληλεγγύης για τους μετανάστες στη Μασσαλίας –και πόσο ασυνήθιστο είναι ένα πανό δίπλα σε ένα πανεπιστήμιο;– μια μικροφωνική που έπαιζε διακριτική «ατμοσφαιρική» μουσική και βέβαια το γνώριμο παζάρι αφρικανών μεταναστών από τσάντες και άλλες απομιμήσεις διασήμων σχεδιαστών. Αλλά και ο ευρύτερος χώρος των Προπυλαίων διατηρούσε τη γνώριμη εικόνα της «αφρικανικής σαβάνας». Το μποτιλιάρισμα ήταν –όπως πάντα– μποτιλιάρισμα, τα λεωφορεία έρχονταν –όπως πάντα– με καθυστέρηση ταλαιπωρώντας τους ανθρώπους και το πλήθος των διερχόμενων στριμωχνόταν –όπως πάντα– στον λιγοστό χώρο που είχαν αφήσει οι μετανάστες για τις ανάγκες του υπαίθριου παζαριού από επώνυμα είδη-μαϊμούδες. Το μικρό χωριό με τα αντίσκηνα ήταν στη θέση του, στον χώρο των Προπυλαίων και οι ένστολες λεοπαρδάλεις λιάζονταν στα γνωστά λημέρια τους κατοπτεύοντας τον χώρο. Τίποτα το ασυνήθιστο λοιπόν.

Αν δεν υπήρχε η αλαλάζουσα φλυαρία των μέσων ενημέρωσης,

να διεκδικήσουν νομιμοποίηση όλων(!) των μεταναστών. Από εκεί, ένα μικρό κομμάτι αναχώρησε για Θεσσαλονίκη, ενώ το υπόλοιπο (250 μετανάστες, μαζί με την επιτροπή αλληλεγγύης) κατέλαβε το ανακαινισμένο κτίριο της Νομικής στο κέντρο της Αθήνας.

Το «νομιμοποιητικό» στοιχείο που παρουσίασαν οι διοργανωτές ήταν μια απόφαση του γραφειοκρατικού οργάνου των φοιτητών της Νομικής Σχολής. Οι διοργανωτές της υπόθεσης με καμάρι επιδείκνυαν το κατόρθωμα τους: φαρδιές-πλατιές οι υπογραφές των φοιτητικών παρατάξεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Μετά από λίγο, ο εκπρόσωπος της ΠΑΣΠ αναίρεσε την υπογραφή του γιατί έκρινε ότι εξαπατήθηκε, ενώ ο Αντωνάκης Σαμαράς, στην δεξίωση του προέδρου της δημοκρατίας, κατήγγειλε ότι υφαρπάχθηκε η υπογραφή των ΔΑΠιτών έχοντας βρεθεί όμηροι(!) από τους διοργανωτές. Ποιος κορόιδεψε ποιόν;

Μια έσχατη πράξη, όπως η απεργία πείνας μέχρι θανάτου για κάποιον συγκεκριμένο σκοπό, δεν μπορεί να είναι σε καμία περίπτωση ένα διαφημιστικό θέαμα. Ανεξάρτητα αν θεωρεί κάποιος λειτουργική την συγκεκριμένη επιλογή ή αν συμφωνεί με τους δηλωμένους στόχους, πρόκειται για μια πράξη με υψηλό περιεχόμενο, αφού ο απεργός θυσιάζει με μαρτυρικό τρόπο την ίδια του την ζωή γι' αυτό το σκοπό. Το «ηθικό μεγαλείο» γίνεται ακόμα μεγαλύτερο όταν αυτός ο σκοπός δεν αφορά μόνο την προσωπική του δικαίωση, αλλά και την πολυπληθή ομάδα ανθρώπων που αντιμετωπίζει συναφή προβλήματα.

Δυστυχώς, όμως, η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο τραγικό και στο κωμικό είναι μικρή.

μάτιζε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Άλλωστε, αυτή η κίνηση σχεδιαζόταν για πολλούς μήνες και δεν είναι δυνατόν να μην υπήρξε προβληματισμός, τουλάχιστον από τις «παλιές καραβάνες» του «εφικτού». Άρα ο πραγματικός στόχος δεν θα μπορούσε να είναι αυτός, παρά τα αντιθέτως λεχθέντα για εσωτερική κατανάλωση.

Αν σκοπός είναι η προβολή του μεταναστευτικού, για να ακουστεί «η κραυγή απόγνωσης εκατοντάδων συνανθρώπων μας, οι οποίοι αναγκάζονται με οριακό τρόπο να διεκδικήσουν το αυτονόητο: να τους αναγνωριστούν τα δικαιώματά τους», όπως λέει η σχετική ανακοίνωση του ΣΥΝ, τότε κατορθώθηκε το ακριβώς αντίθετο: Το «δεν πάει άλλο» που ακούστηκε από πολιτικούς, πανεπιστημιακούς, δημοσιογράφους ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενο. Αυτό που δεν ήταν προσδοκώμενο αφορά τη στάση αρκετών κοινωνικών κομματιών που δεν ήταν εξ αρχής εχθρικά στους αλλοδαπούς. Και για όποιους μιλάνε για «κοινωνικούς εκφασισμούς», η κοινωνική κατακραυγή δεν κατευθύνθηκε προς τους μετανάστες αλλά προς τους εμπνευστές αυτής της φαρσοκωμωδίας. Εκτός και αν κάποιοι υπολόγισαν ότι ο εξευτελισμός και το χαντάκωμα των απεργών πείνας που υποχρεώθηκαν νυχτιάτικα να εκκενώσουν άρον-άρον τη Νομική κουβαλώντας στην πλάτη τις κουβέρτες τους προς το μέγαρο Πατησίων και Ηπείρου και κάτω από τα Καυδιανά δίκρανα της αστυνομίας θα τους έκανε ακόμα πιο συμπαθείς στην κοινωνία. Τι να υποθέσει κάποιος;... Άλλωστε, για τους εξουσιαστικούς κύκλους και η αρνητική διαφήμιση παραμένει διαφήμιση. Αρκεί να μιλούν όλοι για σένα και ας σε βρίζουν.

Ειρήσθω εν παρόδω, είναι κάπως ακατανόητη η θέση των «αλληλέγ-

Οφα, είναι αλήθεια ότι δεν εκπροσωπούν όλους αυτούς τους ανθρώπους στους οποίους και αναφέρονται. Αυτό δεν αρκεί κανείς να το θεωρεί δεδομένο ή να το αρνείται στα λόγια, αλλά θα πρέπει και με τις πράξεις του να το αποδεικνύει. Δηλαδή να μην ενεργεί ως αυτοχρισμένος εκπρόσωπος, αναζητώντας να αυξήσει την διαπραγματευτική του ισχύ.

Ταυτόχρονα, όμως, οι συνέπειες, θετικές ή αρνητικές, της κινητοποίησης των απεργών πείνας είναι βέβαιο, ότι θα έχουν αντανάκλαση, όχι μόνο στους «παράνομους» μετανάστες, αλλά και σε πολλούς άλλους ανθρώπους. Και δεν πρόκειται για υπερβολή, αφού δύσκολα μπορεί να αρνηθεί κανείς ότι το ζήτημα τροφοδοτεί μια κοινωνική ένταση που υπάρχει και δυστυχώς όχι θετικά, δίχως αυτό να ταυτίζεται με ρατσιστική διάθεση.

Από την πλευρά του το κράτος άδραξε την ευκαιρία για να κάνει μια επίδειξη πυγμής, αλλά και «ανθρωπισμού» σε έναν τομέα από τον οποίο φιλοδοξεί να αποκομίσει κέρδη αγοράζοντας χρόνο και «ξεχνώντας» την κοινωνική κατακραυγή περί των όρων επιβολής του μνημονίου. Ενδεικτική είναι επίσης η **απόφαση, όχι για εισβολή** στο κτίριο της Νομικής, όπως παραπλανητικά διαφημίστηκε, **αλλά για άρση του λεγόμενου ασύλου**, η οποία ήταν μέρος των συνολικότερων διαπραγματεύσεων υπουργείου δημόσιας τάξης, πανεπιστημιακών, εισαγγελικών αρχών, του Συ.ριζ.α. και εκπροσώπων των απεργών πείνας.

Οι διαπραγματεύσεις προϋποθέτουν την αλληλοαναγνώριση των μερών που συμμετέχουν, με στόχο τον συμβιβασμό, ο οποίος με την σειρά του σημαίνει αμοιβαίες υποχωρήσεις στην βάση του εφικτού και της αναλογίας ισχύος που αντιστοιχεί στους εμπλεκόμενους. Καμία μορφή αγώνα δεν αποκλείει την επιλογή της διαπραγμάτευσης -εκ μέρους των κινητοποιούμενων ομάδων πίεσης- με εκπροσώπους θεσμών και μηχανισμών, αλλά παρ' όλα αυτά το κράτος, σε κάθε περίπτωση, συμμετέχει από θέση ισχύος. Αυτό δεν πρέπει κανείς να το ξεχνά.

Οι εξουσιαστικές αριστερές μερίδες που συμμετείχαν και συνεχίζουν να συμμετέχουν στην διευθέτηση της συγκεκριμένης κινητοποίησης, είναι βετεράνοι σε διαπραγματεύσεις αυτού του είδους. Κάθε τεχνικός της εξουσίας ιεραρχεί τους σκοπούς που θέτει, τα ανταλλάγματα που είναι διατεθειμένος να παραχωρήσει ή να «θυσιάσει», αλλά και τους εκβιασμούς που έχει περιθώρια να ασκήσει.

Για εμάς κανένας σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Η απεργία πείνας δεν είναι, φυσικά, αγωνιστικός αυτοσκοπός και βέβαια καθορίζεται και καθορίζει άμεσα ένα συγκεκριμένο διάστημα κατά το οποίο κινητοποιούμενοι δεν είναι μόνο οι απεργοί ή ο απεργός πείνας είτε είναι αναρχικός, είτε όχι. Επομένως, πρόκειται απλώς για μια πολιτική παγίδα, όταν κάποιος επικαλείται ως αιτία της αλληλεγγύης την χρήση ενός συγκεκριμένου μέσου ή κάποιο «καθαγιασμένο» αίτημα, στην προκειμένη περίπτωση την νομιμοποίηση όλων των «παράνομων» μεταναστών.

Και βέβαια, το μέγεθος της πολιτικής απάτης μεγαλώνει, όταν είναι κάτι παραπάνω από φανερό, ότι ο πραγματικός στόχος δεν μπορεί να ταυτίζεται με τον εξόφθαλμα ανέφικτο, που έχει δηλωθεί, κάτι που φυσικά γνωρίζουν και οι ίδιοι οι απεργοί πείνας, αλλά και οι επαγγελματίες διαμεσο-

Τι θέλουν οι αντιρατσιστές;

Όποιος περνούσε μπροστά από το κτίριο της Νομικής την τελευταία εβδομάδα του Γενάρη, πιθανότατα δεν θα είχε αντιληφθεί τίποτα το περίεργο. Ένα πανό αλληλεγγύης για τους μετανάστες στη Μασσαλίας –και πόσο ασυνήθιστο είναι ένα πανό δίπλα σε ένα πανεπιστήμιο;– μια μικροφωνική που έπαιζε διακριτική «ατμοσφαιρική» μουσική και βέβαια το γνώριμο παζάρι αφρικανών μεταναστών από τσάντες και άλλες απομιμήσεις διασήμων σχεδιαστών. Αλλά και ο ευρύτερος χώρος των Προπυλαίων διατηρούσε τη γνώριμη εικόνα της «αφρικανικής σαβάνας». Το μποτιλιάρισμα ήταν –όπως πάντα– μποτιλιάρισμα, τα λεωφορεία έρχονταν –όπως πάντα– με καθυστέρηση ταλαιπωρώντας τους ανθρώπους και το πλήθος των διερχόμενων στριμωχνόταν –όπως πάντα– στον λιγοστό χώρο που είχαν αφήσει οι μετανάστες για τις ανάγκες του υπαίθριου παζαριού από επώνυμα είδη-μαϊμούδες. Το μικρό χωριό με τα αντίσκηνα ήταν στη θέση του, στον χώρο των Προπυλαίων και οι ένστολες λεοπαρδάλεις λιάζονταν στα γνωστά λημέρια τους κατοπτεύοντας τον χώρο. Τίποτα το ασυνήθιστο λοιπόν.

Αν δεν υπήρχε η αλαλάζουσα φλυαρία των μέσων ενημέρωσης, πιθανότατα να μην είχε πάρει χαμπάρι κανείς περαστικός ότι εκεί μέσα εξελισσόταν ένα δράμα, τραγικό και γελοίο μαζί.

Η ιστορία είναι λίγο-πολύ γνωστή και δεν θα επιμείνουμε. Ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τις διάφορες αριστερές και αντιεξουσιαστικές παραφυάδες και τα forum τους, οργάνωσαν την μεταφορά 300 «παράνομων» μεταναστών –με καταγωγή από την Β. Αφρική–, από την Κρήτη στον Πειραιά προκειμένου να πραγματοποιήσουν απεργία πείνας για τες ήταν μια απόφαση του γραφειοκρατικού οργάνου των φοιτητών της Νομικής Σχολής. Οι διοργανωτές της υπόθεσης με καμάρι επεδείκνυαν το κατόρθωμα τους: φαρδιές-πλατιές οι υπογραφές των φοιτητικών παρατάξεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Μετά από λίγο, ο εκπρόσωπος της ΠΑΣΠ αναίρεσε την υπογραφή του γιατί έκρινε ότι εξαπατήθηκε, ενώ ο Αντωνάκης Σαμαράς, στην δεξίωση του προέδρου της δημοκρατίας, κατήγγειλε ότι υφαρπάχθηκε η υπογραφή των ΔΑΠιτών έχοντας βρεθεί όμηροι(!) από τους διοργανωτές. Ποιος κορόιδεψε ποιον;

Μια έσχατη πράξη, όπως η απεργία πείνας μέχρι θανάτου για κάποιον συγκεκριμένο σκοπό, δεν μπορεί να είναι σε καμία περίπτωση ένα διαφημιστικό θέαμα. Ανεξάρτητα αν θεωρεί κάποιος λειτουργική την συγκεκριμένη επιλογή ή αν συμφωνεί με τους δηλωμένους στόχους, πρόκειται για μια πράξη με υψηλό περιεχόμενο, αφού ο απεργός θυσιάζει με μαρτυρικό τρόπο την ίδια του την ζωή γι' αυτό το σκοπό. Το «ηθικό μεγαλείο» γίνεται ακόμα μεγαλύτερο όταν αυτός ο σκοπός δεν αφορά μόνο την προσωπική του δικαίωση, αλλά και την πολυπληθή ομάδα ανθρώπων που αντιμετωπίζει συναφή προβλήματα.

Δυστυχώς, όμως, η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο τραγικό και στο κωμικό είναι μικρή.

Τι γίνεται όταν ο σκοπός αυτής της πιο αλλόκοτης κινητοποίησης στην ιστορία του ελλαδικού χώρου δεν είναι ορατός; Τονίζουμε ότι δεν είναι καθόλου στις προθέσεις μας να κλέψουμε εκκλησία, αλλά ούτε είναι δυνατόν να μην διερευνηθούν οι σκοποί και τα κίνητρα αυτής της περίεργης ιστορίας.

Αν και ο δεδηλωμένος σκοπός ήταν η νομιμοποίηση όλων(!) των μεταναστών (γύρω στο 1-1.5 εκατομμύρια), είναι σαφές ότι αυτό θα ήταν αδύνατον ακόμα και αν ο Σύριζα σχη-

μεταναστευτικού, για να ακουστεί «η κραυγή απόγνωσης εκατοντάδων συνανθρώπων μας, οι οποίοι αναγκάζονται με οριακό τρόπο να διεκδικήσουν το αυτονόητο: να τους αναγνωριστούν τα δικαιώματά τους», όπως λέει η σχετική ανακοίνωση του ΣΥΝ, τότε κατορθώθηκε το ακριβώς αντίθετο: Το «δεν πάει άλλο» που ακούστηκε από πολιτικούς, πανεπιστημιακούς, δημοσιογράφους ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενο. Αυτό που δεν ήταν προσδοκώμενο αφορά τη στάση αρκετών κοινωνικών κομματιών που δεν ήταν εξ αρχής εχθρικά στους αλλοδαπούς. Και για όποιους μιλάνε για «κοινωνικούς εκφασισμούς», η κοινωνική κατακραυγή δεν κατευθύνθηκε προς τους μετανάστες αλλά προς τους εμπνευστές αυτής της φαρσοκωμωδίας. Εκτός και αν κάποιοι υπολόγισαν ότι ο εξευτελισμός και το χαντάκωμα των απεργών πείνας που υποχρεώθηκαν νυχτιάτικα να εκκενώσουν άρον-άρον τη Νομική κουβαλώντας στην πλάτη τις κουβέρτες τους προς το μέγαρο Πατησίων και Ηπείρου και κάτω από τα Καυδιανά δίκρανα της αστυνομίας θα τους έκανε ακόμα πιο συμπαθείς στην κοινωνία. Τι να υποθέσει κάποιος;... Άλλωστε, για τους εξουσιαστικούς κύκλους και τη αρνητική διαφήμιση παραμένει διαφήμιση. Αρκεί να μιλούν όλοι για σένα και ας σε βρίζουν.

Ειρήσθω εν παρόδω, είναι κάπως ακατανόητη η θέση των «αλληλέγγυων» και των διαμεσολαβητών να σπεύσουν να απορρίψουν την πρώτη λύση που προέβλεπε την μετεγκατάσταση των απεργών σε κτίριο στο πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού. Η πρόταση βέβαια ήταν απολύτως εξευτελιστική επίτηδες και δεν διέθετε καν ένα «αγωνιστικό» φύλλο συκής, δηλαδή να μην φρουρείται η είσοδος από τις κατασταλτικές δυνάμεις. Χάθηκε, όμως, η μοναδική ευκαιρία να συναντηθούν οι αγώνες του μεταναστευτικού με τα ανήσυχα πνεύματα της πολεοδομίας που με 47 εκατομμυριάκια μόνο θα μετατρέψουν όλο το Ελληνικό σε πάρκο!!!

Είναι πάλι αφύσικο –για να γυρίσουμε στην πεζή πραγματικότητα

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων

και εκπροσώπων των απεργών πείνας.

Οι διαπραγματεύσεις προϋποθέτουν την αλληλοαναγνώριση των μερών που συμμετέχουν, με στόχο τον συμβιβασμό, ο οποίος με την σειρά του σημαίνει αμοιβαίες υποχωρήσεις στην βάση του εφικτού και της αναλογίας ισχύος που αντιστοιχεί στους εμπλεκόμενους. Καμία μορφή αγώνα δεν αποκλείει την επιλογή της διαπραγμάτευσης -εκ μέρους των κινητοποιούμενων ομάδων πίεσης- με εκπροσώπους θεσμών και μηχανισμών, αλλά παρ' όλα αυτά το κράτος, σε κάθε περίπτωση, συμμετέχει από θέση ισχύος. Αυτό δεν πρέπει κανείς να το ξεχνά.

Οι εξουσιαστικές αριστερές μερίδες που συμμετείχαν και συνεχίζουν να συμμετέχουν στην διευθέτηση της συγκεκριμένης κινητοποίησης, είναι βετεράνοι σε διαπραγματεύσεις αυτού του είδους. Κάθε τεχνικός της εξουσίας ιεραρχεί τους σκοπούς που θέτει, τα ανταλλάγματα που είναι διατεθειμένος να παραχωρήσει ή να «θυσιάσει», αλλά και τους εκβιασμούς που έχει περιθώρια να ασκήσει.

Για εμάς κανένας σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Η απεργία πείνας δεν είναι, φυσικά, αγωνιστικός αυτοσκοπός και βέβαια καθορίζεται και καθορίζει άμεσα ένα συγκεκριμένο διάστημα κατά το οποίο κινητοποιούμενοι δεν είναι μόνο οι απεργοί ή ο απεργός πείνας είτε είναι αναρχικός, είτε όχι. Επομένως, πρόκειται απλώς για μια πολιτική παγίδα, όταν κάποιος επικαλείται ως αιτία της αλληλεγγύης την χρήση ενός συγκεκριμένου μέσου ή κάποιο "καθαγιασμένο" αίτημα, στην προκειμένη περίπτωση την νομιμοποίηση όλων των «παράνομων» μεταναστών.

Και βέβαια, το μέγεθος της πολιτικής απάτης μεγαλώνει, όταν είναι κάτι παραπάνω από φανερό, ότι ο πραγματικός στόχος δεν μπορεί να ταυτίζεται με τον εξόφθαλμα ανέφικτο, που έχει δηλωθεί, κάτι που φυσικά γνωρίζουν και οι ίδιοι οι απεργοί πείνας, αλλά και οι επαγγελματίες διαμεσολαβητές. Ούτε, φυσικά, τουλάχιστον από αναρχικής σκοπιάς, η ενδεχόμενη αυτοθυσία, που είναι δυνατόν να επιδιωχθεί, μπορεί να είναι εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων εκμεταλλεύσιμη και να λειτουργήσει ως μοχλός πολιτικού εκβιασμού.

Την ίδια στιγμή η βόρεια Αφρική φλέγεται με τους εξεγερμένους στην Τυνησία, και την Αλγερία μέχρι την Αίγυπτο και το Σουδάν να στέλνουν στα αζήτητα εκείνες τις περίφημες «προφητείες» (τις θυμάται μήπως και κανείς;) περί «τέλους της ιστορίας και σύγκρουσης των πολιτισμών». Τα κίνητρα που τους ξεσηκώνουν αναμφίβολα απέχουν από τον εθνικιστικό ή τον θρησκευτικό ζήλο όσο η γη από το φεγγάρι.

Και όσο η φωτιά εξαπλώνεται τόσο πιο κοντά φαίνεται να βρίσκεται μια επαναστατική έκρηξη, που θα δικαιώσει την πίστη τόσων και τόσων αγωνιζόμενων που έδωσαν την ζωή τους σε κάθε εποχή, όπου γης, πιστεύοντας σε ένα αύριο με ανθρώπους ελεύθερους, και άναρχους.

Φεβρουάριος 2011

χνόταν –όπως πάντα– στον λιγοστό χώρο που είχαν αφήσει οι μετανάστες για τις ανάγκες του υπαίθριου παζαριού από επώνυμα είδη-μαϊμούδες. Το μικρό χωριό με τα αντίσκηνα ήταν στη θέση του, στον χώρο των Προπυλαίων και οι ένστολες λεοπαρδάλεις λιάζονταν στα γνωστά λημέρια τους κατοπτεύοντας τον χώρο. Τίποτα το ασυνήθιστο λοιπόν.

Αν δεν υπήρχε η αλαλάζουσα φλυαρία των μέσων ενημέρωσης, πιθανότατα να μην είχε πάρει χαμπάρι κανείς περαστικός ότι εκεί μέσα εξελισσόταν ένα δράμα, τραγικό και γελοίο μαζί.

Η ιστορία είναι λίγο-πολύ γνωστή και δεν θα επιμείνουμε. Ο ΣΥΝ- ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τις διάφορες αριστερές και αντιεξουσιαστικές παραφυάδες και τα forum τους, οργάνωσαν την μεταφορά 300 «παράνομων» μεταναστών –με καταγωγή από την Β. Αφρική–, από την Κρήτη στον Πειραιά προκειμένου να πραγματοποιήσουν απεργία πείνας για

χους, πρόκειται για μια πράξη με υψηλό περιεχόμενο, αφού ο απεργός θυσιάζει με μαρτυρικό τρόπο την ίδια του την ζωή γι' αυτό το σκοπό. Το «ηθικό μεγαλείο» γίνεται ακόμα μεγαλύτερο όταν αυτός ο σκοπός δεν αφορά μόνο την προσωπική του δικαίωση, αλλά και την πολυπληθή ομάδα ανθρώπων που αντιμετωπίζει συναφή προβλήματα.

Δυστυχώς, όμως, η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο τραγικό και στο κωμικό είναι μικρή.

Τι γίνεται όταν ο σκοπός αυτής της πιο αλλόκοτης κινητοποίησης στην ιστορία του ελλαδικού χώρου δεν είναι ορατός; Τονίζουμε ότι δεν είναι καθόλου στις προθέσεις μας να κλέψουμε εκκλησία, αλλά ούτε είναι δυνατόν να μην διερευνηθούν οι σκοποί και τα κίνητρα αυτής της περίεργης ιστορίας.

Αν και ο δεδηλωμένος σκοπός ήταν η νομιμοποίηση όλων(!) των μεταναστών (γύρω στο 1-1.5 εκατομμύρια), είναι σαφές ότι αυτό θα ήταν αδύνατον ακόμα και αν ο Σύριζα σχη-

ρον τη Νομική κουβαλώντας στην πλάτη τις κουβέρτες τους προς το μέγαρο Πατησίων και Ηπείρου και κάτω από τα Καυδιανά δίκρανα της αστυνομίας θα τους έκανε ακόμα πιο συμπαθείς στην κοινωνία. Τι να υποθέσει κάποιος;... Άλλωστε, για τους εξουσιαστικούς κύκλους και η αρνητική διαφήμιση παραμένει διαφήμιση. Αρκεί να μιλούν όλοι για σένα και ας σε βρίζουν.

Ειρήσθω εν παρόδω, είναι κάπως ακατανόητη η θέση των «αλληλέγγυων» και των διαμεσολαβητών να σπεύσουν να απορρίψουν την πρώτη λύση που προέβλεπε την μετεγκατάσταση των απεργών σε κτίριο στο πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού. Η πρόταση βέβαια ήταν απολύτως εξευτελιστική επίτηδες και δεν διέθετε καν ένα "αγωνιστικό" φύλλο συκής, δηλαδή να μην φρουρείται η είσοδος από τις κατασταλτικές δυνάμεις. Χάθηκε, όμως, η μοναδική ευκαιρία να συναντηθούν οι αγώνες του μεταναστευτικού με τα ανήσυχα πνεύματα της πολεοδομίας που με 47 εκατομμυριάκια μόνο θα μετατρέψουν όλο το Ελληνικό σε πάρκο!!!

Είναι πάλι αφύσικο –για να γυρίσουμε στην πεζή πραγματικότητα– να μην είχαν συνυπολογιστεί από τους διοργανωτές, που ανάμεσα τους συγκαταλέγονται και διάφοροι αριστεροί καθηγητάδες, οι βαριές παρενέργειες σε σχέση με το «ακαδημαϊκό άσυλο». «Άγνωσται αι βουλαί» τους. Άλλωστε και σε μια άλλη, χρονικά κοντινή περίπτωση, αριστερές οργανώσεις και καθηγητές οδήγησαν στο Πολυτεχνείο τους απελπισμένους παλαιστίνιους και ιρανούς πρόσφυγες που έκτοτε κατοικούν στο κτίριο Γκίνη επί της οδού Στουρνάρα, προκαλώντας σύγχυση και αμηχανία σε φοιτητές και περαστικούς. Και καλώς κατοικούν εκεί οι άνθρωποι, αλλά δεν είναι άδικο

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής.

Σέ σχέση με αυτό το ζήτημα θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια πρακτική που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

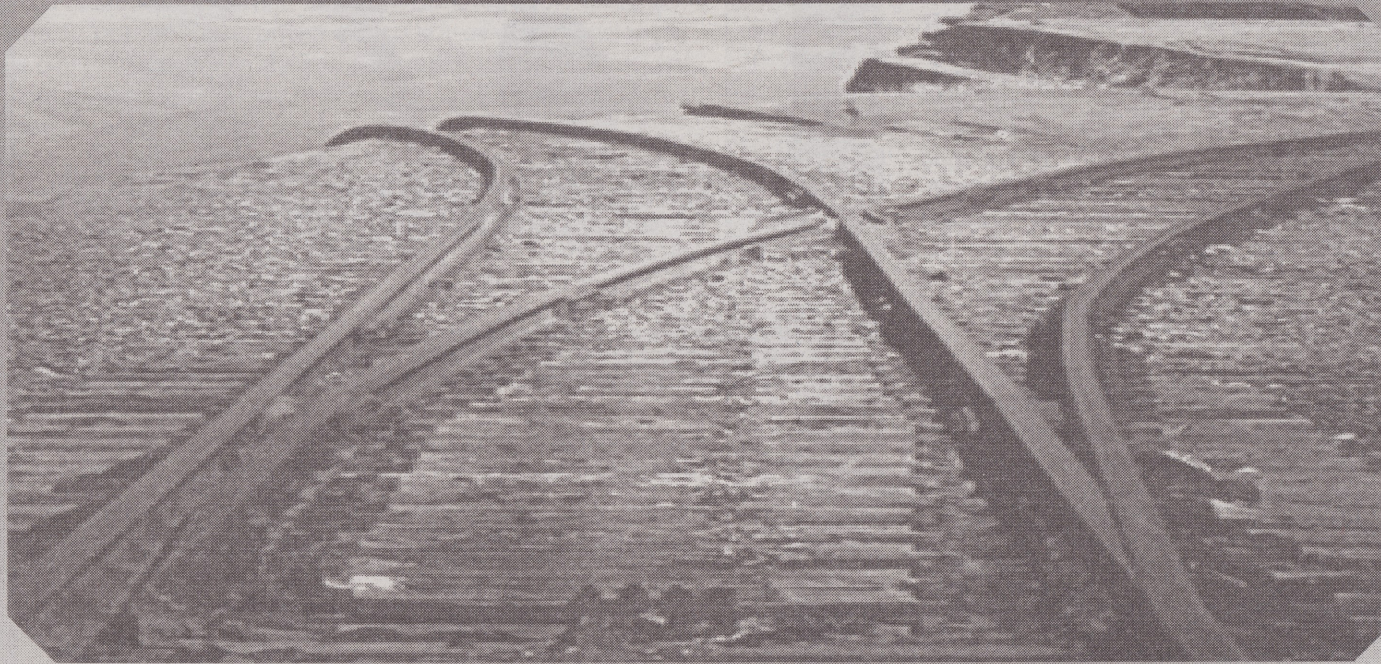
Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07

ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

«Στο σύστημα αυτό υπήρχε μια ισορροπία τρόμου και μια ιδιότυπη ομερτά. Όταν το σύστημα ξέφευγε, υπήρχαν πάντοτε οι "Κορλεόνε" του παρασκηνίου, οι οποίοι κάθιζαν όλους τους εμπλεκόμενους σε ένα τραπέζι και τους εξηγούσαν κυνικά ότι ένας καβγάς διαρκείας θα τους τίναζε όλους στον αέρα. Η λογική είναι απλή: "είμαστε όλοι τόσο εκβιάσιμοι και ευάλωτοι που καλύτερα μην τραβήξει κανείς πιστόλι"».[1]

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ, «ΣΚΑΝΔΑΛΑ» ΚΑΙ Η ΑΥΛΑΙΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ...

Με τα λόγια αυτά, ο συγκεκριμένος δημοσιογράφος, που χαίρει ως γνωστόν ιδιαίτερης εκτίμησης σε σημαντικά υπερατλαντικά κέντρα κυριαρχίας (και όχι μόνο), δεν περιγράφει τον τρόπο επίλυσης διαφορών ανάμεσα στις διάφορες φαμίλιες της Κόζα Νόστρα ή της Καμόρα. Αναφέρεται στις παλιές «καλές» εποχές, όταν οι πολιτικές δυνάμεις στον ελλαδικό χώρο έλυναν τα «προβλήματα» που παρουσιάζονταν με «περίσκεψη» και «νηφαλιότητα».

Οι «εμπλεκόμενοι», όταν «ξέφευγαν» ή υπερέβαιναν τα πολιτικώς επιτρεπτά (ή ανεκτά δεν έχει και μεγάλη διαφορά...) όρια της «ευγενούς άμιλλας», που είχαν θέσει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, από κοινού έπρεπε να «μαζευτούν». Τον ρόλο αυτό αναλάμβαναν οι «αφανείς», είτε ανήκαν στην οικονομική, είτε στην πολιτική ελίτ, είτε στο χώρο των εκδοτών.

Με το πέρασμα του χρόνου, η οικονομική και πολιτική ελίτ αλληλοκαλυπτόταν ολοένα και περισσότερο, ενώ για τον «χώρο» των ΜΜΕ τα σχόλια πράγματι περιττεύουν, μετά από την εμπειρία και τους νέους ορίζοντες που άνοιξε το πρότυπο Κοσκωτά. Και αν τους παλιούς βιομήχανους και εφοπλιστές τούς χαρακτήριζε μια «συντηρητική» λογική στο κτίσιμο των κατάλληλων σχέσεων με την πολιτική ελίτ, εκείνοι που άρχισαν να τους συναγωνίζονται ή και τους διαδέχθηκαν δεν είχαν παρόμοιες «αναστολές».

Εδώ οφείλουμε, όμως, να κάνουμε μια

περίπτωση το πολιτικό οικοδόμημα που ονομάστηκε «μεταπολίτευση» θα είχε καταρρεύσει προ καιρού. Και ενώ κατά καιρούς σε διάφορα αφιερώματα παρουσιάζεται επαρκώς η μετάβαση από την μια μορφή κρατικής διαχείρισης στην άλλη, γίνεται μνεία στην μεταβατική κυβέρνηση

Πολυτεχνείου, την οποία προσπάθησε αποδεδειγμένα να καταστείλει. Μια αριστερά που πριμοδοτήθηκε στην συνέχεια, επάξια, για την «ομερτά» που επέδειξε και στο Κυπριακό.

Οι υποκριτικές κραυγές, λοιπόν, όλων εκείνων που την τελευταία περίοδο σχίζουν

αγωνίζονται για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας.

Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν, για μιαν ακόμη φορά; Μα για τίποτε περισσότερο από μια σφοδρή αφ' ενός σύγκρουση εξουσιαστικών συμφερόντων που ρυθμίζεται με αλληλοεκβιασμούς, αφήνει πολιτικά έκ-

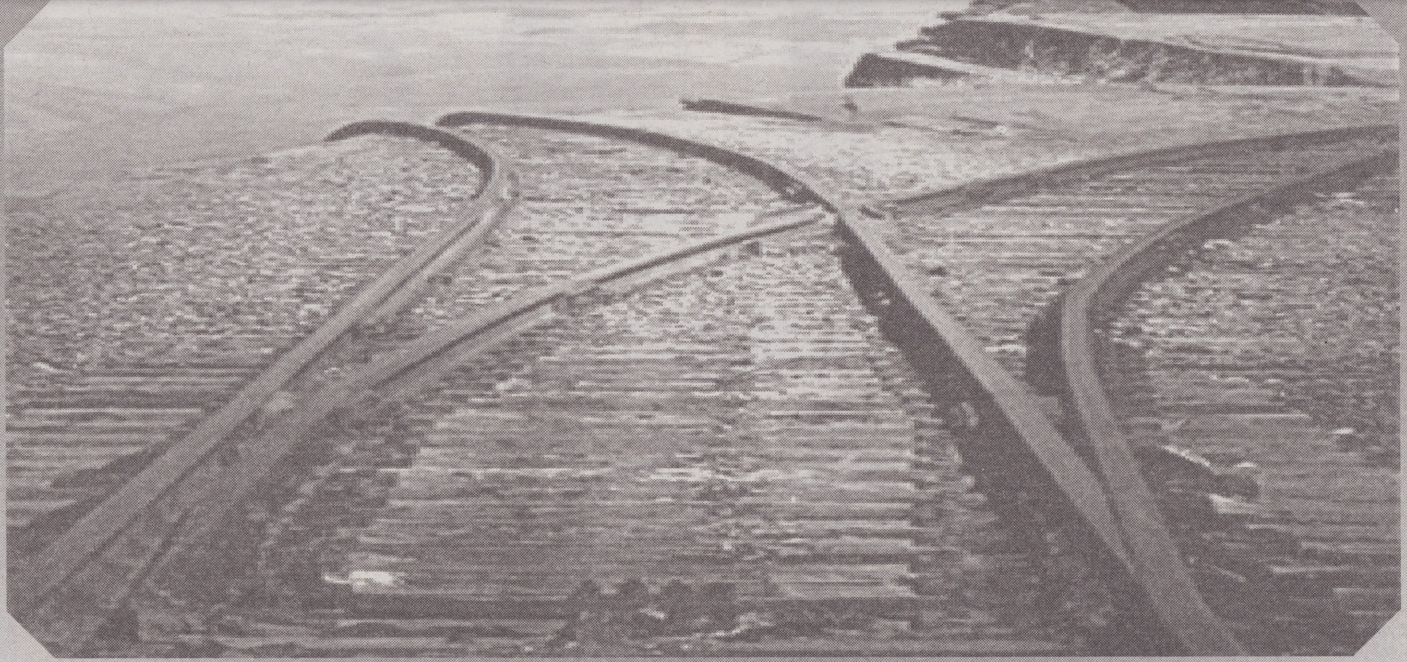
Μ κυριαρχίας (και όχι μόνο), δεν περιγράφει τον τρόπο επίλυσης διαφορών ανάμεσα στις διάφορες φαμίλιες της Κόζα Νόστρα ή της Καμόρα. Αναφέρεται στις παλιές «καλές» εποχές, όταν οι πολιτικές δυνάμεις στον ελλαδικό χώρο έλυναν τα «προβλήματα» που παρουσιάζονταν με «περίσκεψη» και «νηφαλιότητα».

Οι «εμπλεκόμενοι», όταν «ξέφευγαν» ή υπερέβαιναν τα πολιτικώς επιτρεπτά (ή ανεκτά δεν έχει και μεγάλη διαφορά...) όρια της «ευγενούς άμιλλας», που είχαν θέσει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, από κοινού έπρεπε να «μαζευτούν». Τον ρόλο αυτό αναλάμβαναν οι «αφανείς», είτε ανήκαν στην οικονομική, είτε στην πολιτική ελίτ, είτε στο χώρο των εκδοτών.

Με το πέρασμα του χρόνου, η οικονομική και πολιτική ελίτ αλληλοκαλυπτόταν ολοένα και περισσότερο, ενώ για τον «χώρο» των ΜΜΕ τα σχόλια πράγματι περιττεύουν, μετά από την εμπειρία και τους νέους ορίζοντες που άνοιξε το πρότυπο Κοσκωτά. Και αν τους παλιούς βιομήχανους και εφοπλιστές τούς χαρακτήριζε μια «συντηρητική» λογική στο κτίσιμο των κατάλληλων σχέσεων με την πολιτική ελίτ, εκείνοι που άρχισαν να τους συναγωνίζονται ή και τους διαδέχθηκαν δεν είχαν παρόμοιες «αναστολές».

Εδώ οφείλουμε, όμως, να κάνουμε μια μικρή παρένθεση για να θυμίσουμε, ότι η λεγόμενη μεταπολίτευση ακριβώς σε μια τέτοια «ομερτά» στηρίχθηκε. Ενώ, δηλαδή, αποδόθηκαν ποινικές ευθύνες παραδειγματικά (ισόβια κάθειρξη) σε ορισμένους πραξικοπηματίες (Παπαδόπουλος, Ιωαννίδης, Πατακός, Μακαρέζος, Ντερτιλής κ.ά.) εκ των οποίων ορισμένοι πέθαναν στην φυλακή αμετανόητοι και χωρίς να ζητήσουν χάρη, **ουδέποτε αναζητήθηκαν έστω οι περιλάλητες πολιτικές ευθύνες εκείνων που προσυπόγραψαν την τουρκική κατοχή της βόρειας Κύπρου** και βρίσκονταν ανάμεσα στους πρωταγωνιστές του πολιτικού σκηνικού της λεγόμενης μεταπολίτευσης.

Ο εξ ίσου περιβόητος «Φάκελος» της Κύπρου δεν αγγίχθηκε ποτέ ούτε καν για αστείο, για τον απλό λόγο ότι σ' αυτή την

περίπτωση το πολιτικό οικοδόμημα που ονομάστηκε «μεταπολίτευση» θα είχε καταρρεύσει προ καιρού. Και ενώ κατά καιρούς σε διάφορα αφιερώματα παρουσιάζεται επαρκώς η μετάβαση από την μια μορφή κρατικής διαχείρισης στην άλλη, γίνεται μνεία στην μεταβατική κυβέρνηση Μαρκεζίνη, εκεί ακριβώς τα στόματα κλείνουν.

Δεν θα μπορούσε, βέβαια, να εξηγηθεί πως πολιτικοί συμφώνησαν και άλλοι συμμετείχαν σε μια μεταβατική κυβέρνηση και από την άλλη κανείς πολιτικός δεν είχε κάποια σχέση με όσα προηγήθηκαν, ούτε ήταν ενήμερος, ούτε είχε συμφωνήσει στην παραχώρηση εδαφών της βόρειας Κύπρου κατά την μοιρασιά της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής. **Μια παραχώρηση εδαφών για την οποία κανείς βέβαια δεν αρνείται ότι ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την «κατάρρευση» της χούντας.**

Εδώ, βέβαια, ο ρόλος της αριστεράς είναι ιδιαίτερα σημαντικός. Μια αριστερά που νομιμοποιήθηκε, αφού πρώτα είχε επιδείξει άψογη συμπεριφορά κατά την εξέγερση του Νοέμβρη και την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την οποία προσπάθησε αποδεδειγμένα να καταστείλει. Μια αριστερά που πριμοδοτήθηκε στην συνέχεια, επάξια, για την «ομερτά» που επέδειξε και στο Κυπριακό.

Οι υποκριτικές κραυγές, λοιπόν, όλων εκείνων που την τελευταία περίοδο σχίζουν αγανακτισμένοι τα ιμάτια τους για την ατιμωρησία των πολιτικών που τα πήραν, είναι απλά ένα προπέτασμα καπνού που προσπαθεί να κρύψει την πραγματικότητα. Δεν υφίσταται κανενός είδους δίπολο έντιμων και ανέντιμων πολιτικών. Δεν έχει καμία σημασία, τουλάχιστον από κοινωνικής σκοπιάς, αν το τάδε θεσμικό πλαίσιο αλλάξει και την θέση του πάρει το δείνα θεσμικό πλαίσιο που δήθεν θα καταπολεμήσει την «διαφθορά». Άλλωστε, οι θεσμικές αλλαγές, όπου και αν έγιναν, όπως λόγου χάρη στην Μ. Βρετανία, στην κατεύθυνση αυτή, το μόνο που απέφεραν ήταν οι πιο δυσδιάκριτες μορφές «σκανδάλων».

Και ακόμα παρά πέρα, οι αναρχικοί δεν θα μπορούσαν να πολεμούν ενάντια στα «σκάνδαλα», αλλά σ' αυτή καθαυτή την καταπίεση και την εκμετάλλευση, γι' αυτό και αγωνίζονται για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας.

Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν, για μιαν ακόμη φορά; Μα για τίποτε περισσότερο από μια σφοδρή αφ' ενός σύγκρουση εξουσιαστικών συμφερόντων που ρυθμίζεται με αλληλοεκβιασμούς, αφήνει πολιτικά έκθετους τους «απρόσεκτους» και αφ' ετέρου αποτελεί, ενίοτε, το όχημα για την ανανέωση του πολιτικού σκηνικού πάντα σε ελεγχόμενες συνθήκες.

Τα «σκάνδαλα», όπως έχουμε ξαναπεί, μεσολαβούνται από τα ΜΜΕ. Το «φαινόμενο» της «αποκαλυπτικής» δημοσιογραφίας προβλήθηκε δεόντως ως ο αντίποδας στις «αυθαιρεσίες» της εξουσίας, ως μέρος μιας εξουσίας (της επονομαζόμενης και τέταρτης), που ελέγχει τις υπόλοιπες για λογαριασμό της κοινωνίας. Αν και το συγκεκριμένο ψεύδος έχει προ καιρού ξεφτίσει, αφού όλοι παραδέχονται ότι η κοινωνική περιφρόνηση απέναντι στα ΜΜΕ συναγωνίζεται επάξια εκείνη που αφορά τους πολιτικούς και την πολιτική, ας κάνουμε μια παρατήρηση.

συνέχεια στη σελίδα 4

να μην γίνουν όλα τα ΑΕΙ στέγη για κάθε άστεγο; Μόνο οι «υμέτεροι» θα έχουν προνόμια;

λοι οι κάτοικοι των χωρών αυτών προς την Ελλάδα όπως οι 300 και δεκάδες χιλιάδες άλλοι, θα έμεναν ανενόχλητα τα αιμοστα-

ξεχάστηκαν μέσα στην παράκρουση των τελευταίων ημερών. Ο Γιωργάκης να δίνει τελεσίγραφα! Που ακούστηκε;

δελτίο τύπου του ΣΥΝ. Όπως ακριβώς κάνουν οι καλοί νοικοκυραίοι, που εκμεταλλεύονται τους μετανάστες στις οικοδομές

Με το πέρασμα του χρόνου, η οικονομική και πολιτική ελίτ αλληλοκαλυπτόταν ολοένα και περισσότερο, ενώ για τον «χώρο» των ΜΜΕ τα σχόλια πράγματι περιττεύουν, μετά από την εμπειρία και τους νέους ορίζοντες που άνοιξε το πρότυπο Κοσκωτά. Και αν τους παλιούς βιομήχανους και εφοπλιστές τούς χαρακτήριζε μια «συντηρητική» λογική στο κτίσιμο των κατάλληλων σχέσεων με την πολιτική ελίτ, εκείνοι που άρχισαν να τους συναγωνίζονται ή και τους διαδέχθηκαν δεν είχαν παρόμοιες «αναστολές».

Εδώ οφείλουμε, όμως, να κάνουμε μια μικρή παρένθεση για να θυμίσουμε, ότι η λεγόμενη μεταπολίτευση ακριβώς σε μια τέτοια «ομερτά» στηρίχθηκε. Ενώ, δηλαδή, αποδόθηκαν ποινικές ευθύνες παραδειγματικά (ισόβια κάθειρξη) σε ορισμένους πραξικοπηματίες (Παπαδόπουλος, Ιωαννίδης, Πατακός, Μακαρέζος, Ντερτιλής κ.ά.) εκ των οποίων ορισμένοι πέθαναν στην φυλακή αμετανόητοι και χωρίς να ζητήσουν χάρη, **ουδέποτε αναζητήθηκαν έστω οι περιλάλητες πολιτικές ευθύνες εκείνων που προσυπόγραψαν την τουρκική κατοχή της βόρειας Κύπρου** και βρίσκονταν ανάμεσα στους πρωταγωνιστές του πολιτικού σκηνικού της λεγόμενης μεταπολίτευσης.

Ο εξ ίσου περιβόητος «Φάκελος» της Κύπρου δεν αγγίχθηκε ποτέ ούτε καν για αστείο, για τον απλό λόγο ότι σ' αυτή την περίπτωση το πολιτικό οικοδόμημα που ονομάστηκε «μεταπολίτευση» θα είχε καταρρεύσει προ καιρού. Και ενώ κατά καιρούς σε διάφορα αφιερώματα παρουσιάζεται επαρκώς η μετάβαση από την μια μορφή κρατικής διαχείρισης στην άλλη, γίνεται μνεία στην μεταβατική κυβέρνηση Μαρκεζίνη, εκεί ακριβώς τα στόματα κλείνουν.

Δεν θα μπορούσε, βέβαια, να εξηγηθεί πως πολιτικοί συμφώνησαν και άλλοι συμμετείχαν σε μια μεταβατική κυβέρνηση και από την άλλη κανείς πολιτικός δεν είχε κάποια σχέση με όσα προηγήθηκαν, ούτε ήταν ενήμερος, ούτε είχε συμφωνήσει στην παραχώρηση εδαφών της βόρειας Κύπρου κατά την μοιρασιά της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής. **Μια παραχώρηση εδαφών για την οποία κανείς βέβαια δεν αρνείται ότι ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την «κατάρρευση» της χούντας.**

Εδώ, βέβαια, ο ρόλος της αριστεράς είναι ιδιαίτερα σημαντικός. Μια αριστερά που νομιμοποιήθηκε, αφού πρώτα είχε επιδείξει άψογη συμπεριφορά κατά την εξέγερση του Νοέμβρη και την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την οποία προσπάθησε αποδεδειγμένα να κατασταλεί. Μια αριστερά που πριμοδοτήθηκε στην συνέχεια, επάξια, για την «ομερτά» που επέδειξε και στο Κυπριακό.

Οι υποκριτικές κραυγές, λοιπόν, όλων εκείνων που την τελευταία περίοδο σχίζουν αγανακτισμένοι τα ιμάτια τους για την ατιμωρησία των πολιτικών που τα πήραν, είναι απλά ένα προπέτασμα καπνού που προσπαθεί να κρύψει την πραγματικότητα. Δεν υφίσταται κανενός είδους δίπολο έντιμων και ανέντιμων πολιτικών. Δεν έχει καμία σημασία, τουλάχιστον από κοινωνικής σκοπιάς, αν το τάδε θεσμικό πλαίσιο αλλάξει και την θέση του πάρει το δείνα θεσμικό πλαίσιο που δήθεν θα κατατροπώσει την «διαφθορά». Άλλωστε, οι θεσμικές αλλαγές, όπου και αν έγιναν, όπως λόγου χάρη στην Μ. Βρετανία, στην κατεύθυνση αυτή, το μόνο που απέφεραν ήταν οι πιο δυσδιάκριτες μορφές «σκανδάλων».

Και ακόμα παρά πέρα, οι αναρχικοί δεν θα μπορούσαν να πολεμούν ενάντια στα «σκάνδαλα», αλλά σ' αυτή καθαυτή την καταπίεση και την εκμετάλλευση, γι' αυτό και αγωνίζονται για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας.

Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν, για μιαν ακόμη φορά; Μα για τίποτε περισσότερο από μια σφοδρή αφ' ενός σύγκρουση εξουσιαστικών συμφερόντων που ρυθμίζεται με αλληλοεκβιασμούς, αφήνει πολιτικά έκθετους τους «απρόσεκτους» και αφ' ετέρου αποτελεί, ενίοτε, το όχημα για την ανανέωση του πολιτικού σκηνικού πάντα σε ελεγχόμενες συνθήκες.

Τα «σκάνδαλα», όπως έχουμε ξαναπεί, μεσολαβούνται από τα ΜΜΕ. Το «φαινόμενο» της «αποκαλυπτικής» δημοσιογραφίας προβλήθηκε δεόντως ως ο αντίποδας στις «αυθαιρεσίες» της εξουσίας, ως μέρος μιας εξουσίας (της επονομαζόμενης και τέταρτης), που ελέγχει τις υπόλοιπες για λογαριασμό της κοινωνίας. Αν και το συγκεκριμένο ψεύδος έχει προ καιρού ξεφτίσει, αφού όλοι παραδέχονται ότι η κοινωνική περιφρόνηση απέναντι στα ΜΜΕ συναγωνίζεται επάξια εκείνη που αφορά τους πολιτικούς και την πολιτική, ας κάνουμε μια παρατήρηση.

συνέχεια στη σελίδα 4

να μην γίνουν όλα τα ΑΕΙ στέγη για κάθε άστεγο; Μόνο οι «υμέτεροι» θα έχουν προνόμια;

Υπάρχει και μια τρίτη περίπτωση που έχει μισο-ομολογηθεί. Να σχεδίαζαν οι «ιππότες της ελεεινής τραπέζης» να ρίξουν την κυβέρνηση. Μη γελάτε, γιατί είναι πιθανό να ακολουθήσει, εντός ολίγου καθολικός κλαυθμός και οδυρμός. Να γινόταν η Νομική το κέντρο του αγώνα, «να ενωθούν οι ντόπιοι και οι ξένοι» και να γίνει της κακομοίρας όπως στην Τυνησία, την Αλγερία και την Αίγυπτο. Κανείς τους δεν φαίνεται να σκέφτηκε ότι αν είχαν μεταναστεύσει όλοι οι κάτοικοι των χωρών αυτών προς την Ελλάδα όπως οι 300 και δεκάδες χιλιάδες άλλοι, θα έμεναν ανενόχλητα τα αιμοσταγή καθεστώτα τους. Το ενδεχόμενο, να τους γυρίσει ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας την πλάτη, είναι βέβαιο ότι δεν τους απασχόλησε καν.

Αυτό που τελικώς κατόρθωσαν είναι να δώσουν λίγο ακόμα πολύτιμο χρόνο στον Γιωργάκη, ο κρατικός μηχανισμός να διεξαγάγει ακόμα έναν περίπατο νομιμότητας και ισχύος και να επαναβεβαιωθεί η λατρεία των μεταναστευτικών κοινοτήτων προς το κράτος-αφέντη τους. Όλα τα άλλα ξεχάστηκαν μέσα στην παράκρουση των τελευταίων ημερών. Ο Γιωργάκης να δίνει τελεσίγραφα! Που ακούστηκε;

Τι γίνεται, όμως, όταν τα γεγονότα αποδειχτούν "ξεροκέφαλα" και η παράδοση με εξευτελιστικούς όρους να αποτελεί «μονόδρομο»; Από το «Ωσαννά» στο «Άρον άρον Σταύρωσον αυτόν»! Άξαφνα, μόνοι τους οι μετανάστες τα αποφάσισαν όλα αυτά, να έρθουν από την Κρήτη και να εγκατασταθούν στη Νομική Σχολή και η συνέχιση της παραμονής τους «*δίνει άλλοθι στη κυβέρνηση να επιδιώξει τη κατάργηση του ασύλου*», όπως μας πληροφορεί το δελτίο τύπου του ΣΥΝ. Όπως ακριβώς κάνουν οι καλοί νοικοκυραίοι, που εκμεταλλεύονται τους μετανάστες στις οικοδομές και στα χωράφια. Να δουλέψουν οι απεργοί πείνας για το «κίνημα» και κατόπιν να πεταχτούν έξω με τις κλωτσιές, «να φύγουνε, να πάνε αλλού»...

Πού λόγος για ντροπή,
πάντα εμπρός προς τη
«νίκη»...

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

Μια επταμελής ομάδα από το Πανεπιστήμιο Νορθγουέστερν των ΗΠΑ, διερεύνησε, στα πλαίσια μιας σχετικής εργασίας, έξι περιπτώσεις «ερευνητικής» δημοσιογραφίας, οι καταγγελίες της οποίας, κατά «διεφθαρμένων» πολιτικών, είχαν δημοσιευτεί κατά την περίοδο 1981-1988. Τι αποδείχθηκε; Μα ότι **και στις έξι περιπτώσεις, οι πηγές που τροφοδότησαν με υλικό τους «ερευνητές» των ΜΜΕ, ήταν πρόσωπα που κατείχαν υψηλότατες πολιτικές θέσεις.**[2]

Ακριβώς το ίδιο πράγμα θα συναντήσει κανείς, αν ανατρέξει στα «ευρήματα» και τις αποκαλύψεις, που αφορούν το «σκάνδαλο» της Ζίμενς. Συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας έσπρωξαν τις «έρευνες», όχι μόνο σε σχέση με τις «συναλλαγές» με το ελληνικό κράτος, κόμματα και πολιτικούς, αλλά και σε σχέση με άλλα κράτη με τα οποία συναλλασσόταν η Ζίμενς. Οι γερμανικές δικαστικές αρχές επέδειξαν στον Χριστοφοράκο και στους λοιπούς, όχι και τόσο λαλίλαστους, μάρτυρες, αλλά και επισήμως διωκόμενα μεγαλοστελέχη (Καραβέ-

φανίζεται ως η αμόλυντος περιστερά, ή που το πολύ-πολύ σφυρίζει και λίγο αδιάφορα, λες και δεν την αφορά το ζήτημα, όταν κάπου-κάπου ακούγεται η λέξη συγκυβέρνηση και οικουμενική (όταν, δηλαδή, μπήκαν τα νέα θεμέλια της διακομματικής συναίνεσης για τα αλισβερίσια με την Ζήμενς).

Να θυμίσουμε, λοιπόν, ότι τη διάδοχη «λύση» Σημίτη το 1996 –και αργότερα– την στήριξε δεόντως ένα σημαντικό τμήμα της αριστερής διανόησης, που συστηματικά στελέχωσε το εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο. Επρόκειτο για την στελέχωση των υπουργείων με αριστερούς ειδικούς συμβούλους, που αποτελούσαν σάρκα εκ σαρκός της λεγόμενης ανανεωτικής Αριστεράς και οι οποίοι συγκρότησαν ένα αριστερό think-tank γύρω από τους «εκσυγχρονιστές» διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.[3] Την ίδια περίοδο είχαμε το «σκάνδαλο» του Χρηματιστηρίου, την ανάθεση των «φιλέτων» στο τομέα του τζόγου με «σκανδαλώδεις» όρους στο φίλο και «σύντροφο» Κόκκαλη, αλλά και στις τηλεπικοινωνίες και πάει λέγοντας. Για ποια, λοιπόν, αμέτοχη αριστερά στα «σκάνδαλα» και στην διακυβέρνηση μπορεί να μιλά κάποιος;

Κλείνοντας, ας κρατήσουμε την εικόνα των μαινόμενων, «άδικα» θιγόμενων, πολιτικών ή μέχρι πρότινος παντοδύναμων υπουργών, που παραπέμπει η εξεταστική για περεταίρω τυχόν διερεύνηση των «ευθυνών» τους, να κατακεραυνώνουν τα μεγάλα κόμματα που καλύπτουν κλέφτες και απατεώνες και σπιλώνουν την πολιτική τους τιμή και ας θυμίσουμε και τα λόγια του Ανδρέα Λοβέρδου στις αρχές του προηγούμενου Οκτώβρη: «Αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν τα καταφέρει, τότε πάμε για νέα ιδρυτική πράξη της Ελληνικής Δημοκρατίας. Πάμε για νέο Γουδί, όχι όμως στους στρατώνες, αλλά στην Ελληνική Βουλή».[4]

Και οι στρατώνες δεν είναι άσχημη ιδέα Λοβέρδο. Ας το ξανασκεφτείτε...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 102
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

σεις, οι πηγές που τροφοδότησαν με υλικό τους «ερευνητές» των ΜΜΕ, ήταν πρόσωπα που κατείχαν υψηλότατες πολιτικές θέσεις.[2]

Ακριβώς το ίδιο πράγμα θα συναντήσει κανείς, αν ανατρέξει στα «ευρήματα» και τις αποκαλύψεις, που αφορούν το «σκάνδαλο» της Ζίμενς. Συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας έσπρωξαν τις «έρευνες», όχι μόνο σε σχέση με τις «συναλλαγές» με το ελληνικό κράτος, κόμματα και πολιτικούς, αλλά και σε σχέση με άλλα κράτη με τα οποία συναλλασσόταν η Ζίμενς. Οι γερμανικές δικαστικές αρχές επέδειξαν στον Χριστοφοράκο και στους λοιπούς, όχι και τόσο λαλίαστους, μάρτυρες, αλλά και επισήμως διωκόμενα μεγαλοστελέχη (Καραβέλας, Γιούνγκ), να «καταδείξουν» συγκεκριμένα πρόσωπα και να καταθέσουν για συγκεκριμένα πράγματα σχετικά με την υπόθεση. Η σιωπή τους, μάλιστα, εξασφαλίστηκε μέσω της απαίτησης για απομάκρυνση τους από την επικράτεια (λέμε τώ-

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 102
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

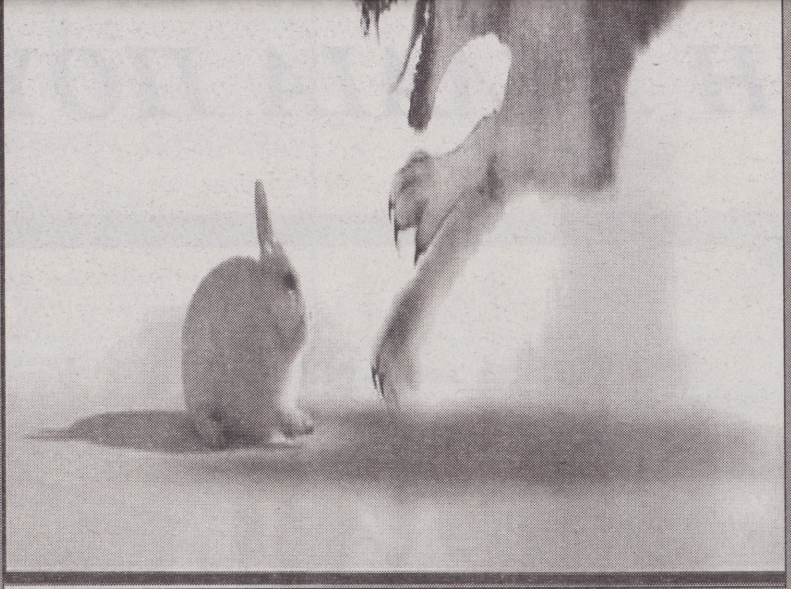
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

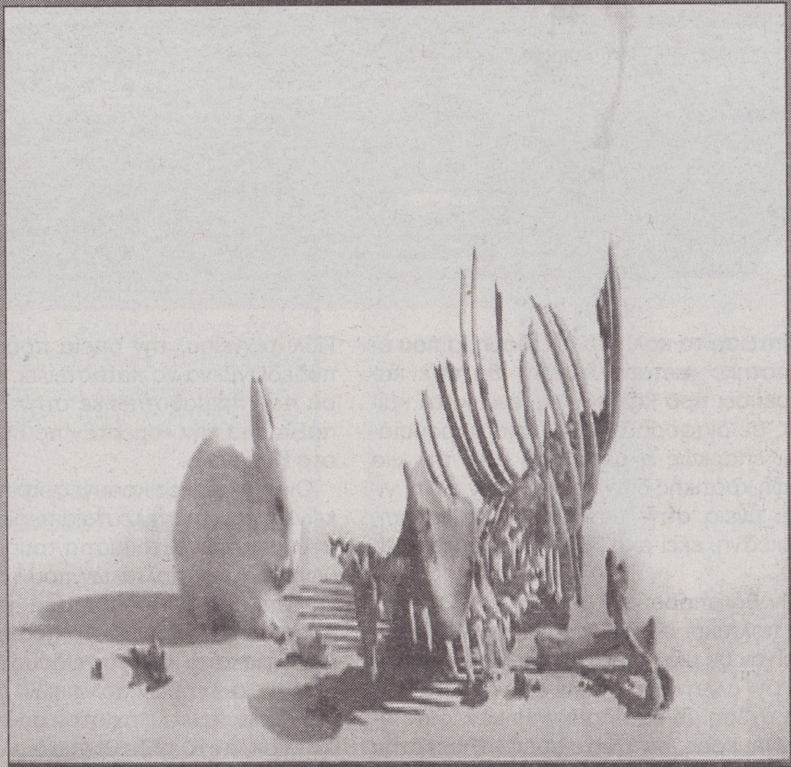
***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

ονόματα, σύμφωνα με τις πολιτικές επιδιώξεις, είτε της ΝΔ, είτε του Πασοκ, που ξεκαθαρίζουν έτσι και τους εσωτερικούς «λογαριασμούς» τους, είτε των «μικρών» που συμμετείχαν. Το καταπληκτικότερο ήταν η έμμεση ομολογία και μερικές φορές

στήριξε δεόντως ένα σημαντικό τμήμα της αριστερής διανόησης, που συστηματικά στελέχωσε το εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο. Επρόκειτο για την στελέχωση των υπουργείων με αριστερούς ειδικούς συμβούλους, που αποτελούσαν σάρκα εκ σαρκός της λεγόμενης ανανεωτικής Αριστεράς και οι οποίοι συγκρότησαν ένα αριστερό think-tank γύρω από τους «εκσυγχρονιστές» διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.[3] Την ίδια περίοδο είχαμε το «σκάνδαλο» του Χρηματιστηρίου, την ανάθεση των «φιλέτων» στο τομέα του τζόγου με «σκανδαλώδεις» όρους στο φίλο και «σύντροφο» Κόκκαλη, αλλά και στις τηλεπικοινωνίες και πάει λέγοντας. Για ποια, λοιπόν, αμέτοχη αριστερά στα «σκάνδαλα» και στην διακυβέρνηση μπορεί να μιλά κάποιος;

Κλείνοντας, ας κρατήσουμε την εικόνα των μαινόμενων, «άδικα» θιγόμενων, πολιτικών ή μέχρι πρότινος παντοδύναμων υπουργών, που παραπέμπει η εξεταστική για περεταίρω τυχόν διερεύνηση των «ευθυνών» τους, να κατακεραυνώνουν τα μεγάλα κόμματα που καλύπτουν κλέφτες και απατεώνες και σπιλώνουν την πολιτική τους τιμή και ας θυμίσουμε και τα λόγια του Ανδρέα Λοβέρδου στις αρχές του προηγούμενου Οκτώβρη: «Αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν τα καταφέρει, τότε πάμε για νέα ιδρυτική πράξη της Ελληνικής Δημοκρατίας. Πάμε για νέο Γουδί, όχι όμως στους στρατώνες, αλλά στην Ελληνική Βουλή».[4]

Και οι στρατώνες δεν είναι άσχημη ιδέα Λοβέρδο. Ας το ξανασκεφτείτε...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Καθημερινή, Α. Παπαχελάς 13-1-2008, Ελλάδα μια χώρα χωρίς αρμούς.
2. «Στις περισσότερες περιπτώσεις η δημοσιογραφική «αποκάλυψη» αποτελούσε μέρος ενός συνειδητού στρατηγικού σχεδιασμού που είχε θέσει σε εφαρμογή μια «ελίτ πολιτικής», τα μέλη της οποίας προετοίμαζαν το έδαφος για αλλαγή πολιτικής ή αποσκοπούσαν στο «κτίσιμο» της προσωπικής τους φήμης. Η «αποκάλυψη» στα ΜΜΕ μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή, σύμφωνα με αυτή την αποκαλυπτική προσέγγιση, ως ένα αναπόσπαστο τμήμα της διαχείρισης των ΜΜΕ από την ελίτ όπου το κοινό συχνά παραμερίζεται», Τζέιμς Καράν, Μέσα Επικοινωνίας και εξουσία.
3. «Έχουμε, έτσι, μία μετατόπιση των αριστερών διανοουμένων από την περιφέρεια του κράτους, τους Ιδεολογικούς Μηχανισμούς και τους

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***

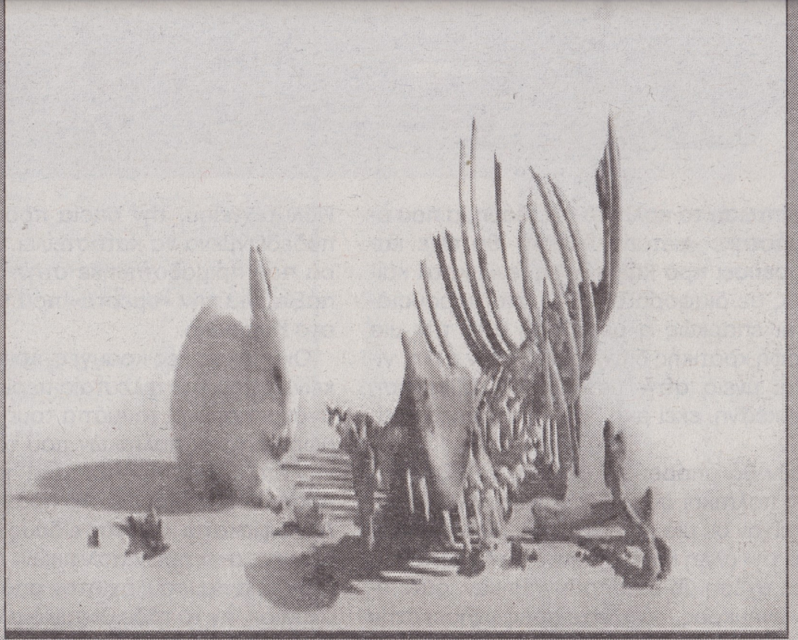
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611–838–03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

λας, Γιούνγκ), να «καταδείξουν» συγκεκριμένα πρόσωπα και να καταθέσουν για συγκεκριμένα πράγματα σχετικά με την υπόθεση. Η σιωπή τους, μάλιστα, εξασφαλίστηκε μέσω της απαίτησης για απομάκρυνση τους από την επικράτεια (λέμε τώρα) του ελληνικού κράτους. Μέσα σ' αυτό το σκηνικό, με το γερμανικό κράτος (μεταξύ άλλων κρατών) να ορίζει σε μεγάλο βαθμό, όχι βέβαια απλά, την εξέλιξη της επιβολής των όρων του μνημονίου, αλλά και στο έπακρο, κάθε πολιτική εξέλιξη, συγκροτήθηκε η εξεταστική επιτροπή για το «σκάνδαλο» της Ζίμενς.

Αν, λοιπόν, υπάρχει κάποιο σκάνδαλο, αυτό δεν είναι άλλο από την συγκρότηση αυτής της επιτροπής. Και ο λόγος που το λέμε αυτό, δεν είναι ότι ήδη οι «έντιμοι» πολιτικοί έχουν εξασφαλίσει την παραγραφή των αδικημάτων που έχουν διαπράξει οι «άτιμοι», ότι βούιξε ο κόσμος για τα παζάρια ανάμεσα στα κόμματα, για το ποιους πολιτικούς θα συμπεριλαμβάνουν στις λίστες τους, ούτε για τους καταλόγους που πήγαιναν και έρχονταν και από τους οποίους κόβονταν ή προσθέτονταν ονόματα, σύμφωνα με τις πολιτικές επιδιώξεις, είτε της ΝΔ, είτε του Πασοκ, που ξεκαθαρίζουν έτσι και τους εσωτερικούς «λογαριασμούς» τους, είτε των «μικρών» που συμμετείχαν. Το καταπληκτικότερο ήταν η έμμεση ομολογία και μερικές φορές χαμηλοφώνως άμεση, ότι οι δικαστές δεν έδιναν εντολή να ανοιχτούν είτε οι λογαριασμοί των κομμάτων, είτε συγκεκριμένων πολιτικών προσώπων, γιατί υψηλά ιστάμενοι κρατικοί αξιωματούχοι τούς δέσμευαν επικαλούμενοι εθνικούς λόγους!!!

Έτσι, κούτσα-κούτσα, με λίγη «διαφάνεια», λίγη «αυτοκριτική», με την τακτική να καούν τα ήδη καμένα «πρόσωπα», όπως οι παροπλισμένοι Τσοχατζόπουλος, Μαντέλης, Βερελής, Χριστοδουλάκης, αγοράζεται όπως-όπως ο πολύτιμος χρόνος που απαιτείται για κινήσεις αναδίπλωσης του πολιτικού σκηνικού (νόμος περί ευθύνης υπουργών, «νέα» κόμματα, επιδείξεις ανανέωσης πολιτικού προσωπικού, αλλαγή εμβλημάτων των μεγάλων κομμάτων ή και των ονομάτων τους κ.λπ.).

Να κάνουμε, όμως, και μια μνεία ακόμα στην αριστερά της «κάθαρσης», που εμπαπατεώνες και σπιλώνουν την πολιτική τους τιμή και ας θυμίσουμε και τα λόγια του Ανδρέα Λοβέρδου στις αρχές του προηγούμενου Οκτώβρη: «Αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν τα καταφέρει, τότε πάμε για νέα ιδρυτική πράξη της Ελληνικής Δημοκρατίας. Πάμε για νέο Γουδί, όχι όμως στους στρατώνες, αλλά στην Ελληνική Βουλή».[4]

Και οι στρατώνες δεν είναι άσχημη ιδέα Λοβέρδο. Ας το ξανασκεφτείτε...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Καθημερινή, Α. Παπαχελάς 13-1-2008, Ελλάδα μια χώρα χωρίς αρμούς.
2. «Στις περισσότερες περιπτώσεις η δημοσιογραφική «αποκάλυψη» αποτελούσε μέρος ενός συνειδητού στρατηγικού σχεδιασμού που είχε θέσει σε εφαρμογή μια «ελίτ πολιτικής», τα μέλη της οποίας προετοίμαζαν το έδαφος για αλλαγή πολιτικής ή αποσκοπούσαν στο «κτίσιμο» της προσωπικής τους φήμης. Η «αποκάλυψη» στα ΜΜΕ μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή, σύμφωνα με αυτή την αποκαλυπτική προσέγγιση, ως ένα αναπόσπαστο τμήμα της διαχείρισης των ΜΜΕ από την ελίτ όπου το κοινό συχνά παραμερίζεται», Τζέιμς Καράν, Μέσα Επικοινωνίας και εξουσία.
3. «Έχουμε, έτσι, μία μετατόπιση των αριστερών διανοουμένων από την περιφέρεια του κράτους, τους Ιδεολογικούς Μηχανισμούς και τους θεσμούς οργάνωσης της συναίνεσης και της κοινωνικής αναπαραγωγής, στον σκληρό πυρήνα του κρατικού σχεδιασμού και προγραμματισμού, στην «καρδιά» του κράτους. Θα υποστηρίξουμε την άποψη ότι η μετατόπιση αυτή δεν υπήρξε καιροσκοπική ή πελατειακή, δεν έχουμε ατομικές βασικά στρατηγικές, αλλά ιδεολογική επιλογή και πολιτική τοποθέτηση αυτών των αριστερών ή πάντως «προοδευτικών» διανοουμένων στη συγκυρία. Όσοι αριστεροί διανοούμενοι στηρίζουν τον «εκσυγχρονισμό» προβάλλουν τον ιδιαίτερο ρόλο της διανόησης ως κατηγορίας που συμβάλλει στη συγκρότηση, σε διάλογο με την «κοινωνία», ενός νέου πλαισίου κοινωνικών σχέσεων. Στο πλαίσιο αυτό θα διευρυνόταν η προστασία «παλαιών» και θα γεννιόταν η προστασία «νέων» δικαιωμάτων. (Θέσεις, Τ. 59, Απρίλιος-Ιούνιος 1997, Δημήτρης Μπελαντής, Η στροφή των διανοούμενων: Για την αδιάκριτη γοητεία του «εκσυγχρονισμού» στους αριστερούς διανοούμενους).
4. Συνέντευξη στην εφημερίδα Real News, 3-10-2010.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΝΘΕΤΕΣ ΑΞΙΕΣ

Τεχνολογίες Αναπαραγωγής, Εξωσωματική γονιμοποίηση, Σπερματέγχυση, Παρένθετη Μητρότητα... Εμπόριο Ωαρίων. Με την άνοδο των τεχνολογικών επιτευγμάτων και την ευρεία χρήση τους στην ιατρική, αναπτύχθηκε σημαντικά ο τομέας της βιοϊατρικής τεχνολογίας και για διαδικασίες που αφορούν την αναπαραγωγή, την εγκυμοσύνη και τον τοκετό. Έχουμε αναφερθεί και παλαιότερα για την ιατρικοποίηση του τοκετού (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας, Νοέμβριος 2008) και την βιομηχανοποίηση της γέννας από το ιατρικό σύστημα.

Η υπογονιμότητα και η αντιμετώπιση της με τεχνικά μέσα αποτελεί τα τελευταία χρόνια μια κερδοφόρα επιχείρηση για γιατρούς και ειδικές κλινικές. Πεδίο λαμπρό για εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόθου και μιας κυρίαρχης αντίληψης που διαχέεται και λειτουργεί εξαναγκαστικά στην απόκτηση της μητρότητας. Δεν είναι τυχαία η προώθηση και επίκληση της μητρότητας για την «απόκτηση» παιδιού αντί της ορθότερης γονεϊκότητας. Η άποψη που τοποθετεί τη γυναίκα στο ρόλο του απλώς να «κάνει παιδιά» ασφαλώς και δεν μπορεί να σταθεί και να εδραιωθεί. Η άμεση και απόλυτη σχέση μεταξύ μητέρας και παιδιού λόγω των βιολογικών συνθηκών δεν προσφέρει χώρο για παρερμηνείες και περαιτέρω προεκτάσεις. Έτσι, στη φύση η αναπαραγωγική διαδικασία πραγματοποιείται μέσω του θηλυκού φύλου που κυοφορεί και ανανεώνει την πληθυσμιακή σύνθεση του είδους, συχνά και ως μια πράξη αυτοσυντήρησης.

Στον άνθρωπο η κοινωνική κατασκευή του φύλου (gender) με ό,τι αυτό νοηματοδοτεί (πατριαρχία, διαχωρισμούς, εκμετάλλευση) έρχεται αντιμέτωπη με κρατικές επιταγές και κυρίαρχες αντιλήψεις. Και συγκεκριμένα το Κράτος, όποτε αυτό κρίνει, εξαπολύει δημογραφικές πολιτικές «εκτάκτου ανάγκης», διαμορφώνοντας κλίμα περί

μεγάλη απήχηση στην ελληνική κοινωνία, αφού οι δικαστικές αποφάσεις διαδέχονται η μία την άλλη και μάλιστα πριν καν τη ψήφιση του νόμου 3089/2002 με ποικίλα βέβαια νομικά προβλήματα ως προς τον τρόπο ίδρυσης της συγγένειας με τη μητέρα που δεν κυοφορεί αλλά δίνει το γεννητικό της υλικό. Χάρη στην τεχνική αυτή, γυναίκες οι οποίες αδυνατούν οι ίδιες να κυοφορήσουν μπορούν πλέον να αποκτήσουν παιδί με δικό τους γεννητικό υλικό (εφόσον διαθέτουν ή αλλιώς καταφεύγουν σε άγνωστες δότριες). Με τη γέννηση το παιδί θα παραδοθεί στη γυναίκα

στοιχεία. Υπάρχουν παράμετροι όπως η μεγάλη και ισχυρή λήψη φαρμάκων και η ορμονοθεραπεία, η οποία παρεμβαίνει δραστικά στο σώμα, το τροποποιεί και συχνά οι συνέπειες εμφανίζονται μακροπρόθεσμα.

Η παρέκκλιση από μια φυσική διαδικασία δεν είναι κατ' ανάγκη αρνητική, όταν η χρήση της τεχνολογίας δεν αλλοιώνει και δεν υποκαθιστά σημαντικά στοιχεία ταυτότητας που καθορίζουν με κομβικό τρόπο την κάθε φυσική λειτουργία. Διαφορετικά η παρέμβαση με τεχνολογικά μέσα οδηγεί στην ανάπτυξη καταστάσεων που φαντάζουν ξένες προς την ανθρώπινη υπόσταση, όπως η κατασκευή τεχνητής μήτρας, με άμεσο σκοπό την αντικατάσταση της θερμοκοιτίδας για τις περιπτώσεις που είναι αναγκαία και επιτακτική η χρήση της. Όπως, όμως, έχουμε μάθει η τεχνολογία έχει μια δική της δυναμική, που την κάνει να ξεφεύγει γρήγορα από τα όρια των αρχικών σκοπών της και είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να ελεγχθεί.

Το εύρος εφαρμογών μιας εφεύρεσης δεν εξαρτάται από τις προθέσεις και τις, τυχόν, εγγυήσεις των κατασκευαστών της, αλλά από τη μορφή και τις απόψεις που φέρει η κοινωνία που τη λαμβάνει. Γι' αυτό και άλλωστε πιστεύουμε ότι δεν εξαντλείται η ορθή χρήση της τεχνολογίας με το ποιος την ελέγχει. Δεν σημαίνει ότι επειδή την ελέγχεις πως τη χρησιμοποιείς και σωστά. Σημασία έχει τί είδους και πόση τεχνολογία χρειαζόμαστε ως όντα.

Αλλά ας επανέλθουμε στο ζήτημα της παρένθετης μητρότητας, με ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που λαμβάνει χώρα στην Ινδία σήμερα. Στην βορειοδυτική πόλη Άναντ, με 130.000 κατοίκους, η γυναικολόγος Νάυνα Πατέλ μαζί με το σύζυγό της, εδώ και λίγα χρόνια έχουν στήσει μια καθόλα νόμιμη επιχείρηση. Γυναίκες απ' όλο τον κόσμο έρχονται εδώ με την ελπίδα να «αποκτήσουν» ένα παι-

ση τους στην ιατρική, αναπτύχθηκε σημαντικά ο τομέας της βιοϊατρικής τεχνολογίας και για διαδικασίες που αφορούν την αναπαραγωγή, την εγκυμοσύνη και τον τοκετό. Έχουμε αναφερθεί και παλαιότερα για την ιατρικοποίηση του τοκετού (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας, Νοέμβριος 2008) και την βιομηχανοποίηση της γέννας από το ιατρικό σύστημα.

Η υπογονιμότητα και η αντιμετώπιση της με τεχνικά μέσα αποτελεί τα τελευταία χρόνια μια κερδοφόρα επιχείρηση για γιατρούς και ειδικές κλινικές. Πεδίο λαμπρό για εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόθου και μιας κυρίαρχης αντίληψης που διαχέεται και λειτουργεί εξαναγκαστικά στην απόκτηση της μητρότητας. Δεν είναι τυχαία η προώθηση και επίκληση της μητρότητας για την «απόκτηση» παιδιού αντί της ορθότερης γονεϊκότητας. Η άποψη που τοποθετεί τη γυναίκα στο ρόλο του απλώς να «κάνει παιδιά» ασφαλώς και δεν μπορεί να σταθεί και να εδραιωθεί. Η άμεση και απόλυτη σχέση μεταξύ μητέρας και παιδιού λόγω των βιολογικών συνθηκών δεν προσφέρει χώρο για παρερμηνείες και περαιτέρω προεκτάσεις. Έτσι, στη φύση η αναπαραγωγική διαδικασία πραγματοποιείται μέσω του θηλυκού φύλου που κυοφορεί και ανανεώνει την πληθυσμιακή σύνθεση του είδους, συχνά και ως μια πράξη αυτοσυντήρησης.

Στον άνθρωπο η κοινωνική κατασκευή του φύλου (gender) με ό,τι αυτό νοηματοδοτεί (πατριαρχία, διαχωρισμούς, εκμετάλλευση) έρχεται αντιμέτωπη με κρατικές επιταγές και κυρίαρχες αντιλήψεις. Και συγκεκριμένα το Κράτος, όποτε αυτό κρίνει, εξαπολύει δημογραφικές πολιτικές «εκτάκτου ανάγκης», διαμορφώνοντας κλίμα περί «γήρανσης του πληθυσμού» και «εθνικής συρρίκνωσης». Ταυτόχρονα, η ατεκνία και η υπογονιμότητα μεταξύ των συντρόφων επιφέρει πολλές φορές σχόλια, πίεση και δη για τον άνδρα, για να πράξει τα «δέοντα» και το «καθήκον». Η υποβόσκουσα και περιρρέουσα αυτή ατμόσφαιρα, ως προϊόν κοινωνικής καταπίεσης, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον «ειδικό» και στις τεχνολογίες αναπαραγωγής.

Έτσι, η ατομική ελευθερία του καθενός να αποφασίζει το πώς θα διαχειριστεί το σώμα του και την αναπαραγωγή του επιλογή βρίσκει αντιμέτωπους την κρατική βιοπολιτική εξουσία και πειθαρχία από την μία και επίτευξη της οικογενειακής-κοινωνικής αποδοχής από την άλλη. Έτσι, για τις περιπτώσεις που η αναπαραγωγή είναι υπογόνιμη δημιουργεί μια εξαιρετικά ψυχοπιεστική εμπειρία.

Και εφ' όσον η γονεϊκότητα θεωρείται ότι διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στη ζωή των ανθρώπων, όσοι δεν τον εκπληρώνουν θεωρούνται ότι αποκλίνουν από μία «φυσιολογική» πορεία. Συνεπώς, η υπογονιμότητα βιώνεται ως πρόβλημα, επειδή η «κοινωνία» την αντιμετωπίζει ως τέτοιο. Άλλωστε, όπως έχει γράψει και η Susan Sontag, κάθε

μεγάλη απήχηση στην ελληνική κοινωνία, αφού οι δικαστικές αποφάσεις διαδέχονται η μία την άλλη και μάλιστα πριν καν τη ψήφιση του νόμου 3089/2002 με ποικίλα βέβαια νομικά προβλήματα ως προς τον τρόπο ίδρυσης της συγγένειας με τη μητέρα που δεν κυοφορεί αλλά δίνει το γεννητικό της υλικό. Χάρη στην τεχνική αυτή, γυναίκες οι οποίες αδυνατούν οι ίδιες να κυοφορήσουν μπορούν πλέον να αποκτήσουν παιδί με δικό τους γεννητικό υλικό (εφόσον διαθέτουν ή αλλιώς καταφεύγουν σε άγνωστες δότριες). Με τη γέννηση το παιδί θα παραδοθεί στη γυναίκα που πήρε τη δικαστική απόφαση. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο ιατρός δεν μπορεί να εφαρμόσει τη μέθοδο αυτή εάν δεν υπάρχει προηγούμενη δικαστική απόφαση η οποία να το επιτρέπει.

Λίγες χώρες, πάντως, εκτός από την Ελλάδα, επιτρέπουν την παρένθετη μητρότητα επιφέροντας συχνά ένα είδος «αναπαραγωγικού τουρισμού». Πολλά ζευγάρια εκμεταλλεύονται τις ευνοϊκές νομοθετικές ρυθμίσεις σε άλλες χώρες και ζητούν εκεί βοήθεια. Στην ηλεκτρονική σελίδα του Γεωργιανού Κέντρου Παρένθετης Μητρότητας δίνονται πληροφορίες στα ρωσικά, στα γεωργιανά, αλλά και στα ελληνικά. Η παρένθετη μητέρα παίρνει από 7.000-9.000 ευρώ, ενώ οι τέσσερις απόπειρες τεχνητής γονιμοποίησης κοστίζουν 4.000 ευρώ. Στις πολιτείες των ΗΠΑ, όπου επιτρέπονται, τα προγράμματα παρένθετης μητρότητας είναι πολύ δαπανηρά και συμπεριλαμβάνουν αμοιβή 20.000-25.000 δολαρίων για την παρένθετη μητέρα. Η Ινδία, από την άλλη, κατηγορήθηκε ότι δημιουργεί «βιομηχανία παραγωγής μωρών» μέσω της εκμετάλλευσης πολύ φτωχών γυναικών. Η αμοιβή της παρένθετης μητέρας

θεσμα.

Η παρέκκλιση από μια φυσική διαδικασία δεν είναι κατ' ανάγκη αρνητική, όταν η χρήση της τεχνολογίας δεν αλλοιώνει και δεν υποκαθιστά σημαντικά στοιχεία ταυτότητας που καθορίζουν με κομβικό τρόπο την κάθε φυσική λειτουργία. Διαφορετικά η παρέμβαση με τεχνολογικά μέσα οδηγεί στην ανάπτυξη καταστάσεων που φαντάζουν ξένες προς την ανθρώπινη υπόσταση, όπως η κατασκευή τεχνητής μήτρας, με άμεσο σκοπό την αντικατάσταση της θερμοκοιτίδας για τις περιπτώσεις που είναι αναγκαία και επιτακτική η χρήση της. Όπως, όμως, έχουμε μάθει η τεχνολογία έχει μια δική της δυναμική, που την κάνει να ξεφεύγει γρήγορα από τα όρια των αρχικών σκοπών της και είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να ελεγχθεί.

Το εύρος εφαρμογών μιας εφεύρεσης δεν εξαρτάται από τις προθέσεις και τις, τυχόν, εγγυήσεις των κατασκευαστών της, αλλά από τη μορφή και τις απόψεις που φέρει η κοινωνία που τη λαμβάνει. Γι' αυτό και άλλωστε πιστεύουμε ότι δεν εξαντλείται η ορθή χρήση της τεχνολογίας με το ποιος την ελέγχει. Δεν σημαίνει ότι επειδή την ελέγχεις πως τη χρησιμοποιείς και σωστά. Σημασία έχει τι είδους και πόση τεχνολογία χρειαζόμαστε ως όντα.

Αλλά ας επανέλθουμε στο ζήτημα της παρένθετης μητρότητας, με ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που λαμβάνει χώρα στην Ινδία σήμερα. Στην βορειοδυτική πόλη Ανάντ, με 130.000 κατοίκους, η γυναικολόγος Νάυνα Πατέλ μαζί με το σύζυγό της, εδώ και λίγα χρόνια έχουν στήσει μια καθόλα νόμιμη επιχείρηση. Γυναίκες απ' όλο τον κόσμο έρχονται εδώ με την ελπίδα να «αποκτήσουν» ένα παιδί που θα το κυοφορήσουν φτωχές ντόπιες γυναίκες. Η όλη επιχείρηση στοιχίζει 22.000 δολάρια και αν γεννηθούν δίδυμα, η τιμή ανεβαίνει κατά 25%. Η παρένθετη μητέρα παίρνει 7.500 δολάρια, ποσό τεράστιο, για τα εργασιακά μεγέθη της Ινδίας, αφού αυτό το ποσό αντιστοιχεί με δέκα χρόνια εργασίας.

Η αντίστοιχη διαδικασία στις Ηνωμένες Πολιτείες, από όπου προέρχεται το 60% των πελατών της κλινικής, στοιχίζει 150.000 δολάρια. Η διαδικασία έχει ως εξής: Όταν βρεθεί παρένθετη μητέρα, συγχρονίζεται ο κύκλος ωορρηξίας των δύο γυναικών με ενέσεις ορμονών. Κατόπιν η δόκτωρ Πατέλ αφαιρεί ωάρια της μητέρας-πελάτισσας, τα γονιμοποιεί με το σπέρμα του συντρόφου της και εναποθέτει γύρω στα τέσσερα με πέντε στη μήτρα της παρένθετης μητέρας. Αργότερα αφαιρεί μερικά ενώ οι μισές από αυτές τις προσπάθειες πετυχαίνουν με την πρώτη και στις γεννήσεις, η μία στις δύο φέρνει δίδυμα μωρά.

Και παρ' ότι η Νάυνα Πατέλ αρνείται την χρήση παρένθετης μητρότητας για life style λόγους, όπως άρνηση της εγκυμοσύνης από ορισμένες γυναίκες για λόγους επαγγελματικής ανέλιξης, αλλοίωσης σώματος κ.ά., κανείς δεν

σφαλώς και δεν μπορεί να σταθεί και να εδραιωθεί. Η άμεση και απόλυτη σχέση μεταξύ μητέρας και παιδιού λόγω των βιολογικών συνθηκών δεν προσφέρει χώρο για παρερμηνείες και περαιτέρω προεκτάσεις. Έτσι, στη φύση η αναπαραγωγική διαδικασία πραγματοποιείται μέσω του θηλυκού φύλου που κυοφορεί και ανανεώνει την πληθυσμιακή σύνθεση του είδους, συχνά και ως μια πράξη αυτοσυντήρησης.

Στον άνθρωπο η κοινωνική κατασκευή του φύλου (gender) με ό,τι αυτό νοηματοδοτεί (πατριαρχία, διαχωρισμούς, εκμετάλλευση) έρχεται αντιμέτωπη με κρατικές επιταγές και κυρίαρχες αντιλήψεις. Και συγκεκριμένα το Κράτος, όποτε αυτό κρίνει, εξαπολύει δημογραφικές πολιτικές «εκτάκτου ανάγκης», διαμορφώνοντας κλίμα περί «γήρανσης του πληθυσμού» και «εθνικής συρρίκνωσης». Ταυτόχρονα, η ατεκνία και η υπογονιμότητα μεταξύ των συντρόφων επιφέρει πολλές φορές σχόλια, πίεση και δη για τον άνδρα, για να πράξει τα «δέοντα» και το «καθήκον». Η υποβόσκουσα και περιρρέουσα αυτή ατμόσφαιρα, ως προϊόν κοινωνικής καταπίεσης, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον «ειδικό» και στις τεχνολογίες αναπαραγωγής.

Έτσι, η ατομική ελευθερία του καθενός να αποφασίζει το πώς θα διαχειριστεί το σώμα του και την αναπαραγωγική του επιλογή βρίσκει αντιμέτωπους την κρατική βιοπολιτική εξουσία και πειθαρχία από την μία και επίτευξη της οικογενειακής-κοινωνικής αποδοχής από την άλλη. Έτσι, για τις περιπτώσεις που η αναπαραγωγή είναι υπογόνιμη δημιουργεί μια εξαιρετικά ψυχοπιεστική εμπειρία.

Και εφ' όσον η γονεϊκότητα θεωρείται ότι διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στη ζωή των ανθρώπων, όσοι δεν τον εκπληρώνουν θεωρούνται ότι αποκλίνουν από μία «φυσιολογική» πορεία. Συνεπώς, η υπογονιμότητα βιώνεται ως πρόβλημα, επειδή η «κοινωνία» την αντιμετωπίζει ως τέτοιο. Άλλωστε, όπως έχει γράψει και η Susan Sontag, κάθε μορφή κοινωνικής απόκλισης μπορεί να θεωρηθεί ως ασθένεια. Και όταν η κοινωνική απόκλιση αποτελεί επιλογή έχει καλώς, στην αντίθετη περίπτωση τον λόγο έχει η επιστήμη και η βιο-τεχνολογία.

Από τις λεγόμενες «τεχνολογίες αναπαραγωγής», η χρήση της πλέον πιο συχνά εφαρμοζόμενης μεθόδου, είναι αυτή της εξωσωματικής γονιμοποίησης. Η πρώτη επιτυχής έγινε το 1978 στη Μ. Βρετανία, οπότε και γεννήθηκε η Λουίζα Μπράουν. Με την εξωσωματική γονιμοποίηση, χρησιμοποιείται το σπέρμα του συζύγου (στο ομόλογο σύστημα κύησης μετά από λήψη ωαρίων, εξωσωματική γονιμοποίηση και εμβρυομεταφορά) ή επιλεγμένου δότη (στο ετερόλογο σύστημα) για τη γονιμοποίηση ωαρίων της συζύγου (ή άλλης γυναίκας στην περίπτωση της «δωρεάς» ωαρίων).

Επί πλέον, η μέθοδος της παρένθετης μητρότητας έχει

μεγάλη απήχηση στην ελληνική κοινωνία, αφού οι δικαστικές αποφάσεις διαδέχονται η μία την άλλη και μάλιστα πριν καν τη ψήφιση του νόμου 3089/2002 με ποικίλα βέβαια νομικά προβλήματα ως προς τον τρόπο ίδρυσης της συγγένειας με τη μητέρα που δεν κυοφορεί αλλά δίνει το γεννητικό της υλικό. Χάρη στην τεχνική αυτή, γυναίκες οι οποίες αδυνατούν οι ίδιες να κυοφορήσουν μπορούν πλέον να αποκτήσουν παιδί με δικό τους γεννητικό υλικό (εφόσον διαθέτουν ή αλλιώς καταφεύγουν σε άγνωστες δότριες). Με τη γέννηση το παιδί θα παραδοθεί στη γυναίκα που πήρε τη δικαστική απόφαση. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο ιατρός δεν μπορεί να εφαρμόσει τη μέθοδο αυτή εάν δεν υπάρχει προηγούμενη δικαστική απόφαση η οποία να το επιτρέπει.

Λίγες χώρες, πάντως, εκτός από την Ελλάδα, επιτρέπουν την παρένθετη μητρότητα επιφέροντας συχνά ένα είδος «αναπαραγωγικού τουρισμού». Πολλά ζευγάρια εκμεταλλεύονται τις ευνοϊκές νομοθετικές ρυθμίσεις σε άλλες χώρες και ζητούν εκεί βοήθεια. Στην ηλεκτρονική σελίδα του Γεωργιανού Κέντρου Παρένθετης Μητρότητας δίνονται πληροφορίες στα ρωσικά, στα γεωργιανά, αλλά και στα ελληνικά. Η παρένθετη μητέρα παίρνει από 7.000-9.000 ευρώ, ενώ οι τέσσερις απόπειρες τεχνητής γονιμοποίησης κοστίζουν 4.000 ευρώ. Στις πολιτείες των ΗΠΑ, όπου επιτρέπονται, τα προγράμματα παρένθετης μητρότητας είναι πολύ δαπανηρά και συμπεριλαμβάνουν αμοιβή 20.000-25.000 δολαρίων για την παρένθετη μητέρα. Η Ινδία, από την άλλη, κατηγορήθηκε ότι δημιουργεί «βιομηχανία παραγωγής μωρών» μέσω της εκμετάλλευσης πολύ φτωχών γυναικών. Η αμοιβή της παρένθετης μητέρας στην Ινδία κυμαίνεται από 6.000-10.000 δολάρια και ισοδυναμεί με μισθούς 10 ή 15 ετών. Κυριολεκτικά λειτουργεί ένα παζάρι ωαρίων, όπου στην ελλάδα η παρένθετη μητέρα λαμβάνει 7.500-10.000 ευρώ και η δότρια 2.500 ευρώ.

Πριν από λίγους μήνες τα εγχώρια μμε ασχολήθηκαν εφήμερα με τη σύλληψη ενός μαιευτήρα των βορείων προαστίων ο οποίος αποσπούσε ωάρια για εξωσωματικές γονιμοποιήσεις από κοπέλες, θύματα πορνείας από Βουλγαρία-Ρουμανία. Τα ληφθέντα ωάρια χρησιμοποιούνταν στη συνέχεια για ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση, που είναι και το συνηθέστερο.

Φανταστείτε, όταν οι τελευταίες εκτιμήσεις κάνουν λόγο για 300.000 υπογόνιμα ζευγάρια στον ελλαδικό χώρο το μέγεθος της «εμπορίας ωαρίων» που λαμβάνει χώρα. Αλλά ο προβληματισμός και η κριτική στις τεχνολογίες αναπαραγωγής δεν βασίζεται σε οικονομικά και εμπορικά τυχόν, εγγυήσεις των κατασκευαστών της, αλλά από τη μορφή και τις απόψεις που φέρει η κοινωνία που τη λαμβάνει. Γι' αυτό και άλλωστε πιστεύουμε ότι δεν εξαντλείται η ορθή χρήση της τεχνολογίας με το ποιος την ελέγχει. Δεν σημαίνει ότι επειδή την ελέγχεις πως τη χρησιμοποιείς και σωστά. Σημασία έχει τί είδους και πόση τεχνολογία χρειαζόμαστε ως όντα.

Αλλά ας επανέλθουμε στο ζήτημα της παρένθετης μητρότητας, με ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που λαμβάνει χώρα στην Ινδία σήμερα. Στην βορειοδυτική πόλη Άναντ, με 130.000 κατοίκους, η γυναικολόγος Νάυνα Πατέλ μαζί με το σύζυγό της, εδώ και λίγα χρόνια έχουν στήσει μια καθόλα νόμιμη επιχείρηση. Γυναίκες απ' όλο τον κόσμο έρχονται εδώ με την ελπίδα να «αποκτήσουν» ένα παιδί που θα το κυοφορήσουν φτωχές ντόπιες γυναίκες. Η όλη επιχείρηση στοιχίζει 22.000 δολάρια και αν γεννηθούν δίδυμα, η τιμή ανεβαίνει κατά 25%. Η παρένθετη μητέρα παίρνει 7.500 δολάρια, ποσό τεράστιο, για τα εργασιακά μεγέθη της Ινδίας, αφού αυτό το ποσό αντιστοιχεί με δέκα χρόνια εργασίας.

Η αντίστοιχη διαδικασία στις Ηνωμένες Πολιτείες, από όπου προέρχεται το 60% των πελατών της κλινικής, στοιχίζει 150.000 δολάρια. Η διαδικασία έχει ως εξής: Όταν βρεθεί παρένθετη μητέρα, συγχρονίζεται ο κύκλος ωορρηξίας των δύο γυναικών με ενέσεις ορμονών. Κατόπιν η δόκτωρ Πατέλ αφαιρεί ωάρια της μητέρας-πελάτισσας, τα γονιμοποιεί με το σπέρμα του συντρόφου της και εναποθέτει γύρω στα τέσσερα με πέντε στη μήτρα της παρένθετης μητέρας. Αργότερα αφαιρεί μερικά ενώ οι μισές από αυτές τις προσπάθειες πετυχαίνουν με την πρώτη και στις γεννήσεις, η μία στις δύο φέρνει δίδυμα μωρά.

Και παρ' ότι η Νάυνα Πατέλ αρνείται την χρήση παρένθετης μητρότητας για life style λόγους, όπως άρνηση της εγκυμοσύνης από ορισμένες γυναίκες για λόγους επαγγελματικής ανέλιξης, αλλοίωσης σώματος κ.ά., κανείς δεν εγγυάται, είτε τώρα, είτε στο μέλλον την χρήση της. Όπως, άλλωστε, για τους ίδιους λόγους τη χρήση της τεχνητής μήτρας, ενώ είναι η πρώτη φορά που τόσο έντονα αποσυνδέεται η αναπαραγωγή από το γυναικείο σώμα και συνεχίζει την αποκοπή της σε-ξουαλικότητας από την αναπαραγωγική διαδικασία. Ενώ και οι αρχέγονες σχέσεις και έννοιες της συγγένειας, που έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στη δημιουργία κοινοτήτων–μητρογραμμικής ή μη δομής–συγχέονται, και απαιτούν τη συνδρομή της νομικής επιστήμης για τον ορισμό της μητέρας, όχι βιολογικής ή παρένθετης, αλλά της νομικά κατοχυρωμένης. Ένα παιδί, πολλές «μητέρες»; Ή μήπως έτσι, με τη χρήση της τεχνητής μήτρας, επετεύχθη η ισότητα των δυο φύλων;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ο ΦΡΑΧΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΩ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η κυβέρνηση, δια στόματος του αρμόδιου υπουργού της Χρ. Παπουτσή (υπουργού ΠΡΟ.ΠΟ) ανακοίνωσε την πρόθεσή της να κατασκευάσει φράχτη, μήκους 12,5 χιλιομέτρων και ύψους 3,5μ., στα χερσαία σύνορα κοντά στην περιοχή Καστανιές και νέα Βύσσα Έβρου, με σκοπό να ελέγξει και να πατάξει την εισροή μεταναστών στον Ελλαδικό χώρο.

Ο φράχτης αποτελεί το θεαματικό μέρος του ζητήματος σε μια ευρύτερη γεωπολιτική στρατηγική. Με φανερούς και μη, κρατικούς και ευρωπαϊκούς σχεδιασμούς πολλών ετών. Μια κίνηση με θεαματικό μανδύα αναδεικνύει, σκόπιμα, το ανούσιο ή δευτερευούσης σημασίας σημείο (εν προκειμένω) ενός κοινωνικού ζητήματος. Απομονώνοντας τα βασικά στοιχεία, που συνθέτουν τη συνολική του εικόνα, αποκρύπτονται οι πρωταρχικές αιτίες της επίθεσης των εξουσιαστών. Με τη μέθοδο αυτή επιχειρείται η σταδιακή μετατόπιση απ' το πραγματικό πεδίο που σχηματοποιεί το πυρήνα της ουσιαστικής αντιπαράθεσης-αντίστασης. Η πολυπλοκότητα του ζητήματος οδηγεί σε μία αλληλουχία πολλαπλών ωφελημάτων που προσδοκά να αποκομίσει η κυριαρχία από την κατάσταση αυτή. Δηλαδή, μ' ένα σμπάρο δυο, πέντε, εκατό τρυγόνια.

Το περιβόητο σχέδιο κατασκευής του φράχτη πλαισιώνεται από μια δέσμη μέτρων που αφορά τους αναδεικνυόμενους κρατικούς σχεδιασμούς, στο θέμα ελέγχου και αποτροπής της μεταναστευτικής ροής.

Η συμφωνία μεταξύ Χρ. Παπουτσή και υπουργού άμυνας Ευ. Βενιζέλου για την παραχώρηση παλαιών στρατοπέδων που θα χρησιμοποιηθούν ως χώροι κράτησης και απέλασης μεταναστών, οι αλλαγές στην εξέταση και χορήγηση πολιτικού ασύλου (υπάρχει η διαβεβαίωση ότι η εξέταση των αιτημάτων και η απάντηση προς αυτά θα γίνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα βάζοντας τέλος στη γραφειοκρατική κατάσταση που ισχύει σήμερα) κ.λπ.

Το γεγονός ότι πιστεύουμε, πως ο φράχτης και τα υπόλοιπα μέτρα που λαμβά-

γκρόμ και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αυτά είναι τα αποτελέσματα από την ύπαρξη των όρων κυριαρχίας. Το κράτος και η εξουσία αποκαλύπτουν τη δολοφονική τους υπόσταση, όταν την εξόντωση αυτών των ανθρώπων τη χρησιμοποιούν ως μέσο απώτερων επιδιώξεων και σκοπών.

Το χρονικό σημείο που επιλέγει η κυριαρχία ν' ανακοινώσει τις εξουσιαστικές της προθέσεις έχει πάντα ιδιαίτερη σημασία, η επιλογή του οποίου γίνεται με τρόπο που να διαμορφώνεται ένα βασικό πλεονέκτημα γι' αυτήν. Η «οικονομική κρίση», με ό,τι αυτή συνεπάγεται, επιχειρείται να γίνει το βασικό τους άλλοθι. Ο οικονομικός πόλεμος που διεξάγουν χρησιμοποιείται, ανέκαθεν, ως μια προσχηματική κατάσταση για την επίθεση της κυριαρχίας στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Η αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου σε μία προοπτική βίαιης επανα-ενοποίησής του με διευρυμένους όρους δουλείας, υποταγής και ελέγχου, περνά μέσα από διαδικασίες μείωσης και αποδυ-

Η παραπάνω αναφορά σε μία συνταρακτική και ιστορικά παγκόσμια εμπειρία καταδεικνύει την βαρβαρότητα της εξουσίας, η οποία εξαπολύεται εναντίον των ανθρώπινων κοινωνιών, με τις τοπικές κυβερνήσεις να παίζουν τον θεσμικό παράγοντα εξυπηρέτησης συμφερόντων, στην προοπτική μίας ενοποιημένης κυριαρχίας, η οποία περνάει από την κατά τόπους αποσύνθεση ή και διάλυση των κοινωνικών χώρων και των συνόλων που περιλαμβάνονται σ' αυτούς.

Ο οικονομικός πόλεμος επιφέρει τη σταδιακή και διαρκή εξασθένηση των ουσιαστικών δυνατοτήτων αντιπαράθεσης, και απογοήτευση στους καταπιεσμένους της κοινωνίας. Η κυριαρχία επιχειρεί την καθολική επιβολή της τρομοκρατίας. Το πεδίο αυτό καθιστά το έδαφος πρόσφορο, για τους εξουσιαστές, ώστε να κατασκευάζουν «συνειδήσεις» και να διευρύνουν το φάσμα της χειραγώγησης.

Η κρατική προπαγάνδα δομείται πάνω σε μία συστηματική καλλιέργεια φόβου και ανασφά-

λειας η οποία

Ενδεικτικότερο παράδειγμα αποτέλεσε η γνωστή και πολυδιαφημιζόμενη περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα, με πολλούς πρώην «παράνομους» και τώρα «νόμιμους» μετανάστες να πλαισιώνουν τα επιτροπάτα και να στρέφονται ενάντια στους σημερινούς «παράνομους», έκπτωτους του συστήματος. Με την αναφορά μας αυτή απλά θέλουμε να τονίσουμε το εξής: ό,τι δεν πηγάζει μέσα από απελευθερωτικές διεργασίες όπου οι σχέσεις που θα προκύπτουν από αυτές να βασίζονται στην κατανόηση, τη συνεργασία, την αμοιβαιότητα και την αλληλεγγύη –πράγματα δύσκολα σε συνθήκες κυριαρχίας– μοιραία θα τις διαιωνίσει και θα τις αναπαράγει.

Η εξουσιαστική μεθοδολογία που χρησιμοποιείται αυτή τη στιγμή, είναι παρόμοια με αυτή στα τέλη της δεκαετίας του '90 κι έπειτα. Μόνο που τώρα παίρνει τρομακτικές διαστάσεις, λόγω του οικονομικού πολέμου της κυριαρχίας, που ονομάζει «οικονομική κρίση». Δηλαδή, πάνω στο πραγματικό γεγονός ότι «εγκληματούν» και μετανάστες, χτίζεται η ολοκληρωτική ισοπέδωση γενικώς και αδιακρίτως.

Η συμβολή –εκτός των άλλων– των αντιφασιστικών και των φασιστικών κινημάτων με τον παραληρηματικό λόγο και την ισοπεδωτική πρακτική τους, καταφέρνουν να διαχωρίζουν, να κατατάσσουν και να καλλιεργούν ένα μίσος δίχως όρια, συμβάλλοντας τα μέγιστα στην κατεύθυνση αυτή. Αναπτύσσουν την αντιπαράθεση ενισχύοντας μια πολωτική διαδικασία από την οποία αναμένουν πολιτικά οφέλη. *«Μια ιδεολογία θ' αναδειχθεί σε ισχυρό αυτόνομο κίνημα όταν μπορεί να ενώσει σε μία και μόνη εξήγηση και οργάνωση, περισσότερες όψεις της ύπαρξης, που υπήρξαν μέχρι τότε περιθωριακές, εμβόλιμες στους κυρίαρχους θεσμούς της εξουσίας».*[2] Θα μπορούσε κάποιος να αντιληφθεί την ευρύτερη σημασία μιας τέτοιας διατύπωσης, όταν με την σφόδρα εξουσιαστική μεθοδολογία, μαρξιστές και αντι-εξουσιαστές επιχειρούν να ενοποιήσουν διάφορες καταστάσεις και άτομα, στη βάση ενός και μόνον παράγοντα - κοινού παρονομαστή: π.χ. της εκμετάλλευσης.

Μια τέτοια κατάσταση ισχυροποιεί τη

Ο ΦΡΑΧΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΩ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

πολιτική στρατηγική. Με φανερούς και μη, κρατικούς και ευρωπαϊκούς σχεδιασμούς πολλών ετών. Μια κίνηση με θεαματικό μανδύα αναδεικνύει, σκόπιμα, το ανούσιο ή δευτερευούσης σημασίας σημείο (εν προκειμένω) ενός κοινωνικού ζητήματος. Απομονώνοντας τα βασικά στοιχεία, που συνθέτουν τη συνολική του εικόνα, αποκρύπτονται οι πρωταρχικές αιτίες της επίθεσης των εξουσιαστών. Με τη μέθοδο αυτή επιχειρείται η σταδιακή μετατόπιση απ' το πραγματικό πεδίο που σχηματοποιεί το πυρήνα της ουσιαστικής αντιπαράθεσης-αντίστασης. Η πολυπλοκότητα του ζητήματος οδηγεί σε μία αλληλουχία πολλαπλών ωφελημάτων που προσδοκά να αποκομίσει η κυριαρχία από την κατάσταση αυτή. Δηλαδή, μ' ένα σμπάρο δυο, πέντε, εκατό τρυγόνια.

Το περιβόητο σχέδιο κατασκευής του φράχτη πλαισιώνεται από μια δέσμη μέτρων που αφορά τους αναδεικνυόμενους κρατικούς σχεδιασμούς, στο θέμα ελέγχου και αποτροπής της μεταναστευτικής ροής.

Η συμφωνία μεταξύ Χρ. Παπουτσή και υπουργού άμυνας Ευ. Βενιζέλου για την παραχώρηση παλαιών στρατοπέδων που θα χρησιμοποιηθούν ως χώροι κράτησης και απέλασης μεταναστών, οι αλλαγές στην εξέταση και χορήγηση πολιτικού ασύλου (υπάρχει η διαβεβαίωση ότι η εξέταση των αιτημάτων και η απάντηση προς αυτά θα γίνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα βάζοντας τέλος στη γραφειοκρατική κατάσταση που ισχύει σήμερα) κ.λπ.

Το γεγονός ότι πιστεύουμε, πως ο φράχτης και τα υπόλοιπα μέτρα που λαμβάνουν οι εξουσιαστές γύρω από τη λεγόμενη μεταναστευτική τους πολιτική, δεν αποτελεί τον πρωταρχικό τους στόχο, δεν σημαίνει πως το ζήτημα είναι εξ' ολοκλήρου κατασκευασμένο. Απλά δεν είναι πρωταρχικής σημασίας, δηλαδή δεν αποτελεί τον καθ' αυτό και μοναδικό σκοπό της κινητοποίησης του κράτους, αλλά το μέσο, ή αλλιώς, το όχημα που θα τους οδηγήσει μακρύτερα.

Αυτό που χρειάζεται και πρέπει να συνειδητοποιηθεί είναι πως το κράτος και οι εξουσιαστές είναι αδίστακτες δυνάμεις και αυτό φανερώνεται απ' το γεγονός πως το μέσο (μετανάστες) που χρησιμοποιούν είναι και «προϊόν» της βαρβαρότητάς τους. Ο πόλεμος σε όλες τις μορφές και εκφάνσεις, που έχει εξαπολύσει η δυτική –κατά κύριο λόγο– κυριαρχία παγκοσμίως

ονέκτημα γι' αυτήν. Η «οικονομική κρίση», με ό,τι αυτή συνεπάγεται, επιχειρείται να γίνει το βασικό τους άλλοθι. Ο οικονομικός πόλεμος που διεξάγουν χρησιμοποιείται, ανέκαθεν, ως μια προσχηματική κατάσταση για την επίθεση της κυριαρχίας στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Η αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου σε μία προοπτική βίαιης επανα-ενοποίησής του με διευρυμένους όρους δουλείας, υποταγής και ελέγχου, περνά μέσα από διαδικασίες μείωσης και αποδυνάμωσης των όποιων αντιστάσεων και αντιρρήσεων, από όσους έχουν τη δυνατότητα να σταθούν εμπόδιο στα σχέδια των εξουσιαστών. Ο οικονομικός πόλεμος αποτελεί την πιο σύγχρονη και εξελιγμένη μέθοδο προς την κατεύθυνση αυτή. «*Συμβατικά (αλλά ορθά) θα λέγαμε πως είναι άλλη μια πράξη στην κατεύθυνση ενοποίησης της κυριαρχίας. Και η ιστορία μάς διδάσκει πως τα στάδια, μέσα από τα οποία προωθούνταν αυτή η ενοποίηση, δεν ήταν ποτέ ανώδυνα για τις κοινωνίες. Ούτε καν για κάποιες μερίδες εξουσιαστών που δεν έβλεπαν την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους μέσα από την οπτική μιας κυ-*

Ο οικονομικός πόλεμος επιφέρει τη σταδιακή και διαρκή εξασθένηση των ουσιαστικών δυνατοτήτων αντιπαράθεσης, και απογοήτευση στους καταπιεσμένους της κοινωνίας. Η κυριαρχία επιχειρεί την καθολική επιβολή της τρομοκρατίας. Το πεδίο αυτό καθιστά το έδαφος πρόσφορο, για τους εξουσιαστές, ώστε να κατασκευάζουν «συνειδήσεις» και να διευρύνουν το φάσμα της χειραγώγησης.

Η κρατική προπαγάνδα δομείται πάνω σε μία συστηματική καλλιέργεια φόβου και ανασφάλειας η οποία διαχέεται, κυρίως από τα ΜΜΕ, στην κοινωνία, επιχειρώντας να κατασκευάσει ένα ιδιότυπο «αίτημα για ασφάλεια». Η αποξένωση των ανθρώπων και η επιβολή και η διάχυση εξουσιαστικών σχέσεων μεταξύ τους, οδηγεί σε εσωτερικούς ανταγωνισμούς ενός αναπτυσσόμενου κοινωνικού κανιβαλισμού. Το λεγόμενο μεταναστευτικό ζήτημα που έχει συστηματικά ταυτιστεί με την αύξηση της εγκληματικότητας, της ανεργίας, της υποβάθμισης (περιοχών) κ.λπ., τείνει να γίνει το πρωτεύον κοινωνικό πρόβλημα.

Κατ' αρχάς χρειάζεται να επισημάνουμε και να γίνει σαφές (όσο και αν αυτό ενο-

τη συνεργασία, την αμοιβαιότητα και την αλληλεγγύη –πράγματα δύσκολα σε συνθήκες κυριαρχίας– μοιραία θα τις διαιωνίσει και θα τις αναπαράγει.

Η εξουσιαστική μεθοδολογία που χρησιμοποιείται αυτή τη στιγμή, είναι παρόμοια με αυτή στα τέλη της δεκαετίας του '90 κι έπειτα. Μόνο που τώρα παίρνει τρομακτικές διαστάσεις, λόγω του οικονομικού πολέμου της κυριαρχίας, που ονομάζει «οικονομική κρίση». Δηλαδή, πάνω στο πραγματικό γεγονός ότι «εγκληματούν» και μετανάστες, χτίζεται η ολοκληρωτική ισοπέδωση γενικώς και αδιακρίτως.

Η συμβολή –εκτός των άλλων– των αντιφασιστικών και των φασιστικών κινημάτων με τον παραληρηματικό λόγο και την ισοπεδωτική πρακτική τους, καταφέρνουν να διαχωρίζουν, να κατατάσσουν και να καλλιεργούν ένα μίσος δίχως όρια, συμβάλλοντας τα μέγιστα στην κατεύθυνση αυτή. Αναπτύσσουν την αντιπαράθεση ενισχύοντας μια πολωτική διαδικασία από την οποία αναμένουν πολιτικά οφέλη. «*Μια ιδεολογία θ' αναδειχθεί σε ισχυρό αυτόνομο κίνημα όταν μπορεί να ενώσει σε μία και μόνη εξήγηση και οργάνωση, περισσότερες όψεις της ύπαρξης, που υπήρξαν μέχρι τότε περιθωριακές, εμβόλιμες στους κυρίαρχους θεσμούς της εξουσίας*».[2] Θα μπορούσε κάποιος να αντιληφθεί την ευρύτερη σημασία μιας τέτοιας διατύπωσης, όταν με την σφόδρα εξουσιαστική μεθοδολογία, μαρξιστές και αντι-εξουσιαστές επιχειρούν να ενοποιήσουν διάφορες καταστάσεις και άτομα, στη βάση ενός και μόνον παράγοντα - κοινού παρονομαστή: π.χ. της εκμετάλλευσης.

Μια τέτοια κατάσταση ισχυροποιεί τη δυνατότητα του κράτους να διαχειριστεί και να παίξει τον καταλυτικό παράγοντα επίλυσης του προβλήματος, αναλόγως φυσικά με τις εκάστοτε επιδιώξεις και τα συμφέροντά του. Και αυτό είναι που κάνει. Μετά τη διόγκωση και την πόλωση του ζητήματος, με σαφή ενίσχυση της εξουσιαστικής του δυνατότητας, το κράτος έρχεται να επιλύσει, προς όφελος της κυριαρχίας μια χαρακτηριζόμενη τεχνικά «έκρυθμη κατάσταση».

Η θεαματική διάσταση που δίνεται στο φράκτη, μεταξύ άλλων, επιβεβαιώνει αυτό το γεγονός και αναδεικνύει γι' άλλη μια φορά, το πόσο αδίστακτη είναι η εξουσία, προκειμένου να ενισχύσει και να εδραιώσει την κυριαρχία της. Αφού κατασκεύασε

ροής.

Η συμφωνία μεταξύ Χρ. Παπουτσή και υπουργού άμυνας Ευ. Βενιζέλου για την παραχώρηση παλαιών στρατοπέδων που θα χρησιμοποιηθούν ως χώροι κράτησης και απέλασης μεταναστών, οι αλλαγές στην εξέταση και χορήγηση πολιτικού ασύλου (υπάρχει η διαβεβαίωση ότι η εξέταση των αιτημάτων και η απάντηση προς αυτά θα γίνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα βάζοντας τέλος στη γραφειοκρατική κατάσταση που ισχύει σήμερα) κ.λπ.

Το γεγονός ότι πιστεύουμε, πως ο φράχτης και τα υπόλοιπα μέτρα που λαμβάνουν οι εξουσιαστές γύρω από τη λεγόμενη μεταναστευτική τους πολιτική, δεν αποτελεί τον πρωταρχικό τους στόχο, δεν σημαίνει πως το ζήτημα είναι εξ' ολοκλήρου κατασκευασμένο. Απλά δεν είναι πρωταρχικής σημασίας, δηλαδή δεν αποτελεί τον καθ' αυτό και μοναδικό σκοπό της κινητοποίησης του κράτους, αλλά το μέσο, ή αλλιώς, το όχημα που θα τους οδηγήσει μακρύτερα.

Αυτό που χρειάζεται και πρέπει να συνειδητοποιηθεί είναι πως το κράτος και οι εξουσιαστές είναι αδίστακτες δυνάμεις και αυτό φανερώνεται απ' το γεγονός πως το μέσο (μετανάστες) που χρησιμοποιούν είναι και «προϊόν» της βαρβαρότητάς τους. Ο πόλεμος σε όλες τις μορφές και εκφάνσεις, που έχει εξαπολύσει η δυτική –κατά κύριο λόγο– κυριαρχία παγκοσμίως, με στόχο τον πλήρη γεωπολιτικό έλεγχο και τη λεηλασία του πλανήτη, έχει ως αποτέλεσμα τεράστιες κοινωνικές και περιβαλλοντικές καταστροφές.

Στα περισσότερα σημεία του πλανήτη η φτώχεια και η εξαθλίωση, που οδηγούν στην απελπισία, κυριαρχούν. Μέσα από οικονομικούς αποκλεισμούς, «εμφύλιες» διαμάχες, και μαζικές ανθρωποσφαγές, προκαλείται ο βίαιος εκτοπισμός εκατομμυρίων ανθρώπων από τα μέρη που βρίσκονταν. Από αυτές τις καταστάσεις προκαλούνται όλο και μεγαλύτερα «μεταναστευτικά ρεύματα» εξαθλιωμένων ανθρώπων που ευελπιστούν πως στις χώρες των σφαγέων (ή των συμμάχων τους) θα έχουν μια καλύτερη ζωή. Αυτό που τους περιμένει, όμως, είναι η εκμετάλλευση, τα πο-

ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΩ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

νάμωσης των όποιων αντιστάσεων και αντιρρήσεων, από όσους έχουν τη δυνατότητα να σταθούν εμπόδιο στα σχέδια των εξουσιαστών. Ο οικονομικός πόλεμος αποτελεί την πιο σύγχρονη και εξελιγμένη μέθοδο προς την κατεύθυνση αυτή. *«Συμβατικά (αλλά ορθά) θα λέγαμε πως είναι άλλη μια πράξη στην κατεύθυνση ενοποίησης της κυριαρχίας. Και η ιστορία μάς διδάσκει πως τα στάδια, μέσα από τα οποία προωθούνταν αυτή η ενοποίηση, δεν ήταν ποτέ ανώδυνα για τις κοινωνίες. Ούτε καν για κάποιες μερίδες εξουσιαστών που δεν έβλεπαν την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους μέσα από την οπτική μιας κυριαρχικής ενοποίησης ή είχαν διαφορετική άποψη γι' αυτήν και τις στοχεύσεις της. Χρειάστηκαν δύο Παγκόσμιοι Εξουσιαστικοί Πόλεμοι μόνο τον 20ο αιώνα που στοίχισαν ανείπωτη καταστροφή στην ανθρωπότητα για να επιτευχθούν τα πρώτα ουσιαστικά βήματα σε μια προοπτική παγκόσμιας κυριαρχικής ενοποίησης. Η Κοινωνία των Εθνών, ο ΟΗΕ, η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΟΚ τότε), το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, το ΝΑΤΟ και πολλοί άλλοι πολιτικοί, οικονομικοί, στρατιωτικοί υπερεθνικοί μηχανισμοί δεν θα είχαν επιτευχθεί χωρίς τη μεσολάβηση των πολέμων αυτών. Οι κυρίαρχοι, άξιοι συνεχιστές των παλαιότερων αυτοκρατόρων έδρεψαν τους καρπούς των κόπων τους μέσα από μια θάλασσα αίματος και δυστυχίας».*[1]

λειας η οποία διαχέεται, κυρίως από τα ΜΜΕ, στην κοινωνία, επιχειρώντας να κατασκευάσει ένα ιδιότυπο «αίτημα για ασφάλεια». Η αποξένωση των ανθρώπων και η επιβολή και η διάχυση εξουσιαστικών σχέσεων μεταξύ τους, οδηγεί σε εσωτερικούς ανταγωνισμούς ενός αναπτυσσόμενου κοινωνικού κανιβαλισμού. Το λεγόμενο μεταναστευτικό ζήτημα που έχει συστηματικά ταυτιστεί με την αύξηση της εγκληματικότητας, της ανεργίας, της υποβάθμισης (περιοχών) κ.λπ., τείνει να γίνει το πρωτεύον κοινωνικό πρόβλημα.

Κατ' αρχάς χρειάζεται να επισημάνουμε και να γίνει σαφές (όσο και αν αυτό ενοχλεί εκείνους που ανακάλυψαν στους μετανάστες ένα εν δυνάμει επαναστατικό υποκείμενο) πως το κράτος ενσωμάτωσε τα προηγούμενα χρόνια ένα μέρος –που ήταν παράνομο τότε– του μεταναστευτικού πληθυσμού κυρίως προερχόμενο από κράτη της πάλαι ποτέ ισχυρής σοβιετίας. Το γεγονός αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία διότι κάθε ενσωμάτωση, που σημαίνει και «νομιμοποίηση», καθιστά απαραίτητη προϋπόθεση ένα άλλο μεγαλύτερο πληθυσμιακό σύνολο να υπάρχει υπό καθεστώς διωγμού δηλαδή να είναι «παράνομο».

Το κράτος, λοιπόν, σήμερα βρίσκει ακόμα ένα σύμμαχο (ανέλπιστο; δε νομίζουμε) μέσα από αυτούς που ενσωμάτωσε-υπέταξε-νομιμοποίησε, που αγωνίζονται τώρα, ώστε να μην χάσουν τα προνόμιά τους.

ολογία θ' αναδειχθεί σε ισχυρό αυτόνομο κίνημα όταν μπορεί να ενώσει σε μία και μόνη εξήγηση και οργάνωση, περισσότερες όψεις της ύπαρξης, που υπήρξαν μέχρι τότε περιθωριακές, εμβόλιμες στους κυρίαρχους θεσμούς της εξουσίας».[2] Θα μπορούσε κάποιος να αντιληφθεί την ευρύτερη σημασία μιας τέτοιας διατύπωσης, όταν με την σφόδρα εξουσιαστική μεθοδολογία, μαρξιστές και αντι-εξουσιαστές επιχειρούν να ενοποιήσουν διάφορες καταστάσεις και άτομα, στη βάση ενός και μόνον παράγοντα - κοινού παρονομαστή: π.χ. της εκμετάλλευσης.

Μια τέτοια κατάσταση ισχυροποιεί τη δυνατότητα του κράτους να διαχειριστεί και να παίξει τον καταλυτικό παράγοντα επίλυσης του προβλήματος, αναλόγως φυσικά με τις εκάστοτε επιδιώξεις και τα συμφέροντά του. Και αυτό είναι που κάνει. Μετά τη διόγκωση και την πόλωση του ζητήματος, με σαφή ενίσχυση της εξουσιαστικής του δυνατότητας, το κράτος έρχεται να επιλύσει, προς όφελος της κυριαρχίας μια χαρακτηριζόμενη τεχνικά «έκρυθμη κατάσταση».

Η θεαματική διάσταση που δίνεται στο φράκτη, μεταξύ άλλων, επιβεβαιώνει αυτό το γεγονός και αναδεικνύει γι' άλλη μια φορά, το πόσο αδίστακτη είναι η εξουσία, προκειμένου να ενισχύσει και να εδραιώσει την κυριαρχία της. Αφού κατασκεύασε τους βαρβάρους ή καλύτερα τον «εισβολέα-εχθρό», με ό,τι σημαίνει αυτό και αποσπώντας εκβιαστικά, μέσα σ' αυτό το κλίμα, την απαραίτητη κοινωνική συναίνεση, χρησιμοποιεί το φράχτη έχοντας κι άλλους απώτερους σκοπούς.

Πριν αναλύσουμε τους συγκεκριμένους σκοπούς, είναι χρήσιμο να πούμε λίγα λόγια για τον περιβόητο φράχτη και τη χρησιμότητά του. Είναι γνωστό πως το ελληνικό κράτος δεν πρωτοτυπεί με τη συγκεκριμένη κατασκευή. Ισπανία, Αμερική και όχι μόνο έχουν σε χρήση τέτοιου είδους μέσα και πρακτικές.

Ας πάρουμε την Αμερική ως παράδειγμα, για δύο λόγους:

α) Διαθέτει απείρως μεγαλύτερη τεχνογνωσία, υλικοτεχνική υποδομή, δεν λογο-

δοτεί πουθενά, έχει εξελίξει μεθόδους καταστολής και βασανισμού κ.λπ. και,

β) Για να μην χαλάσουμε το χατίρι του Γιωργάκη που παίρνει κι από εκεί εντολές και γενικώς η Αμερική αποτελεί γι' αυτόν πηγή εξουσιαστικής εμπνεύσεως.

Το 2006 ο Μπους, με τη σύμφωνη γνώμη της γερουσίας, ανέθεσε τον εκσυγχρονισμό στο κομμάτι τού ήδη υπάρχοντος φράχτη και την κατασκευή 1.126 χιλιομέτρων συνολικά για να αποτρέψει τη «λαθρομετανάστευση» από το Μεξικό προς τις ΗΠΑ. Ο εικονικός φράχτης, όπως τον ονόμασαν θα αποτελούνταν από ένα δίκτυο ηλεκτρονικών συσκευών, θερμικές κάμερες, ραντάρ, δορυφορικές επικοινωνίες, συστήματα αισθητήρων κ.λπ., που θα εντόπιζαν τυχόν παρεισφρήσεις ή προβλήματα και θα αποφάσιζαν αυτόματα που να μεταβούν, ώστε να επέμβουν αποτελεσματικά οι συνοριοφύλακες. Ο εικονικός αυτός φράχτης θα κάλυπτε το σύνολο της οριογραμμής μεταξύ ΗΠΑ και Μεξικού.

Δεν πέρασαν παρά λίγα μόλις χρόνια και τί διαπιστώνουν τώρα στις ΗΠΑ; Το σύστημα ραντάρ αποδείχτηκε ελλιπές, καθώς δεν μπορούσε να διαχωρίσει τη χλωρίδα από τους ανθρώπους, όταν έπνεαν άνεμοι. Οι κάμερες κινούνταν υπερβολικά αργά, οι δορυφορικές επικοινωνίες ήταν ανεπαρκείς κλπ. Ύστερα από μερικά μόλις χρόνια, «*περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια, και πολλές πολιτικές κόντρες, η υπουργός Εσωτερικής Ασφάλειας Janet Napolitano ανακοίνωσε πριν λίγες μέρες, ότι η χώρα της θα ψάξει να βρει άλλες μεθόδους καταπολέμησης της λαθρομετανάστευσης, επειδή το τείχος είναι αναποτελεσματικό. Η απόφαση αυτή έρχεται να βάλει τέλος σε ένα πρόγραμμα που κόστισε πολύ περισσότερο από όσο τελικά απέδωσε. Ο αμερικανικός «φράχτης», που έχει ήδη κατασκευαστεί, φτάνει αισίως τα 53 περίπου μίλια, ενώ το κάθε μίλι κόστισε 15 εκατομμύρια δολλάρια στους Αμερικανούς φορολογούμενους*».

Συνεχίζοντας τις δηλώσεις της, λίγο παρακάτω λέει: «*Πρέπει να διασφαλίζουμε τα σύνορά μας, αλλά όχι με δυσανάλογα υπερβολικό κόστος... Το σύστημα αισθητή-*

καταστολή σε αέρα, ξηρά, και θάλασσα της Ευρωπαϊκής κατασταλτικής δύναμης FRONTEX. Frontex είναι η κωδική ονομασία του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αποτελούνται από μεικτές ομάδες συνοριοφυλάκων και λιμενικών όλων των χωρών-μελών της Συνθήκης του Σένγκεν.

Η εν λόγω «επιτυχία» είχε συνοδευτεί από δηλώσεις του τύπου «*καταφέραμε να κάνουμε Ευρωπαϊκό το Ελληνικό πρόβλημα της παράνομης μετανάστευσης καθώς και τη φύλαξη των συνόρων μας*». **Κάτι που πολύ απλά σημαίνει εκχώρηση με τον πλέον ωμό τρόπο, αφού αυτή η αναγνώριση συνδέεται με πολλούς οι οποίοι συνθέτουν μέρος της διαδικασίας ενοποίησης της κυριαρχίας**.

Αυτό το οποίο δεν έτυχε εκτενούς αναφοράς και δημοσιοποίησης είναι η σύσταση του πρώτου πανευρωπαϊκού παραρτήματος και αποφασίστηκε ύστερα από ψηφοφορία στο Συμβούλιο που απαρτίζεται από εκπροσώπους των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πραγματοποιήθηκε στις 3 και 4 Φεβρουαρίου 2010 στη Μαδρίτη, στο πλαίσιο της Ισπανικής προεδρίας της ΕΕ. «*Με τη θέσπιση του πρώτου επιχειρησιακού παραρτήματος του διεθνούς οργανισμού Frontex στον Πειραιά, η χώρα μας θωρακίζει ακόμα περισσότερο τα εξωτερικά σύνορά της, αποκτά άλλο ένα «ισχυρό όπλο» στη μάχη κατά της παράνομης μετανάστευσης, ενώ πλέον οι Ευρωπαίοι εταίροι θα έχουν ίδια εικόνα για το μέγεθος του προβλήματος, αλλά και για τις προσπάθειες που καταβάλλει η ελληνική πλευρά για την αντιμετώπισή του*», αναφέρει σε σχετική ανακοίνωσή του το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. «*Αυτό αποτελεί μια τεράστια επιτυχία για την Ελλάδα*», συμπληρώνει στην ανακοίνωση του.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να τεθεί το εξής ρητορικό ερώτημα: πώς είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για επιτυχία της κυβέρνησης, όταν για τη «μειωμένη εθνική κυριαρχία», που ανέφερε ο Γιωργάκης, η οποία προήλθε λόγω των χρεών του κρά-

«στρατηγικής» σημασίας, η επίτευξη των στόχων της κυριαρχίας βρίσκεται σε συνεχή αυξάνουσα δυναμική καθολικής πραγματοποίησης τους. Για κάθε βίαιη μεταβολή, στην προσπάθεια να διατηρηθούν οι συνθήκες υποταγής, είναι αναγκαία τα προσχηματικά μέσα που φανερώνονται ως κύριος σκοπός της εξουσίας. Σε αυτό το πεδίο προσπαθούν να φορτίσουν το κλίμα και να πυροδοτήσουν την αντιπαράθεση.

Η αριστερό-κομμουνιστική ιντελιγκέντσια και οι ιστρουχτορές της, είναι γνώστες αυτού του επιπέδου πολιτικής διαχείρισης και χειραγώγησης των «μαζών» και πάγια, ιστορικά, επιλογή της (όταν δεν κατέχει την κρατική εξουσία ή αναγνωρίζει πως βρίσκεται μακριά από αυτή) είναι η ανάληψη της θέσης του βασικού παίκτη –φαινομενικά αντίπαλου της εξουσίας– δεσμεύοντας κοινωνικές δυνάμεις της επιρροής της, όπου στη συνέχεια διοχετεύονται στη δευτερευούσης σημασίας αντιπαράθεση, δηλαδή σε μη απελευθερωτικές, για την κοινωνία, διαδικασίες.

Με τη μέθοδο αυτή, προσπαθούν να αποκόψουν, από ουσιαστικές διεργασίες και παρεμβάσεις, κοινωνικές δυνάμεις ανεξάρτητες από αυτούς, δηλαδή μη ελέγξιμες συνεπώς εν δυνάμει επικίνδυνες.

Αυτό θα αποτελέσει, στην πορεία και το διαπραγματευτικό ατού που θα χρησιμοποιήσουν προκειμένου ν' αποσπάσουν το δυνατό όφελος για τις υπηρεσίες τους. Κάτι που θα συνοδευτεί από τις δέουσες τυμπανοκρουσίες και θα παρουσιαστεί ως μία νίκη του κινήματος(!).

Συμπερασματικά, εφ' όσον, για την κυριαρχία η εξόντωση των μεταναστών δεν είναι τίποτε άλλο παρά το μέσο μίας συνολικότερης επίθεσης με στόχο τη διάλυση ευρύτερα του κοινωνικού χώρου, που ταυτόχρονα αποτελεί ακόμα ένα βήμα προς την ενοποίηση της κυριαρχίας, οι κομμουνιστές ανάγουν το μέσο σε σκοπό, άρα το μόνο που πράττουν είναι η ενίσχυση της κυριαρχίας.

Όλα αυτά γίνονται ταυτόχρονα, ως συντονιστικές ενέργειες σε μια συγκυρία όπου, τα σενάρια χρεοκοπίας του κράτους χρησιμοποιούνται ως δαμόκλειος σπάθη

νωνιο-χωρική άποψη, ένας συγκεντρωτικός πυρήνας στον οποίο μπορούν ν' ασκούνται θετικοί εξαναγκαστικοί έλεγχοι, περιβάλλεται από μια εκτεταμένη ζώνη, στην οποία οι τρομοκρατούμενοι πληθυσμοί δεν υπερβαίνουν κατά κανόνα κάποια συγκεκριμένα όρια που τους έχουν επιβληθεί».[5] Η εδαφική παραχώρηση στη Frontex θ' αποτελέσει βάση στήριξης των εξουσιαστών σε στρατιωτικό, γεωπολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Η συγκεκαλυμμένη μορφή παρουσίασης αυτής της κατάστασης από τους «σκληροπυρηνικούς» θα αναφέρεται σε σταδιακή ουδετεροποίηση εδαφικής κυριαρχίας, ενώ η άλλη πλευρά θα αναφέρεται σε ζώνη ή σημείο συμμαχικών επιχειρήσεων περιορισμένου χρονικού ορίζοντα. Ουσιαστικά όμως μιλάμε για μία περιοχή σημαντική «στρατηγικά», ως ένα ακόμη σημείο βάσης εξουσιαστικών δυνάμεων και ένα ακόμη βήμα στη διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας. Στα πλαίσια αυτά, οι μορφές παρακολούθησης και ελέγχου θ' αναβαθμιστούν, ενώ οι δυνατότητες καταστολής και άμεσης επέμβασης όταν, όποτε και οπουδήποτε χρειαστεί θα είναι απεριόριστες. Για το λόγο αυτό χρειάζεται η κυβέρνηση- διεκπεραιωτής να παρουσιάζεται η εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας (όπως την αποκαλούν) σαν μια επιτυχής σύναψη, μιας σειράς συμφωνιών του ελλαδικού κράτους και χρησιμοποιεί ως μέσο τους μετανάστες.

Η ενίσχυση της θέσης και παρουσίας της FRONTEX θα αποτελέσει το μέσον είτε αυτοδύναμα, είτε σε συνδυασμό με άλλες δυνάμεις που θα κατασκευαστούν στο μέλλον για την προστασία των συμφερόντων της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας κυριαρχίας στο Αιγαίο. Μια τέτοια εγγυητική δύναμη προφανώς και θα τυγχάνει ευμενών μεταχειρίσεων, ανάμεσα στις οποίες περιλαμβάνονται και βάσεις-φυλάκια για την ευχερέστερη και αποτελεσματικότερη δράσης τους. Ο «Παπούτσειος φράχτης» θα μπορούσε να εξεταστεί και να αντιμετωπιστεί μέσα σε μια τέτοια συνολικότερη οπτική και σχεδιασμούς που έχει προγραμματίσει η εξουσία.

Σ. Φ.

κάμερες, ραντάρ, δορυφορικές επικοινωνίες, συστήματα αισθητήρων κ.λπ., που θα εντόπιζαν τυχόν παρεισφρήσεις ή προβλήματα και θα αποφάσιζαν αυτόματα που να μεταβούν, ώστε να επέμβουν αποτελεσματικά οι συνοριοφύλακες. Ο εικονικός αυτός φράχτης θα κάλυπτε το σύνολο της οριογραμμής μεταξύ ΗΠΑ και Μεξικού.

Δεν πέρασαν παρά λίγα μόλις χρόνια και τί διαπιστώνουν τώρα στις ΗΠΑ; Το σύστημα ραντάρ αποδείχτηκε ελλιπές, καθώς δεν μπορούσε να διαχωρίσει τη χλωρίδα από τους ανθρώπους, όταν έπνεαν άνεμοι. Οι κάμερες κινούνταν υπερβολικά αργά, οι δορυφορικές επικοινωνίες ήταν ανεπαρκείς κλπ. Ύστερα από μερικά μόλις χρόνια, «*περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια, και πολλές πολιτικές κόντρες, η υπουργός Εσωτερικής Ασφάλειας Janet Napolitano ανακοίνωσε πριν λίγες μέρες, ότι η χώρα της θα ψάξει να βρει άλλες μεθόδους καταπολέμησης της λαθρομετανάστευσης, επειδή το τείχος είναι αναποτελεσματικό. Η απόφαση αυτή έρχεται να βάλει τέλος σε ένα πρόγραμμα που κόστισε πολύ περισσότερο από όσο τελικά απέδωσε. Ο αμερικανικός «φράχτης», που έχει ήδη κατασκευαστεί, φτάνει αισίως τα 53 περίπου μίλια, ενώ το κάθε μίλι κόστισε 15 εκατομμύρια δολλάρια στους Αμερικανούς φορολογούμενους*».

Συνεχίζοντας τις δηλώσεις της, λίγο παρακάτω λέει: «*Πρέπει να διασφαλίζουμε τα σύνορά μας, αλλά όχι με δυσανάλογα υπερβολικό κόστος... Το σύστημα αισθητήρων και καμερών υψηλής τεχνολογίας... βασανίστηκε από υπερβάσεις κόστους και καθυστερήσεις υλοποίησης*». Και συμπλήρωσε: «*Δεν υπάρχει κάποια λύση στο πρόβλημα*».[3]

Ο μόνος λόγος που αναφέρουμε τα γεγονότα αυτά είναι διότι ενισχύουν την άποψη μας πως κάτι άλλο συμβαίνει. Δεν νομίζουμε πως η κυβέρνηση προσπαθεί να «επιτύχει» εκεί όπου «απέτυχαν» οι ΗΠΑ.

Τον Δεκέμβριο του 2009, ο Γιωργάκης είχε κάνει την περίφημη δήλωση για μειωμένη εθνική κυριαρχία του Ελλαδικού κράτους, συνδέοντας το γεγονός αυτό με την «οικονομική κρίση» και τα χρέη προς τους πιστωτές του. Ουσιαστικά είχε επισημάνει τον «κίνδυνο» να αποφασίζουν για την οικονομική –και όχι μόνο– πολιτική της κυβέρνησης η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Ο Μ. Ανδρουλάκης, βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, δήλωνε τότε: «*Πρέπει να καταλάβετε ότι οι λέ-*

λύ απλά σημαίνει εκχώρηση με τον πλέον ωμό τρόπο, αφού αυτή η αναγνώριση συνδέεται με πολλούς οι οποίοι συνθέτουν μέρος της διαδικασίας ενοποίησης της κυριαρχίας.

Αυτό το οποίο δεν έτυχε εκτενούς αναφοράς και δημοσιοποίησης είναι η σύσταση του πρώτου πανευρωπαϊκού παραρτήματος και αποφασίστηκε ύστερα από ψηφοφορία στο Συμβούλιο που απαρτίζεται από εκπροσώπους των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πραγματοποιήθηκε στις 3 και 4 Φεβρουαρίου 2010 στη Μαδρίτη, στο πλαίσιο της Ισπανικής προεδρίας της ΕΕ. «*Με τη θέσπιση του πρώτου επιχειρησιακού παραρτήματος του διεθνούς οργανισμού Frontex στον Πειραιά, η χώρα μας θωρακίζει ακόμα περισσότερο τα εξωτερικά σύνορά της, αποκτά άλλο ένα «ισχυρό όπλο» στη μάχη κατά της παράνομης μετανάστευσης, ενώ πλέον οι Ευρωπαίοι εταίροι θα έχουν ιδία εικόνα για το μέγεθος του προβλήματος, αλλά και για τις προσπάθειες που καταβάλλει η ελληνική πλευρά για την αντιμετώπισή του*», αναφέρει σε σχετική ανακοίνωσή του το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. «*Αυτό αποτελεί μια τεράστια επιτυχία για την Ελλάδα*», συμπληρώνει στην ανακοίνωση του.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να τεθεί το εξής ρητορικό ερώτημα: πώς είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για επιτυχία της κυβέρνησης, όταν για τη «μειωμένη εθνική κυριαρχία», που ανέφερε ο Γιωργάκης, η οποία προήλθε λόγω των χρεών του κράτους προς τους πιστωτές του, όταν αυτοί οι ίδιοι (οι πιστωτές) είναι που πήραν την συγκεκριμένη απόφαση;

Είναι σαν να μας λένε ότι ένας άνθρωπος, ο οποίος είναι χρεωμένος μέχρι το λαιμό, καταφέρνει να επιβάλει τους δικούς του όρους στους δανειστές του. Το συγκεκριμένο παράδειγμα είναι καθαρά αναλογικό, όμως καταδεικνύει τη δυνατότητα στο ποίος είναι αυτός που θέτει τους όρους επιβολής και κυριαρχίας και ποίος έχει το ρόλο του υπαλλήλου-διεκπεραιωτή.

Άρα προς τί οι λεονταρισμοί του Παπουτσή για τις υποτιθέμενες αντιδράσεις κρατών της ΕΕ και της Τουρκίας στην κατασκευή του φράχτη; Οι οποίες, ας σημειωθεί κι αυτό, δεν διήρκεσαν παρά λίγα εικοσιτετράωρα για να ακολουθήσουν δηλώσεις του είδους: «το κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να προστατέψει τα σύνορα του όπως αυτό νομίζει καλύτερα».

Δηλαδή κάποιο κράτος σαν το ελλαδικό

την κρατική εξουσία ή αναγνωρίζει πως βρίσκεται μακριά από αυτή) είναι η ανάληψη της θέσης του βασικού παίκτη –φαινομενικά αντίπαλου της εξουσίας– δεσμεύοντας κοινωνικές δυνάμεις της επιρροής της, όπου στη συνέχεια διοχετεύονται στη δευτερεύουσης σημασίας αντιπαράθεση, δηλαδή σε μη απελευθερωτικές, για την κοινωνία, διαδικασίες.

Με τη μέθοδο αυτή, προσπαθούν να αποκόψουν, από ουσιαστικές διεργασίες και παρεμβάσεις, κοινωνικές δυνάμεις ανεξάρτητες από αυτούς, δηλαδή μη ελέγξιμες συνεπώς εν δυνάμει επικίνδυνες.

Αυτό θα αποτελέσει, στην πορεία και το διαπραγματευτικό ατού που θα χρησιμοποιήσουν προκειμένου ν' αποσπάσουν το δυνατό όφελος για τις υπηρεσίες τους. Κάτι που θα συνοδευτεί από τις δέουσες τυμπανοκρουσίες και θα παρουσιαστεί ως μία νίκη του κινήματος(!).

Συμπερασματικά, εφ' όσον, για την κυριαρχία η εξόντωση των μεταναστών δεν είναι τίποτε άλλο παρά το μέσο μίας συνολικότερης επίθεσης με στόχο τη διάλυση ευρύτερα του κοινωνικού χώρου, που ταυτόχρονα αποτελεί ακόμα ένα βήμα προς την ενοποίηση της κυριαρχίας, οι κομμουνιστές ανάγουν το μέσο σε σκοπό, άρα το μόνο που πράττουν είναι η ενίσχυση της κυριαρχίας.

Όλα αυτά γίνονται ταυτόχρονα, ως συντονιστικές ενέργειες σε μια συγκυρία όπου, τα σενάρια χρεοκοπίας του κράτους χρησιμοποιούνται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, επιχειρώντας ν' αποσπάσουν εκβιαστικά μια κοινωνική συναίνεση η έστω μία παθητική στάση που το ελάχιστο που μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα είναι η εξασφάλιση πολύτιμου χρόνου.

Την ώρα που υλοποιείται η αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου στο εσωτερικό, ο χρόνος που εξασφαλίζει η κυριαρχία χρησιμοποιείται για να προλειάνει το έδαφος για την εγκατάσταση ευρωπαϊκού στρατού, αρχικά στον Έβρο. Αυτό το ρόλο παίζει ο Frontex μέσω του φράχτη και την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης.

Η εγκατάσταση συμμαχικών (ως προς την εξουσία) δυνάμεων σ' ένα χώρο ζωτικής σημασίας στη γεωπολιτική στρατηγική, η οποία εντάσσεται στα πλαίσια ε-

ρεται σε ζώνη ή σημείο συμμαχικών επιχειρήσεων περιορισμένου χρονικού ορίζοντα. Ουσιαστικά όμως μιλάμε για μία περιοχή σημαντική «στρατηγικά», ως ένα ακόμη σημείο βάσης εξουσιαστικών δυνάμεων και ένα ακόμη βήμα στη διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας. Στα πλαίσια αυτά, οι μορφές παρακολούθησης και ελέγχου θ' αναβαθμιστούν, ενώ οι δυνατότητες καταστολής και άμεσης επέμβασης όταν, όποτε και οπουδήποτε χρειαστεί θα είναι απεριόριστες. Για το λόγο αυτό χρειάζεται η κυβέρνηση- διεκπεραιωτής να παρουσιάζεται η εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας (όπως την αποκαλούν) σαν μια επιτυχής σύναψη, μιας σειράς συμφωνιών του ελλαδικού κράτους και χρησιμοποιεί ως μέσο τους μετανάστες.

Η ενίσχυση της θέσης και παρουσίας της FRONTEX θα αποτελέσει το μέσον είτε αυτοδύναμα, είτε σε συνδυασμό με άλλες δυνάμεις που θα κατασκευαστούν στο μέλλον για την προστασία των συμφερόντων της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας κυριαρχίας στο Αιγαίο. Μια τέτοια εγγυητική δύναμη προφανώς και θα τυγχάνει ευμενών μεταχειρίσεων, ανάμεσα στις οποίες περιλαμβάνονται και βάσεις-φυλάκια για την ευχερέστερη και αποτελεσματικότερη δράσης τους. Ο «Παπούτσειος φράχτης» θα μπορούσε να εξεταστεί και να αντιμετωπιστεί μέσα σε μια τέτοια συνολικότερη οπτική και σχεδιασμούς που έχει προγραμματίσει η εξουσία.

Σ. Φ.

---

1. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 96, Ιούλιος-Αύγουστος 2010.
2. Michael Mann «Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας».
3. http://www.nytimes.com/2011/01/15/us/politics/15fence.html?ref=homelandsecuritydepartment
4. ethnos.gr και ραδιόφωνο Σκάι
5. Michael Mann, «Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας».

θόδους καταπολέμησης της λαθρομετανάστευσης, επειδή το τείχος είναι αναποτελεσματικό. Η απόφαση αυτή έρχεται να βάλει τέλος σε ένα πρόγραμμα που κόστισε πολύ περισσότερο από όσο τελικά απέδωσε. Ο αμερικανικός «φράχτης», που έχει ήδη κατασκευαστεί, φτάνει αισίως τα 53 περίπου μίλια, ενώ το κάθε μίλι κόστισε 15 εκατομμύρια δολλάρια στους Αμερικανούς φορολογούμενους».

Συνεχίζοντας τις δηλώσεις της, λίγο παρακάτω λέει: *«Πρέπει να διασφαλίζουμε τα σύνορά μας, αλλά όχι με δυσανάλογα υπερβολικό κόστος... Το σύστημα αισθητήρων και καμερών υψηλής τεχνολογίας... βασανίστηκε από υπερβάσεις κόστους και καθυστερήσεις υλοποίησης»*. Και συμπλήρωσε: *«Δεν υπάρχει κάποια λύση στο πρόβλημα»*.[3]

Ο μόνος λόγος που αναφέρουμε τα γεγονότα αυτά είναι διότι ενισχύουν την άποψη μας πως κάτι άλλο συμβαίνει. Δεν νομίζουμε πως η κυβέρνηση προσπαθεί να «επιτύχει» εκεί όπου «απέτυχαν» οι ΗΠΑ.

Τον Δεκέμβριο του 2009, ο Γιωργάκης είχε κάνει την περίφημη δήλωση για μειωμένη εθνική κυριαρχία του Ελλαδικού κράτους, συνδέοντας το γεγονός αυτό με την «οικονομική κρίση» και τα χρέη προς τους πιστωτές του. Ουσιαστικά είχε επισημάνει τον «κίνδυνο» να αποφασίζουν για την οικονομική –και όχι μόνο– πολιτική της κυβέρνησης η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Ο Μ. Ανδρουλάκης, βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, δήλωσε τότε: *«Πρέπει να καταλάβετε ότι οι λέξεις που πρέπει να απαγορευθούν άμεσα, οι "ιερές" λέξεις διαβούλευση, διαγωνισμός, διαδικασίες, Διαδίκτυο –πώς τα λέτε όλα αυτά;–, η λέξη που αρχίζει από «διά» πρέπει να απαγορευθεί μέχρι να τελειώσει η κρίση»*, *«Αυτή τη στιγμή χρειάζεται δράση, δράση, δράση, απόφαση, απόφαση, απόφαση»*, είπε χαρακτηριστικά. Πρότεινε, μάλιστα, στον Γ. Παπανδρέου να χρησιμοποιήσει σαν όπλο τον κίνδυνο της πτώχευσης».[4]

Λίγους μήνες αργότερα παρουσιάζεται ως επιτυχία της Ελληνικής κυβέρνησης, η υποτιθέμενη σύναψη συμφωνίας με την ΕΕ για την ενίσχυση, την επίβλεψη, και την παίοι εταίροι θα έχουν ίδια εικόνα για το μέγεθος του προβλήματος, αλλά και για τις προσπάθειες που καταβάλλει η ελληνική πλευρά για την αντιμετώπισή του»*, αναφέρει σε σχετική ανακοίνωσή του το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. *«Αυτό αποτελεί μια τεράστια επιτυχία για την Ελλάδα»*, συμπληρώνει στην ανακοίνωση του.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να τεθεί το εξής ρητορικό ερώτημα: πώς είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για επιτυχία της κυβέρνησης, όταν για τη «μειωμένη εθνική κυριαρχία», που ανέφερε ο Γιωργάκης, η οποία προήλθε λόγω των χρεών του κράτους προς τους πιστωτές του, όταν αυτοί οι ίδιοι (οι πιστωτές) είναι που πήραν την συγκεκριμένη απόφαση;

Είναι σαν να μας λένε ότι ένας άνθρωπος, ο οποίος είναι χρεωμένος μέχρι το λαιμό, καταφέρνει να επιβάλει τους δικούς του όρους στους δανειστές του. Το συγκεκριμένο παράδειγμα είναι καθαρά αναλογικό, όμως καταδεικνύει τη δυνατότητα στο ποίος είναι αυτός που θέτει τους όρους επιβολής και κυριαρχίας και ποίος έχει το ρόλο του υπαλλήλου-διεκπεραιωτή.

Άρα προς τί οι λεονταρισμοί του Παπουτσή για τις υποτιθέμενες αντιδράσεις κρατών της ΕΕ και της Τουρκίας στην κατασκευή του φράχτη; Οι οποίες, ας σημειωθεί κι αυτό, δεν διήρκησαν παρά λίγα εικοσιτετράωρα για να ακολουθήσουν δηλώσεις του είδους: «το κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να προστατέψει τα σύνορα του όπως αυτό νομίζει καλύτερα».

Δηλαδή κάποιο κράτος σαν το ελλαδικό (με περιορισμένη εθνική κυριαρχία σύμφωνα με τα λεγόμενα τους) θα προέβαινε σε ενέργειες αντίθετες προς τα συμφέροντα των υπολοίπων κρατών δίχως αντίδραση από μέρους τους;

Το παράδειγμα που προαναφέρθηκε είναι ενδεικτικό και στο σημείο αυτό. Οι λεονταρισμοί, λοιπόν, του Παπουτσή είναι για εσωτερική κατανάλωση στην προσπάθεια ενίσχυσης του εξουσιαστικού προφίλ των κρατιστών μέσα στην κοινωνία. Το σημείο αυτό είναι κομβικής σημασίας και η επιτυχής εξέλιξη του είναι επιβεβλημένη για τους εξουσιαστές. **Όσο η αντιπαράθεση διεξάγεται σε επίπεδο μειωμένης** κυριαρχία η εξόντωση των μεταναστών δεν είναι τίποτε άλλο παρά το μέσο μίας συνολικότερης επίθεσης με στόχο τη διάλυση ευρύτερα του κοινωνικού χώρου, που ταυτόχρονα αποτελεί ακόμα ένα βήμα προς την ενοποίηση της κυριαρχίας, οι κομμουνιστές ανάγουν το μέσο σε σκοπό, άρα το μόνο που πράττουν είναι η ενίσχυση της κυριαρχίας.

Συμπερασματικά, εφ' όσον, για την κυριαρχία η εξόντωση των μεταναστών δεν είναι τίποτε άλλο παρά το μέσο μίας συνολικότερης επίθεσης με στόχο τη διάλυση ευρύτερα του κοινωνικού χώρου, που ταυτόχρονα αποτελεί ακόμα ένα βήμα προς την ενοποίηση της κυριαρχίας, οι κομμουνιστές ανάγουν το μέσο σε σκοπό, άρα το μόνο που πράττουν είναι η ενίσχυση της κυριαρχίας.

Όλα αυτά γίνονται ταυτόχρονα, ως συντονιστικές ενέργειες σε μια συγκυρία όπου, τα σενάρια χρεοκοπίας του κράτους χρησιμοποιούνται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, επιχειρώντας ν' αποσπάσουν εκβιαστικά μια κοινωνική συναίνεση ή έστω μία παθητική στάση που το ελάχιστο που μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα είναι η εξασφάλιση πολύτιμου χρόνου.

Την ώρα που υλοποιείται η αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου στο εσωτερικό, ο χρόνος που εξασφαλίζει η κυριαρχία χρησιμοποιείται για να προλειάνει το έδαφος για την εγκατάσταση ευρωπαϊκού στρατού, αρχικά στον Έβρο. Αυτό το ρόλο παίζει ο Frontex μέσω του φράχτη και την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης.

Η εγκατάσταση συμμαχικών (ως προς την εξουσία) δυνάμεων σ' ένα χώρο ζωτικής σημασίας στη γεωπολιτική στρατηγική, η οποία εντάσσεται στα πλαίσια ενοποίησης της κυριαρχίας, χρειάζεται το προσχηματικό μέσο (μετανάστες), τη θεαματική παρουσίαση αυτού (φράχτης), που συνολικά ενισχυόμενα μεταξύ τους κατασκευάζουν ευκολότερα τη διαστροφή της πραγματικότητας κι έτσι τη χειραγώγηση των συνειδήσεων. *«Η στρατιωτική εξουσία, λοιπόν, είναι διττή από κοι*λες δυνάμεις που θα κατασκευαστούν στο μέλλον για την προστασία των συμφερόντων της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας κυριαρχίας στο Αιγαίο. Μια τέτοια εγγυητική δύναμη προφανώς και θα τυγχάνει ευμενών μεταχειρίσεων, ανάμεσα στις οποίες περιλαμβάνονται και βάσεις-φυλάκια για την ευχερέστερη και αποτελεσματικότερη δράσης τους. Ο «Παπούτσειος φράχτης» θα μπορούσε να εξεταστεί και να αντιμετωπιστεί μέσα σε μια τέτοια συνολικότερη οπτική και σχεδιασμούς που έχει προγραμματίσει η εξουσία.

Σ. Φ.

---

1. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 96, Ιούλιος-Αύγουστος 2010.
2. Michael Mann «Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας».
3. http://www.nytimes.com/2011/01/15/us/politics/15fence.html?ref=homelandsecuritydepartment
4 . ethnos.gr και ραδιόφωνο Σκάι
5. Michael Mann, «Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας».

«Όταν η συνωμοσία του ψέματος που με περιβάλλει απαιτεί να αποσιωπήσω τον έναν και μοναδικό λόγο αληθείας που μου έχει παραδοθεί, αυτός ο λόγος γίνεται ο ένας και μοναδικός λόγος που επιθυμώ να αρθρώσω περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον».

Αντρέ Π. Μπρινκ

Η επιβολή της λογοκρισίας έχει συνδεθεί σε γενικές γραμμές με μορφές κρατικής διαχείρισης που τείνουν προς τον ολοκληρωτισμό, που επιβάλουν συνθήκες έκτακτης ανάγκης, που θεωρούν πολυτέλεια ή χάσιμο χρόνου την κατασκευή ενδιάμεσων μηχανισμών χειραγώγησης, ή την συνδιαλλαγή με τις διαφορές ομάδες πίεσης που διεκδικούν πολιτικές «ελευθερίες» και δημοκρατικά δικαιώματα.

Είναι όμως έτσι; Το κράτος και κάθε μορφής εξουσία στρέφεται μόνο προς την κατεύθυνση της επιβολής μιας ομοιογένειας της γλώσσας, μιας απόλυτης συμμορφίας των υπηκόων και καταπολέμησης κάθε «νοσηρής» ή ανατρεπτικής σκέψης και κριτικής τους; Η γλώσσα της εξουσίας τείνει μόνο προς την υπερ-απλούστευση και αποστρέφεται παντού και πάντα τις «νέες» γλωσσικές περιπλοκότητες των διαφωνούντων που επιδιώκουν με αυτόν τον τρόπο να αποφύγουν τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς; Ποια είναι τα όρια που χωρίζουν την κριτική από την «κριτική», την λογοκρισία και την καταστολή; Πως ορίζει η κάθε εξουσία το «απρεπές», το «χυδαίο», το «άσεμνο», την «προσβολή του δημοσίου αισθήματος ή αιδούς»; Ποιες είναι οι διαφορές στην καταστολή μέσω της λογοκρισίας των εκφραστών ενός σκληρού καθεστώτος, των μεταρρυθμιστών που τους διαδέχονται ή των επαναστατών που ανατρέπουν για να εγκαταστήσουν την δική τους εξουσία;

Β΄, τα μέτρα λογοκρισίας «χαλάρωσαν». Οι λογοκριτές υποχρεώνονταν να «δικαιολογούν» τους περιορισμούς και τις απαγορεύσεις που επέβαλλαν... Τα μέτρα σκληραίνουν και πάλι ύστερα από την δολοφονική απόπειρα κατά του Αλεξάνδρου το 1886, με τους λογοκριτές πλέον να μην αρκούνται στην ενδελεχή εξέταση κάθε λέξης και του νοήματός της, αλλά στην «τάση» του κειμένου ως όλου, δηλαδή στον χαρακτηρισμό της συγγραφικής πρόθεσης να επιδράσει ή να επηρεάσει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τους αναγνώστες. **Εκδότες και συγγραφείς αρχίζουν να συνεργάζονται, ώστε το «αποτέλεσμα» να παραμένει σε ανεκτά και καθορισμένα για το καθεστώς πλαίσια**. Παρ' όλα αυτά, «η ιντελιγκέντσια, ανίκανη να νικήσει το σύστημα, αντέδρασε πυκνώνοντας τις τάξεις της και ενισχύοντας τη συμμορφία της. Όποιος υποστήριζε το σύστημα, δεν είχε καμία πιθανότητα να γίνει δεκτός ως μέλος της». (*Γεγονός, κατά τον Coetzee, που επικαλείται τον Monas, στο οποίο βρίσκονται οι ρίζες της αδιαλλαξίας και της ακαμψίας του σοβιετικού λογοτεχνικού κατεστημένου που κληρονόμησε όχι μόνο τις δομές και τις πρακτικές ενός απολυταρχικού συστήματος λογοκρισίας, αλλά και τον τρόπο σκέψης μιας ετοιμοθάνατης ιντελιγκέντσιας*).

σε σημείο που το αποτέλεσμα ήταν άκρως δυσνόητο, ενώ οι λογοκριτές άφηναν τις κατάλληλες «χαραμάδες» έχοντας την πεποίθηση ότι ο λειτουργικότερος τρόπος εντοπισμού των «ανατρεπτικών» είναι να εκφράζονται σε περιορισμένη μορφή. Ας κρατήσουμε, σ' αυτό το σημείο, ότι **η λογοκρισία δεν γινόταν βάσει της αισθητικής μορφής ενός έργου, αλλά, όπως είδαμε, επειδή**

κάθε έκφρασης η οποία όφειλε να είναι «απροκάλυπτα δεμένη με το προλεταριάτο», πράγμα που δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί παρά με την «απόλυτη αφοσίωση στο κόμμα» και με την επίδειξη «κομματικής συνείδησης». Ο,τιδήποτε παρέκκλινε, σύμφωνα με την μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, από τα ταξικά συμφέροντα, που βέβαια όριζε και εκπροσωπούσε το κόμμα, χαρακτηρι-

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ:

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ:

Η επιβολή της λογοκρισίας έχει συνδεθεί σε γενικές γραμμές με μορφές κρατικής διαχείρισης που τείνουν προς τον ολοκληρωτισμό, που επιβάλουν συνθήκες έκτακτης ανάγκης, που θεωρούν πολυτέλεια ή χάσιμο χρόνου την κατασκευή ενδιάμεσων μηχανισμών χειραγώγησης, ή την συνδιαλλαγή με τις διαφορές ομάδες πίεσης που διεκδικούν πολιτικές «ελευθερίες» και δημοκρατικά δικαιώματα.

Είναι όμως έτσι; Το κράτος και κάθε μορφής εξουσία στρέφεται μόνο προς την κατεύθυνση της επιβολής μιας ομοιογένειας της γλώσσας, μιας απόλυτης συμμορφίας των υπηκόων και καταπολέμησης κάθε «νοσηρής» ή ανατρεπτικής σκέψης και κριτικής τους; Η γλώσσα της εξουσίας τείνει μόνο προς την υπερ-απλούστευση και αποστρέφεται παντού και πάντα τις «νέες» γλωσσικές περιπλοκότητες των διαφωνούντων που επιδιώκουν με αυτόν τον τρόπο να αποφύγουν τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς; Ποια είναι τα όρια που χωρίζουν την κριτική από την «κριτική», την λογοκρισία και την καταστολή; Πως ορίζει η κάθε εξουσία το «απρεπές», το «χυδαίο», το «άσεμνο», την «προσβολή του δημοσίου αισθήματος ή αιδούς»; Ποιες είναι οι διαφορές στην καταστολή μέσω της λογοκρισίας των εκφραστών ενός σκληρού καθεστώτος, των μεταρρυθμιστών που τους διαδέχονται ή των επαναστατών που ανατρέπουν για να εγκαταστήσουν την δική τους εξουσία;

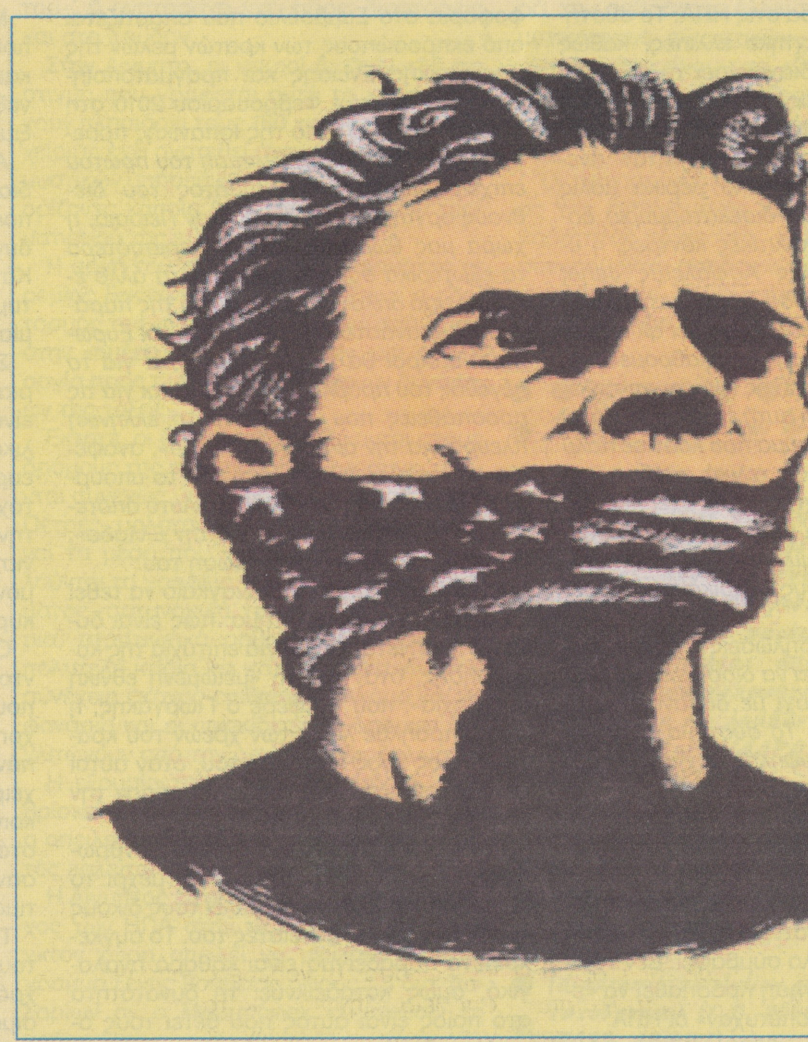
Ο J. M. Coetzee, στο βιβλίο του Περί Λογοκρισίας, αναφέρεται με μεγάλη διεισδυτικότητα στην κατάσταση που είχε επιβληθεί επί τσάρου Νικόλαου του Α΄ λόγω της δεκεμβριανής επανάστασης του 1820 και των ευρωπαϊκών επαναστάσεων του 1830. Τότε εξέχουσα θέση είχε ένα ειδικό Σώμα, ο τρίτος Τομέας της Αυτοκρατορικής Καγκελαρίας, ο οποίος ασκώντας μια ιδιότυπη λογοκρισία ήλεγχε τους λογοκριτές και λογοδοτούσε απευθείας στον ίδιο τον τσάρο. Με άλλα λόγια, λογοκριτές λογόκριναν λογοκριτές, οι κάθε λογής πληροφοριοδότες και κατάσκοποι απο-

σελέχη εξέταση κάθε λέξης και του νοήματός της, αλλά στην «τάση» του κει-

μένου ως όλου, δηλαδή στον χαρακτηρισμό της συγγραφικής πρόθεσης να επιδράσει ή να επηρεάσει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τους αναγνώστες. **Εκδότες και συγγραφείς αρχίζουν να συνεργάζονται, ώστε το «αποτέλεσμα» να παραμένει σε ανεκτά και καθορισμένα για το καθεστώς πλαίσια**. Παρ' όλα αυτά, «η ιντελιγκέντσια, ανίκανη να νικήσει το σύστημα, αντέδρασε πυκνώνοντας τις τάξεις της και ενισχύοντας τη συμμορφία της. Όποιος υποστήριζε το σύστημα, δεν είχε καμία πιθανότητα να γίνει δεκτός ως μέλος της». (*Γεγονός, κατά τον Coetzee, που επικαλείται τον Monas, στο οποίο βρίσκονται οι ρίζες της αδιαλλαξίας και της ακαμψίας του σοβιετικού λογοτεχνικού κατεστημένου που κληρονόμησε όχι μόνο τις δομές και τις πρακτικές ενός απολυταρχικού συστήματος λογοκρισίας, αλλά και τον τρόπο σκέψης μιας ετοιμοθάνατης ιντελιγκέντσιας*).

Εκείνο, όμως, που έχει ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον, είναι η λογική των λογοκριτών, που προέρχονταν από την ελίτ των κύκλων της διανόησης και οι οποίοι προτιμούσαν πολλές φορές την πειθώ παρά την τιμωρία. Εδώ ο Coetzee επικαλείται τον Balmuth: «οι λογοκριτές δεν ήταν ούτε τυφλοί, ούτε ηλίθιοι [...] ήταν συχνά εξ ίσου ικανοί με τα υπόλοιπα μέλη της πεπαιδευμένης κοινωνίας να «εντοπίζουν τα υπονοούμενα ανάμεσα στις αράδες»... Η λογοκρισία, παρά τα ενίοτε σκληρά της λόγια για τους συγγραφείς, δεν θεωρούσε ότι βρισκόταν σε εμπόλεμη κατά-

γινόταν βάσει της αισθητικής μορφής ενός έργου, αλλά, όπως είδαμε, επειδή

κρινόταν επικίνδυνο το περιεχόμενο ή η τάση του.

Τα πράγματα «αλλάζουν» για μιαν ακόμη φορά μετά την ρωσική κοινωνική επανάσταση, η οποία καταπνίγηκε από

κά συμφέροντα, που βέβαια όριζε και εκπροσωπούσε το κόμμα, χαρακτηρι-

ζόταν «ξένο προς το προλεταριάτο». Οι παραβάτες ή οι έστω και με την υποψία θεωρούμενοι διαφωνούντες, ήταν άξιοι εγκλεισμού στα φρενοκομεία, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή στις φυ-

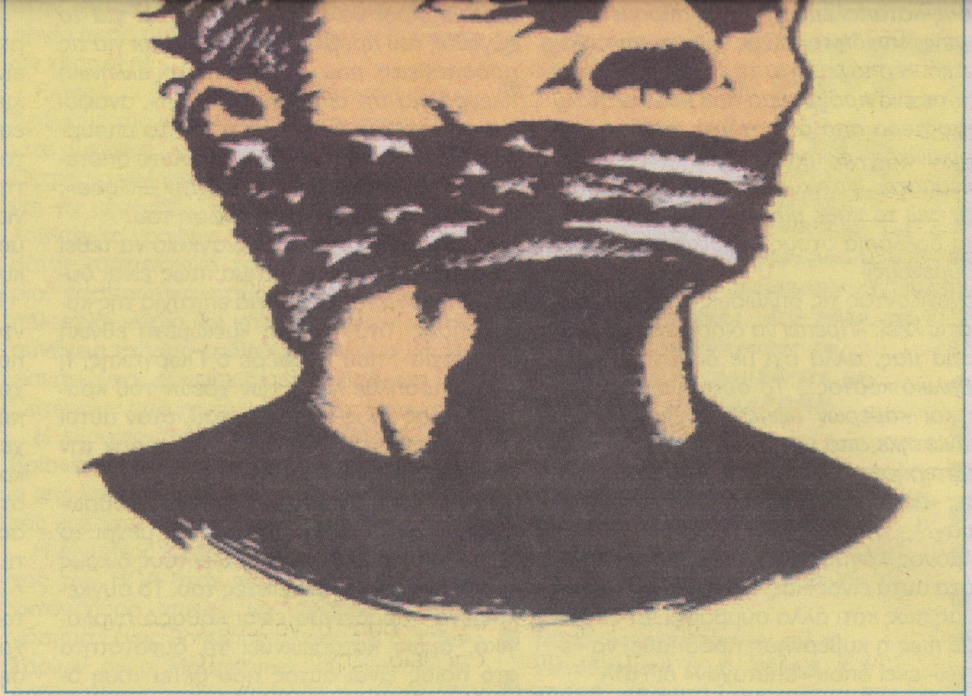
σεις και τους περιορισμούς; Ποια είναι τα όρια που χωρίζουν την κριτική από την «κριτική», την λογοκρισία και την καταστολή; Πως ορίζει η κάθε εξουσία το «απρεπές», το «χυδαίο», το «άσεμνο», την «προσβολή του δημοσίου αισθήματος ή αιδούς»; Ποιες είναι οι διαφορές στην καταστολή μέσω της λογοκρισίας των εκφραστών ενός σκληρού καθεστώτος, των μεταρρυθμιστών που τους διαδέχονται ή των επαναστατών που ανατρέπουν για να εγκαταστήσουν την δική τους εξουσία;

Ο J. M. Coetzee, στο βιβλίο του Περί Λογοκρισίας, αναφέρεται με μεγάλη διεισδυτικότητα στην κατάσταση που είχε επιβληθεί επί τσάρου Νικόλαου του Α΄ λόγω της δεκεμβριανής επανάστασης του 1820 και των ευρωπαϊκών επαναστάσεων του 1830. Τότε εξέχουσα θέση είχε ένα ειδικό Σώμα, ο τρίτος Τομέας της Αυτοκρατορικής Καγκελαρίας, ο οποίος ασκώντας μια ιδιότυπη λογοκρισία ήλεγχε τους λογοκριτές και λογοδοτούσε απευθείας στον ίδιο τον τσάρο. Με άλλα λόγια, λογοκριτές λογόκριναν λογοκριτές, οι κάθε λογής πληροφοριοδότες και κατάσκοποι αποτελούσαν τα άγρυπνα μάτια της τσαρικής εξουσίας, όσοι διανοούνταν να εκφράζονται σύμφωνα με τις αντιλήψεις τους και στρέφονταν με τις διαπιστώσεις τους ενάντια στο καθεστώς χαρακτηρίζονταν παράφρονες και εχθροί του λαού, ενώ σε λογοτέχνες επιβάλλονταν χρηματικά πρόστιμα, επιπλήξεις ή περίοδοι εξορίας.

Επί του διαδόχου του, Αλεξάνδρου νοντας τις τάξεις της και ενισχύοντας τη συμμορφία της. Όποιος υποστήριζε το σύστημα, δεν είχε καμία πιθανότητα να γίνει δεκτός ως μέλος της». (*Γεγονός, κατά τον Coetzee, που επικαλείται τον Monas, στο οποίο βρίσκονται οι ρίζες της αδιαλλαξίας και της ακαμψίας του σοβιετικού λογοτεχνικού κατεστημένου που κληρονόμησε όχι μόνο τις δομές και τις πρακτικές ενός απολυταρχικού συστήματος λογοκρισίας, αλλά και τον τρόπο σκέψης μιας ετοιμοθάνατης ιντελιγκέντσιας*).

Εκείνο, όμως, που έχει ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον, είναι η λογική των λογοκριτών, που προέρχονταν από την ελίτ των κύκλων της διανόησης και οι οποίοι προτιμούσαν πολλές φορές την πειθώ παρά την τιμωρία. Εδώ ο Coetzee επικαλείται τον Balmuth: «οι λογοκριτές δεν ήταν ούτε τυφλοί, ούτε ηλίθιοι [...] ήταν συχνά εξ ίσου ικανοί με τα υπόλοιπα μέλη της πεπαιδευμένης κοινωνίας να «εντοπίζουν τα υπονοούμενα ανάμεσα στις αράδες»... Η λογοκρισία, παρά τα ενίοτε σκληρά της λόγια για τους συγγραφείς, δεν θεωρούσε ότι βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση μαζί τους... **Οι λογοκριτές και οι συγγραφείς μπορεί να ήταν εχθροί μεταξύ τους, όμως οι εχθροί δεν εξοντώνουν ο ένας τον άλλον, απλώς πολεμούν μεταξύ τους, τηρώντας προσεκτικά τους κανόνες του περιορισμένου πολέμου**».

Έτσι, οι συγγραφείς κατέφευγαν σε ολοένα και πιο περίπλοκη γλώσσα, με άφθονες αλληγορίες και παραβολές

κρινόταν επικίνδυνο το περιεχόμενο ή η τάση του.

Τα πράγματα «αλλάζουν» για μιαν ακόμη φορά μετά την ρωσική κοινωνική επανάσταση, η οποία καταπνίγηκε από την έλευση στην εξουσία των μπολσεβίκων. Μέσα σε πέντε χρόνια, το προηγούμενο σύστημα λογοκρισίας, το είχε αντικαταστήσει το Γκλάβιτ, η Κεντρική Διεύθυνση Λογοτεχνικών Υποθέσεων (πολύ αργότερα το 1979 και ενώ η Ένωση Συγγραφέων αριθμούσε περίπου 7.000 μέλη, το Γκλάβιτ είχε 70.000 προσωπικό!). Εδώ η κρατική επέμβαση ξεκινούσε από την αισθητική μορφή ζόταν «ξένο προς το προλεταριάτο». Οι παραβάτες ή οι έστω και με την υποψία θεωρούμενοι διαφωνούντες, ήταν άξιοι εγκλεισμού στα φρενοκομεία, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή στις φυλακές, ως πράκτορες της αντίδρασης. Για πολλές δεκαετίες κάθε νέο έργο σαρωνόταν κυριολεκτικά όχι από μία, αλλά από δώδεκα επιτροπές, ενώ οι συγγραφείς «αυτοσυγκρατούνταν» ή παρανομούσαν με τις ανάλογες συνέπειες.

Όμως, «όταν το απαγορευμένο ορίζεται για πρακτικούς σκοπούς από την επιθυμία της εξουσίας, και όταν οι προ-

σπάθειες να αποκαλυφθεί αυτή η επιθυμία εκλαμβάνονται ως επιθέσεις κατά της εξουσίας, ίσως είναι φρόνιμο ο συγγραφέας που δεν επιθυμεί να εσωτερικεύσει το σύστημα –ότι το σύστημα επιθυμεί πάνω απ' όλα– όχι μόνο να συγγράφει για το συρτάρι του (ή, όπως ο Σολζενίτσιν για το θαμμένο στον κήπο γυάλινο βάζο), αλλά να αρνείται να είναι συγγραφέας».

Έτσι, η «αυτόβουλη» αναμόρφωση γίνεται αρκούντως παραδειγματική, τόσο για τους ήδη υποταγμένους, όσο και για εκείνους που κινούνται «παράφωνα». Τις «απαιτήσεις» πλέον φαίνεται να τις θέτει ο ίδιος ο αναμορφούμενος που υπόσχεται να «απαλλαγεί» από τις «ιδιαιτερότητες» του και τις ενοχλητικές για την εξουσία «κλίσεις» του, αναγνωρίζει τα «λάθη» του χωρίς φόβο και σμό της έκφρασης ή στην αποκήρυξη των απόψεων που «παρεκκλίνουν», ή ακόμα και του σχολιασμού των «επικίνδυνων» απόψεων. **Οι απόψεις που αποκηρύσσονται από ένα κομματικό ή κινηματικό όργανο «πληρώνουν»(;) με αυτόν τον τρόπο ένα αντίτιμο, επειδή αντιτάχθηκαν σε κάτι, ώστε να οριστούν ως απόβλητες, ως μη «ώριμες», ως «τυχοδιωκτικές» και «επικίνδυνες», μη** επαναστατικής «ομερτά» όσον αφορά τους λόγους που «επιβάλλονται» για τον περιορισμό των «τολμηρών» ή «άκαιρων» ή «επικίνδυνων» απόψεων, ενίοτε προβάλλονται ως απαραίτητες για το «καλό» του ίδιου του «παρεκκλίνοντα». Και εδώ ακριβώς στοχεύουν και **οι** –κατά περίπτωση– **προσπάθειες να πειστεί και ο ίδιος, να αποδεχθεί την διαμεσολάβηση, να πάρει κάτι «πίσω», να δώσει μια προθεσμία αποσυμπίεσης των «προβλημάτων» που δημιούργησε.**

Ένας αφρικάνερ ποιητής είχε χρησιμοποιήσει μια σχετική παραβολή σχετικά με τις πιέσεις που ασκεί το κράτος σε όσους επιμένουν να μην συμμορφώνονται: «Την παραμονή της εκτέλεσής του, ένας μελλοθάνατος συγγραφέας δέχεται επίσκεψη, στην φυλακή, από τον επικεφαλής του κράτους. Ο τύραννος του υπόσχεται αναστολή εκτέλεσης της ποινής του αν αποκηρύξει τις προηγούμενες πεποιθήσεις του. Ο συγγραφέας, όντας σίγουρος ότι "στο τέλος θα νικήσει", αρνείται. "Πως μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος ότι θα νικήσεις;", ρωτάει ο τύραννος. "Επειδή θεώρησες απαραίτητο να με επισκεφθείς", απαντάει ο συγγραφέας»...

Συσπείρωση Αναρχικών

Υ.Γ.: ***Οι σημειώσεις αυτές γράφονται με αφορμή το γνωστό «απαγορευμένο» κείμενο, που τόλμησε να γράψει ο Άρης Σειρηνίδης, (δικάζεται στις 9 Μαρτίου) που χωρίς ουδεμία εξήγηση κόπηκε από τους κινηματικούς ιστότοπους (παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς να το βρει με μια απλή αναζήτηση στο Google!!! [Άρης Σειρηνίδης Πολιτικοί κρατούμενοι δομές εξουσίας και κοινωνικοί αγώνες στις φυλακές]).***

Η ΠΡΩΙΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ...

Αυτή η «εσωτερίκευση» είναι πράγματι ο διακαής πόθος κάθε εξουσίας, επαναστατικής ή μη. Πρόκειται για την αποδοχή κάθε λογοκρισίας, μέσω της αυτοκριτικής που «θεραπεύει» τον «παρεκκλίνοντα», που επιστρέφει υγιής στο εξουσιαστικό πλαίσιο κανόνων και συμπεριφορών, για να κλειστεί –με την θέλησή του πλέον– σε μια φυλακή χωρίς ορατά σίδερα, χειροπέδες και φύλακες.

Το 1957 και ενώ η επίδειξη μιας ακόμη σκληρότερης στάσης λόγω της ουγγρικής εξέγερσης κρίθηκε κάτι παραπάνω από απαραίτητη από το σοβιετικό κράτος, η Μαργκαρίτα Άλιγκερ στην δεύτερη «ομολογία» της σε συνέλευση στην Ένωση Συγγραφέων δήλωσε μεταξύ άλλων: «*Μπορώ τώρα, χωρίς υπεκφυγές και επιφυλάξεις, χωρίς ανυπόστατους φόβους μήπως χάσω το αίσθημα της προσωπικής μου αξίας, να πω ειλικρινά και σταθερά στους συ-*

πάθος και προπάντων με «ειλικρίνεια» δηλώνει ότι από εδώ και στο εξής θα είναι σταθερός στην απόφαση του να διορθωθεί... Εδώ η «αυτοσυντριβή» εξασφαλίζει την ευτέλεια την προηγούμενης στάσης που κινητοποίησε τις αρχές, αφού αποδεικνύεται **ότι άξιζε να λογοκριθεί κάποιος που ανασκεύασε με το φόβο της ποινής τα λεγόμενά του ή τις ενστάσεις του.**

Παρ' όλα αυτά, με το πέρασμα του χρόνου, η «κουλτούρα της διαφωνίας» θα αρχίσει να ανθίζει και να μετατρέπεται σε έναν υπολογίσιμο πολιτικό παράγοντα αφού, εκτός των άλλων, οι ποινές, πλέον, για τους παρεκκλίνοντες αφ' ενός δεν είναι τόσο δρακόντειες, αφ' ετέρου η διάδοχη κατάσταση μεταρρυθμιστών ηγετών υποχρέωνε σε ορατές «υποχωρήσεις». Σ' αυτό ακριβώς το μεταβατικό στάδιο εντείνεται η προσπάθεια ο λογοκρινόμενος, αφού αποδέχεται την συνεργασία με τον λογο-

«ενωτικές» κ.ο.κ. Άλλοτε δεν υπάρχουν καν εξηγήσεις, γιατί έστω και με αυτό τον τρόπο η συζήτηση θα συνεχιζόταν, τα ποθητά στεγανά θα έσπαγαν, οι ισορροπίες και η αναγνώριση εξουσιαστικών πόστων θα διαταρασσόταν, οι διαπραγματεύσεις και οι συμβιβασμοί –για να μειωθεί η ένταση και οι κραδασμοί που προκλήθηκαν– θα ήταν μάταιοι.

Κάθε εξουσιαστής, μικρός ή μεγάλος, όπως προαναφέρθηκε, δεν αρκείται να κατασκευάσει έναν μηχανισμό που θα ελέγχει τα γραφόμενα των «παρεκκλινόντων», ώστε στην συνέχεια να «πετσοκόβει» ή και να απαγορεύει καθ' ολοκληρίαν τα κείμενα τους. Η απαγόρευση της κριτικής, σε αυτή καθαυτή την διαδικασία, είναι αναπόσπαστο μέρος και προϋπόθεση της συνέχισής της. **Η σιωπή αποδεικνύει σ' αυτή την περίπτωση ότι η «στάση κατεστάλη», ότι ο φόβος περιορίζει τους φιλόδοξους**

Η ΠΡΩΙΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ...

Αυτή η «εσωτερίκευση» είναι πράγματι ο διακαής πόθος κάθε εξουσίας, επαναστατικής ή μη. Πρόκειται για την αποδοχή κάθε λογοκρισίας, μέσω της αυτοκριτικής που «θεραπεύει» τον «παρεκκλίνοντα», που επιστρέφει υγιής στο εξουσιαστικό πλαίσιο κανόνων και συμπεριφορών, για να κλειστεί –με την θέλησή του πλέον– σε μια φυλακή χωρίς ορατά σίδερα, χειροπέδες και φύλακες.

Το 1957 και ενώ η επίδειξη μιας ακόμη σκληρότερης στάσης λόγω της ουγγρικής εξέγερσης κρίθηκε κάτι παραπάνω από απαραίτητη από το σοβιετικό κράτος, η Μαργκαρίτα Άλιγκερ στην δεύτερη «ομολογία» της σε συνέλευση στην Ένωση Συγγραφέων δήλωσε μεταξύ άλλων: *«Μπορώ τώρα, χωρίς υπεκφυγές και επιφυλάξεις, χωρίς ανυπόστατους φόβους μήπως χάσω το αίσθημα της προσωπικής μου αξίας, να πω ειλικρινά και σταθερά στους συντρόφους μου ότι είναι απολύτως αλήθεια πως όντως διέπραξα λάθη για τα οποία μιλάει ο σύντροφος Χρουστσόφ. Τα διέπραξα, κατ' εξακολούθηση, αλλά [τώρα] τα έχω καταλάβει και τα έχω παραδεχθεί εν γνώσει μου και συνειδητά... Μίλησα γι' αυτό σε ανάλογη συνάντηση... τρεις μήνες πριν [...] Πρέπει τώρα να γίνω πολύ πιο απαιτητική από τον εαυτό μου, να απαλλαγώ από την κλίση μου προς το αφηρημένο σκέπτεσθαι, πιο αυστηρά [να διορθώσω τις απόψεις μου]... εν συντομία, να κάνω αυτό που κηρύσσει και συνιστά ο Σύντροφος Χρουστσόφ στους λόγους του».* Με πάθος και προπάντων με «ειλικρίνεια» δηλώνει ότι από εδώ και στο εξής θα είναι σταθερός στην απόφαση του να διορθωθεί... Εδώ η «αυτοσυντριβή» εξασφαλίζει την ευτέλεια την προηγούμενης στάσης που κινητοποίησε τις αρχές, αφού αποδεικνύεται **ότι άξιζε να λογοκριθεί κάποιος που ανασκεύασε με το φόβο της ποινής τα λεγόμενά του ή τις ενστάσεις του.**

Παρ' όλα αυτά, με το πέρασμα του χρόνου, η «κουλτούρα της διαφωνίας» θα αρχίσει να ανθίζει και να μετατρέπεται σε έναν υπολογίσιμο πολιτικό παράγοντα αφού, εκτός των άλλων, οι ποινές, πλέον, για τους παρεκκλίνοντες αφ' ενός δεν είναι τόσο δρακόντειες, αφ' ετέρου η διάδοχη κατάσταση μεταρρυθμιστών ηγετών υποχρέωνε σε ορατές «υποχωρήσεις». Σ' αυτό ακριβώς το μεταβατικό στάδιο εντείνεται η προσπάθεια ο λογοκρινόμενος, αφού αποδέχεται την συνεργασία με τον λογοκριτή, να προβάλλει το πρότυπο του «νέου ατόμου», που φιλοδοξεί να κατασκευάσει ο κομμουνισμός.

Πάντως, σε οποιαδήποτε συνθήκη απαγόρευσης, η επιλογή της δημοσίευσης ή προβολής των «στιγματισμένων» απόψεων αποκτά μια ιδιαίτερη βαρύτητα, εφ' όσον συνοδεύεται από μια προσπάθεια εξήγησης, κατανόησης και ανταλλαγής απόψεων των λόγων και των αιτιών που προκάλεσαν την συγκεκριμένη απαγόρευση.

Με άλλα λόγια, δεν αρκεί μια αντίθεση ή πολεμική στην εξουσιαστική λογική της απαγόρευσης ή στον περιορι- **«ενωτικές» κ.ο.κ.** Άλλοτε δεν υπάρχουν καν εξηγήσεις, γιατί έστω και με αυτό τον τρόπο η συζήτηση θα συνεχιζόταν, τα ποθητά στεγανά θα έσπαγαν, οι ισορροπίες και η αναγνώριση εξουσιαστικών πόστων θα διαταρασσόταν, οι διαπραγματεύσεις και οι συμβιβασμοί –για να μειωθεί η ένταση και οι κραδασμοί που προκλήθηκαν– θα ήταν μάταιοι.

Κάθε εξουσιαστής, μικρός ή μεγάλος, όπως προαναφέρθηκε, δεν αρκείται να κατασκευάσει έναν μηχανισμό που θα ελέγχει τα γραφόμενα των «παρεκκλινόντων», ώστε στην συνέχεια να «πετσοκόβει» ή και να απαγορεύει καθ' ολοκληρίαν τα κείμενα τους. Η απαγόρευση της κριτικής, σε αυτή καθαυτή την διαδικασία, είναι αναπόσπαστο μέρος και προϋπόθεση της συνέχισής της. **Η σιωπή αποδεικνύει σ' αυτή την περίπτωση ότι η «στάση κατεστάλη», ότι ο φόβος περιορίζει τους φιλόδοξους μιμητές.** Η σιωπή που επιχειρείται να επιβληθεί έρχεται, επίσης, να σταθεί σαν φραγμός στην φήμη που αποκτά κάθε τι απαγορευμένο, με αποτέλεσμα να διαδίδεται γοργά.

Όσο για εκείνους που ψιθυριστά και πρόσκαιρα «αντιστέκονται», δεν αποτελούν πραγματικό πρόβλημα γιατί γρήγορα είναι έτοιμοι να περιέλθουν σε μια κατάσταση «αμήχανης ισορροπίας» και πάντα θα υπάρχει γι' αυτούς ο κατάλληλος διακανονισμός που θα τους συγκρατήσει επαρκώς και θα τους καταστήσει σύμφωνους με τις εξουσιαστικές νόρμες. Οι ασκήσεις επα-

Ένας αφρικάνερ ποιητής είχε χρησιμοποιήσει μια σχετική παραβολή σχετικά με τις πιέσεις που ασκεί το κράτος σε όσους επιμένουν να μην συμμορφώνονται: «Την παραμονή της εκτέλεσής του, ένας μελλοθάνατος συγγραφέας δέχεται επίσκεψη, στην φυλακή, από τον επικεφαλής του κράτους. Ο τύραννος του υπόσχεται αναστολή εκτέλεσης της ποινής του αν αποκηρύξει τις προηγούμενες πεποιθήσεις του. Ο συγγραφέας, όντας σίγουρος ότι "στο τέλος θα νικήσει", αρνείται. "Πως μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος ότι θα νικήσεις;", ρωτάει ο τύραννος. "Επειδή θεώρησες απαραίτητο να με επισκεφθείς", απαντάει ο συγγραφέας»...

Συσπείρωση Αναρχικών

Υ.Γ.: ***Οι σημειώσεις αυτές γράφονται με αφορμή το γνωστό «απαγορευμένο» κείμενο, που τόλμησε να γράψει ο Άρης Σειρηνίδης, (δικάζεται στις 9 Μαρτίου) που χωρίς ουδεμία εξήγηση κόπηκε από τους κινηματικούς ιστότοπους (παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς να το βρει με μια απλή αναζήτηση στο Google!!! [Άρης Σειρηνίδης Πολιτικοί κρατούμενοι δομές εξουσίας και κοινωνικοί αγώνες στις φυλακές]).***

Αφιερώνονται σε όσους επιμένουν με συνέπεια, αγύριστα κεφάλια του καιρού τους, με όποιο αντίτιμο, χωρίς συμβιβασμούς, να αρνούνται να αποκηρύξουν έστω και το τελευταίο ίχνος ή αποτύπωμα της συμβολής τους σε κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί να γκρεμίσει το τείχος του ψεύδους, το πέπλο της σιωπής που καλύπτει την δυσοσμία και το αποκρουστικό προσωπείο κάθε εξουσίας, μικρής ή μεγάλης.

λακές.

Το 1957 και ενώ η επίδειξη μιας ακόμη σκληρότερης στάσης λόγω της ουγγρικής εξέγερσης κρίθηκε κάτι παραπάνω από απαραίτητη από το σοβιετικό κράτος, η Μαργκαρίτα Άλιγκερ στην δεύτερη «ομολογία» της σε συνέλευση στην Ένωση Συγγραφέων δήλωσε μεταξύ άλλων: *«Μπορώ τώρα, χωρίς υπεκφυγές και επιφυλάξεις, χωρίς ανυπόστατους φόβους μήπως χάσω το αίσθημα της προσωπικής μου αξίας, να πω ειλικρινά και σταθερά στους συντρόφους μου ότι είναι απολύτως αλήθεια πως όντως διέπραξα λάθη για τα οποία μιλάει ο σύντροφος Χρουστσόφ. Τα διέπραξα, κατ' εξακολούθηση, αλλά [τώρα] τα έχω καταλάβει και τα έχω παραδεχθεί εν γνώσει μου και συνειδητά… Μίλησα γι' αυτό σε ανάλογη συνάντηση… τρεις μήνες πριν […] Πρέπει τώρα να γίνω πολύ πιο απαιτητική από τον εαυτό μου, να απαλλαγώ από την κλίση μου προς το αφηρημένο σκέπτεσθαι, πιο αυστηρά [να διορθώσω τις απόψεις μου]… εν συντομία, να κάνω αυτό που κηρύσσει και συνιστά ο Σύντροφος Χρουστσόφ στους λόγους του».*

Παρ' όλα αυτά, με το πέρασμα του χρόνου, η «κουλτούρα της διαφωνίας» θα αρχίσει να ανθίζει και να μετατρέπεται σε έναν υπολογίσιμο πολιτικό παράγοντα αφού, εκτός των άλλων, οι ποινές, πλέον, για τους παρεκκλίνοντες αφ' ενός δεν είναι τόσο δρακόντειες, αφ' ετέρου η διάδοχη κατάσταση μεταρρυθμιστών ηγετών υποχρέωνε σε ορατές «υποχωρήσεις». Σ' αυτό ακριβώς το μεταβατικό στάδιο εντείνεται η προσπάθεια ο λογοκρινόμενος, αφού αποδέχεται την συνεργασία με τον λογοκριτή, να προβάλλει το πρότυπο του «νέου ατόμου», που φιλοδοξεί να κατασκευάσει ο κομμουνισμός.

Πάντως, σε οποιαδήποτε συνθήκη απαγόρευσης, η επιλογή της δημοσίευσης ή προβολής των «στιγματισμένων» απόψεων αποκτά μια ιδιαίτερη βαρύτητα, εφ' όσον συνοδεύεται από μια προσπάθεια εξήγησης, κατανόησης και ανταλλαγής απόψεων των λόγων και των αιτιών που προκάλεσαν την συγκεκριμένη απαγόρευση.

Με άλλα λόγια, δεν αρκεί μια αντίθεση ή πολεμική στην εξουσιαστική λογική της απαγόρευσης ή στον περιορι-

Κάθε εξουσιαστής, μικρός ή μεγάλος, όπως προαναφέρθηκε, δεν αρκείται να κατασκευάσει έναν μηχανισμό που θα ελέγχει τα γραφόμενα των «παρεκκλινόντων», ώστε στην συνέχεια να «πετσοκόβει» ή και να απαγορεύει καθ' ολοκληρίαν τα κείμενα τους. Η απαγόρευση της κριτικής, σε αυτή καθαυτή την διαδικασία, είναι αναπόσπαστο μέρος και προϋπόθεση της συνέχισής της. **Η σιωπή αποδεικνύει σ' αυτή την περίπτωση ότι η «στάση κατεστάλη», ότι ο φόβος περιορίζει τους φιλόδοξους μιμητές.** Η σιωπή που επιχειρείται να επιβληθεί έρχεται, επίσης, να σταθεί σαν φραγμός στην φήμη που αποκτά κάθε τι απαγορευμένο, με αποτέλεσμα να διαδίδεται γοργά.

Όσο για εκείνους που ψιθυριστά και πρόσκαιρα «αντιστέκονται», δεν αποτελούν πραγματικό πρόβλημα γιατί γρήγορα είναι έτοιμοι να περιέλθουν σε μια κατάσταση «αμήχανης ισορροπίας» και πάντα θα υπάρχει γι' αυτούς ο κατάλληλος διακανονισμός που θα τους συγκρατήσει επαρκώς και θα τους καταστήσει σύμφωνους με τις εξουσιαστικές νόρμες. Οι ασκήσεις επα-

Υ.Γ.: Οι σημειώσεις αυτές γράφονται με αφορμή το γνωστό «απαγορευμένο» κείμενο, που τόλμησε να γράψει ο Άρης Σειρηνίδης, (δικάζεται στις 9 Μαρτίου) που χωρίς ουδεμία εξήγηση κόπηκε από τους κινηματικούς ιστότοπους (παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς να το βρει με μια απλή αναζήτηση στο Google!!! [Άρης Σειρηνίδης Πολιτικοί κρατούμενοι δομές εξουσίας και κοινωνικοί αγώνες στις φυλακές]).

Αφιερώνονται σε όσους επιμένουν με συνέπεια, αγύριστα κεφάλια του καιρού τους, με όποιο αντίτιμο, χωρίς συμβιβασμούς, να αρνούνται να αποκηρύξουν έστω και το τελευταίο ίχνος ή αποτύπωμα της συμβολής τους σε κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί να γκρεμίσει το τείχος του ψεύδους, το πέπλο της σιωπής που καλύπτει την δυσοσμία και το αποκρουστικό προσωπείο κάθε εξουσίας, μικρής ή μεγάλης.

Από την Αίγυπτο ως την Αλγερία και από την Τυνησία ως τα πέρατα της γης,

οι φλόγες των εξεγέρσεων μπορούν να σαρώσουν τα εξουσιαστικά φράγματα αναγγέλλοντας το ανεξούσιο μέλλον

Η είσοδος της νέας χρονιάς έχει, πλέον, σημαδευτεί από βίαια ξεσπάσματα των καταπιεσμένων σε διάφορα σημεία του πλανήτη. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια σύντομη αναφορά σε ορισμένα από αυτά για να γίνει αντιληπτό πως η αναταραχή αυτή ούτε τυχαία είναι, ούτε άσχετη με επικείμενες αλλαγές, ανακατατάξεις, ανατροπές αντιλήψεων και καταστάσεων.

Για να αναφερθούμε στα πλέον έντονα γεγονότα του μήνα που πέρασε, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε τις επιθέσεις διαδηλωτών στο δημαρχείο, στα δικαστήρια, σε περιπολικά, αστυνομικά φυλάκια, αυτοκίνητα και καταστήματα, στην Ιορδανία. Μια οργισμένη διαδήλωση 500 ατόμων, μετά την κηδεία τριών ανδρών, που είχαν νεκρούς από πυρά μπάτσων, καθώς και δεκάδες τραυματίες. Σπάζονται καταστήματα και αφαιρούνται αγαθά, πυρπολείται ένα αστυνομικό τμήμα, μια αντιπροσωπεία της Renault καθώς και άλλα κτίρια. Είναι προφανές πως η ήδη επιβαρυμένη κατάσταση, στην οποία βρίσκονται οι άνθρωποι, δυσχεραίνεται ακόμα περισσότερο από τις αυξήσεις στο ψωμί και το γάλα, ενώ η ανεργία των νέων αγγίζει το 20%.

Το ίδιο διάστημα εντείνονται οι συγκρούσεις στην Τυνησία. Αφορμή για την όξυνση της κατάστασης αποτελεί ο θάνατος ενός 26χρονου μικροπωλητή, του Mohamed Bouazizi, ο οποίος αυτοπυρπολήθηκε διαμαρτυρόμενος για τη σύλληψή του και την κατάσχεση της πραμάτειας

Βέβαια, η αναμενόμενη επιστροφή του εξόριστου Ρασίντ Γκανουσί ήταν ένα από τα φανερά χαρτιά των εξουσιαστών. Θα μπορέσουν να καταλαγιάσουν τα πνεύματα με όλους αυτούς τους ελιγμούς;

Γεγονός παραμένει πως ένα ντόμινο εξεγέρσεων βρίσκεται σε εξέλιξη, αφού εκτός από την Αίγυπτο, –όπου τις τελευταίες 8 μέρες του Ιανουαρίου έχει ξεσπάσει μια τεράστια εξέγερση ενάντια στο καθεστώς του Χόσνι Μουμπάρακ και των επιτελών του–, η αναταραχή έχει πάρει διαστάσεις και στο Σουδάν.

Στην Αίγυπτο, οι νεκροί διαδηλωτές, τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, έχουν πλησιάσει τους 150 και παρ' ότι η διαχείριση έχει ανατεθεί στον επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών, δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα κάποια δυνατότητα άμεσου τερματισμού της εξέγερσης.

Η αρχή του τέλους μιας εύθραυστης ηρεμίας ξεκίνησε όταν οργανώθηκε ο εορτασμός της «ημέρας οργής», ως απάντηση στην «ημέρα της αστυνομίας», μια εθνική αργία προς τιμήν των αιγυπτιακών δυνάμεων της τάξης.

Έκτοτε, οι διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους της πρωτεύουσας και συγκρούονται συνεχώς με τις δυνάμεις καταστολής. Πέτρες, μολότοφ και άλλα αντικείμενα είναι τα μέσα που χρησιμοποιούν. Πυρπολούνται τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος, αστυνομικά τμήματα, κρατικά κτίρια, στρατιωτικά άρματα κ.ά. Τράπεζες, πολυτελή κτίρια και καταστήματα γίνονται συνέχεια στόχος επιθέσεων. Ακόμα και τα φανάρια και οι πινακίδες των δρόμων δεν γλιτώνουν από την οργή των διαδηλωτών

Δεν υπάρχουν αυταπάτες για την ικανότητα των εξουσιαστών να επαναφέρουν την τάξη και τις συνθήκες κυριαρχίας τους πάνω στους ανθρώπινους πληθυσμούς αυτών των περιοχών. Όμως υπάρχει η βεβαιότητα ότι οι εξεγερμένοι θα διδαχθούν από την εμπειρία τους και θα μπορέσουν να είναι περισσότερο αποτελεσματικοί για ένα ελεύθερο και ανεξούσιο μέλλον, αυτό που πραγματικά τους αρμόζει. Οι εξεγέρσεις αυτές αποδεικνύουν, γι' άλλη μία φορά, την σαθρότητα όλων των εκτός πραγματικότητας εγωιστικών κατασκευασμάτων που επιμένουν να εθελοτυφλούν, αγνοώντας την απελευθερωτική δυναμική που εμπεριέχουν οι κοινωνικές εξεγέρσεις.

Οι πεινασμένοι και εξαθλιωμένοι εξ αιτίας της εντεινόμενης εξουσιαστικής βαρβαρότητας βρίσκονται στους δρόμους και συγκρούονται αποδεικνύοντας -σε πείσμα των «καιρών»- πως «η πείνα κάστρα πολεμά και κάστρα παραδίνει».

31/1/2011

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Η είσοδος της νέας χρονιάς έχει, πλέον, σημαδευτεί από βίαια ξεσπάσματα των καταπιεσμένων σε διάφορα σημεία του πλανήτη. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια σύντομη αναφορά σε ορισμένα από αυτά για να γίνει αντιληπτό πως η αναταραχή αυτή ούτε τυχαία είναι, ούτε άσχετη με επικείμενες αλλαγές, ανακατατάξεις, ανατροπές αντιλήψεων και καταστάσεων.

Για να αναφερθούμε στα πλέον έντονα γεγονότα του μήνα που πέρασε, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε τις επιθέσεις διαδηλωτών στο δημαρχείο, στα δικαστήρια, σε περιπολικά, αστυνομικά φυλάκια, αυτοκίνητα και καταστήματα, στην Ιορδανία. Μια οργισμένη διαδήλωση 500 ατόμων, μετά την κηδεία τριών ανδρών, που είχαν επιλεγεί να δουλέψουν σε ένα μεγάλο εργοτάξιο της πόλης και οι οποίοι σκοτώθηκαν την προηγούμενη μέρα, 3 Ιανουαρίου. Στα μέσα του μήνα, χιλιάδες Ιορδανοί κατέλαβαν τους δρόμους της πρωτεύουσας Αμμάν -και σε τέσσερις ακόμα επαρχιακές πόλεις- σε μια δυναμική διαμαρτυρία κατά της ακρίβειας, της αύξησης των τιμών σε καύσιμα και τρόφιμα.

Μπορούμε να πάμε, στη συνέχεια, στην Αλγερία όπου οι ταραχές με αφορμή τις αυξήσεις σε βασικά αγαθά συνεχίζονται από τον προηγούμενο μήνα. Στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης «εξέγερσης των τροφίμων» ξεσπούν στις 5, 6 και 7 Ιανουαρίου απανωτές συγκρούσεις στο Αλγέρι και σε άλλες πόλεις (Annaba, Oran, Bouira και Bejaia) με αποτέλεσμα τουλάχιστον δύο νεκρούς από πυρά μπάτσων, καθώς και δεκάδες τραυματίες. Σπάζονται καταστήματα και αφαιρούνται αγαθά, πυρπολείται ένα αστυνομικό τμήμα, μια αντιπροσωπεία της Renault καθώς και άλλα κτίρια. Είναι προφανές πως η ήδη επιβαρυμένη κατάσταση, στην οποία βρίσκονται οι άνθρωποι, δυσχεραίνεται ακόμα περισσότερο από τις αυξήσεις στο ψωμί και το γάλα, ενώ η ανεργία των νέων αγγίζει το 20%.

Το ίδιο διάστημα εντείνονται οι συγκρούσεις στην Τυνησία. Αφορμή για την όξυνση της κατάστασης αποτελεί ο θάνατος ενός 26χρονου μικροπωλητή, του Mohamed Bouazizi, ο οποίος αυτοπυρπολήθηκε διαμαρτυρόμενος για τη σύλληψή του και την κατάσχεση της πραμάτειας του.

Οι διαδηλώσεις, οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, οι εμπρησμοί κυβερνητικών κτιρίων και αστυνομικών τμημάτων αλλά και οι αφαιρέσεις αγαθών από πολυκαταστήματα, συνθέτουν το αιματηρό σκηνικό, με τους νεκρούς να ξεπερνούν τους 70 και το στρατό να έχει κύριο λόγο στην κατάσταση.

Παρ' όλα αυτά, ο πρόεδρος Μπεν Αλί δεν μπόρεσε να διατηρηθεί στην εξουσία, την οποία κατέλαβε με πραξικόπημα το 1987. Κατέφυγε τελικά στη Σαουδική Αραβία, χωρίς όμως αυτό να κατασιγάσει τους εξεγερμένους, που μέχρι και τις τελευταίες μέρες του Ιανουαρίου εξακολουθούν να βρίσκονται στους δρόμους και να συγκρούονται με το στρατό.

τα με όλους αυτούς τους ελιγμούς;

Γεγονός παραμένει πως ένα ντόμινο εξεγέρσεων βρίσκεται σε εξέλιξη, αφού εκτός από την Αίγυπτο, –όπου τις τελευταίες 8 μέρες του Ιανουαρίου έχει ξεσπάσει μια τεράστια εξέγερση ενάντια στο καθεστώς του Χόσνι Μουμπάρακ και των επιτελών του–, η αναταραχή έχει πάρει διαστάσεις και στο Σουδάν.

Στην Αίγυπτο, οι νεκροί διαδηλωτές, τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, έχουν πλησιάσει τους 150 και παρ' ότι η διαχείριση έχει ανατεθεί στον επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών, δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα κάποια δυνατότητα άμεσου τερματισμού της εξέγερσης.

Η αρχή του τέλους μιας εύθραυστης ηρεμίας ξεκίνησε όταν οργανώθηκε ο εορτασμός της «ημέρας οργής», ως απάντηση στην «ημέρα της αστυνομίας», μια εθνική αργία προς τιμήν των αιγυπτιακών δυνάμεων της τάξης.

Έκτοτε, οι διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους της πρωτεύουσας και συγκρούονται συνεχώς με τις δυνάμεις καταστολής. Πέτρες, μολότοφ και άλλα αντικείμενα είναι τα μέσα που χρησιμοποιούν. Πυρπολούνται τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος, αστυνομικά τμήματα, κρατικά κτίρια, στρατιωτικά άρματα κ.ά. Τράπεζες, πολυτελή κτίρια και καταστήματα γίνονται συνέχεια στόχος επιθέσεων. Ακόμα και τα φανάρια και οι πινακίδες των δρόμων δεν γλιτώνουν από την οργή των διαδηλωτών.

Η εξουσία του Χόσνι Μουμπάρακ, που βρίσκεται εδώ και 30 χρόνια στην προεδρία απειλείται άμεσα και έμπρακτα. Ο στρατός καλείται να σώσει την κατάσταση.

Η Αίγυπτος είναι η πιο σημαντική σύμμαχος των ΗΠΑ στην περιοχή και η Ουάσιγκτον τώρα απειλεί να μειώσει το πρόγραμμα ξένης βοήθειας ύψους 1,5 δισ. δολαρίων αν ο Μουμπάρακ κλιμακώσει τη χρήση βίας.

Οι διαδηλωτές αψηφούν την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, τα αμέτρητα δακρυγόνα και τις πλαστικές σφαίρες. Σε πολλές πόλεις εξαφανίζονται κυριολεκτικά τα αστυνομικά τμήματα. Αλεξάνδρεια, Σουέζ, Ισμαλίγια, και ο κατάλογος μεγαλώνει συνεχώς.

Αξίζει να σημειωθεί ότι αρκετοί μπάτσοι και φαντάροι εγκαταλείπουν τα πόστα τους και ενώνονται με τους εξεγερμένους.

Είναι φανερό πως οι κυρίαρχοι δεν βρέθηκαν απροετοίμαστοι απέναντι σ' αυτά τα γεγονότα. Είναι ενδεχόμενο σε ορισμένες

αυτών των περιοχών. Όμως υπάρχει η βεβαιότητα ότι οι εξεγερμένοι θα διδαχθούν από την εμπειρία τους και θα μπορέσουν να είναι περισσότερο αποτελεσματικοί για ένα ελεύθερο και ανεξούσιο μέλλον, αυτό που πραγματικά τους αρμόζει. Οι εξεγέρσεις αυτές αποδεικνύουν, γι' άλλη μία φορά, την σαθρότητα όλων των εκτός πραγματικότητας εγωιστικών κατασκευασμάτων που επιμένουν να εθελοτυφλούν, αγνοώντας την απελευθερωτική δυναμική που εμπεριέχουν οι κοινωνικές εξεγέρσεις.

Οι πεινασμένοι και εξαθλιωμένοι εξ αιτίας της εντεινόμενης εξουσιαστικής βαρβαρότητας βρίσκονται στους δρόμους και συγκρούονται αποδεικνύοντας -σε πείσμα των «καιρών»- πως «η πείνα κάστρα πολεμά και κάστρα παραδίνει».

31/1/2011

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

πλανήτη. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια σύντομη αναφορά σε ορισμένα από αυτά για να γίνει αντιληπτό πως η αναταραχή αυτή ούτε τυχαία είναι, ούτε άσχετη με επικείμενες αλλαγές, ανακατατάξεις, ανατροπές αντιλήψεων και καταστάσεων.

Για να αναφερθούμε στα πλέον έντονα γεγονότα του μήνα που πέρασε, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε τις επιθέσεις διαδηλωτών στο δημαρχείο, στα δικαστήρια, σε περιπολικά, αστυνομικά φυλάκια, αυτοκίνητα και καταστήματα, στην Ιορδανία. Μια οργισμένη διαδήλωση 500 ατόμων, μετά την κηδεία τριών ανδρών, που είχαν επιλεγεί να δουλέψουν σε ένα μεγάλο εργοτάξιο της πόλης και οι οποίοι σκοτώθηκαν την προηγούμενη μέρα, 3 Ιανουαρίου. Στα μέσα του μήνα, χιλιάδες Ιορδανοί κατέλαβαν τους δρόμους της πρωτεύουσας Αμμάν -και σε τέσσερις ακόμα επαρχιακές πόλεις- σε μια δυναμική διαμαρτυρία κατά της ακρίβειας, της αύξησης των τιμών σε καύσιμα και τρόφιμα.

Μπορούμε να πάμε, στη συνέχεια, στην Αλγερία όπου οι ταραχές με αφορμή τις αυξήσεις σε βασικά αγαθά συνεχίζονται από τον προηγούμενο μήνα. Στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης «εξέγερσης των τροφίμων» ξεσπούν στις 5, 6 και 7 Ιανουαρίου απανωτές συγκρούσεις στο Αλγέρι και σε άλλες πόλεις (Annaba, Oran, Bouira και Bejaia) με αποτέλεσμα τουλάχιστον δύο ένα αστυνομικό τμήμα, μια αντιπροσωπεία της Renault καθώς και άλλα κτίρια. Είναι προφανές πως η ήδη επιβαρυμένη κατάσταση, στην οποία βρίσκονται οι άνθρωποι, δυσχεραίνεται ακόμα περισσότερο από τις αυξήσεις στο ψωμί και το γάλα, ενώ η ανεργία των νέων αγγίζει το 20%.

Το ίδιο διάστημα εντείνονται οι συγκρούσεις στην Τυνησία. Αφορμή για την όξυνση της κατάστασης αποτελεί ο θάνατος ενός 26χρονου μικροπωλητή, του Mohamed Bouazizi, ο οποίος αυτοπυρπολήθηκε διαμαρτυρόμενος για τη σύλληψή του και την κατάσχεση της πραμάτειας του.

Οι διαδηλώσεις, οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, οι εμπρησμοί κυβερνητικών κτιρίων και αστυνομικών τμημάτων αλλά και οι αφαιρέσεις αγαθών από πολυκαταστήματα, συνθέτουν το αιματηρό σκηνικό, με τους νεκρούς να ξεπερνούν τους 70 και το στρατό να έχει κύριο λόγο στην καταστολή.

Παρ' όλα αυτά, ο πρόεδρος Μπεν Αλί δεν μπόρεσε να διατηρηθεί στην εξουσία, την οποία κατέλαβε με πραξικόπημα το 1987. Κατέφυγε τελικά στη Σαουδική Αραβία, χωρίς όμως αυτό να κατασιγάσει τους εξεγερμένους, που μέχρι και τις τελευταίες μέρες του Ιανουαρίου εξακολουθούν να βρίσκονται στους δρόμους και να συγκρούονται με το στρατό.

στην «ημέρα της αστυνομίας», μια εθνική αργία προς τιμήν των αιγυπτιακών δυνάμεων της τάξης.

Έκτοτε, οι διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους της πρωτεύουσας και συγκρούονται συνεχώς με τις δυνάμεις καταστολής. Πέτρες, μολότοφ και άλλα αντικείμενα είναι τα μέσα που χρησιμοποιούν. Πυρπολούνται τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος, αστυνομικά τμήματα, κρατικά κτίρια, στρατιωτικά άρματα κ.ά. Τράπεζες, πολυτελή κτίρια και καταστήματα γίνονται συνέχεια στόχος επιθέσεων. Ακόμα και τα φανάρια και οι πινακίδες των δρόμων δεν γλιτώνουν από την οργή των διαδηλωτών.

Η εξουσία του Χόσνι Μουμπάρακ, που βρίσκεται εδώ και 30 χρόνια στην προεδρία απειλείται άμεσα και έμπρακτα. Ο στρατός καλείται να σώσει την κατάσταση.

Η Αίγυπτος είναι η πιο σημαντική σύμμαχος των ΗΠΑ στην περιοχή και η Ουάσιγκτον τώρα απειλεί να μειώσει το πρόγραμμα ξένης βοήθειας ύψους 1,5 δισ. δολαρίων αν ο Μουμπάρακ κλιμακώσει τη χρήση βίας.

Οι διαδηλωτές αψηφούν την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, τα αμέτρητα δακρυγόνα και τις πλαστικές σφαίρες. Σε πολλές πόλεις εξαφανίζονται κυριολεκτικά τα αστυνομικά τμήματα. Αλεξάνδρεια, Σουέζ, Ισμαλίγια, και ο κατάλογος μεγαλώνει συνεχώς.

Αξίζει να σημειωθεί ότι αρκετοί μπάτσοι και φαντάροι εγκαταλείπουν τα πόστα τους και ενώνονται με τους εξεγερμένους.

Είναι φανερό πως οι κυρίαρχοι δεν βρέθηκαν απροετοίμαστοι απέναντι σ' αυτά τα γεγονότα. Είναι ενδεχόμενο σε ορισμένες περιπτώσεις και να τα ενθάρρυναν επιθυμώντας την επίσπευσή τους γεγονός που τους δίνει την δυνατότητα, ελέγχοντας κατά κάποιο τρόπο την κατάσταση, να συνεχίσουν το δεσποτικό τους ρόλο, διαμορφώνοντας μάλιστα τους όρους της αρεσκείας τους όταν η οργή καταλαγιάσει.

Όμως, αυτή η «ετοιμότητα» της κυριαρχίας δεν σημαίνει πως όλα είναι προγραμματισμένα. Κάθε άλλο. Αυτό είναι που ανησυχεί περισσότερο τους εξουσιαστές σε όλες τις ηπείρους κάνοντάς τους να επιστρατεύουν παραπεταμένα ριζοσπαστικά κουρέλια.

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Συνταρακτικές είναι οι πληροφορίες από το Αφγανιστάν, όπου συνεχίζεται το λουτρό αίματος. Οι απώλειες των δυνάμεων κατοχής και των υποστηρικτών των ανδρεικέλων που έχουν εγκαταστήσει, αυξάνονται μήνα με τον μήνα. Ρουκέτες προσγειώνονται σε κυβερνητικά κτίρια και στρατόπεδα των κατοχικών δυνάμεων, οι κυβερνήτες δεν βρίσκουν χώρους για να συναντηθούν με τους αξιωματούχους τους, αφού δέχονται επιθέσεις από τους αντάρτες στα σημεία των «ραντεβού», όπως συνέβη στις επαρχίες **Laghman** και **Paktia**.

Δεν λείπουν όμως και οι διαδηλώσεις ενάντια στους τυράννους, όπως στην επαρχία **Herat**, όπου στις **29 Δεκεμβρίου** γίνεται πορεία ενάντια στις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους στην οποία συμμετέχουν εκατοντάδες κάτοικοι. Η πορεία έχει σχέση με τον ξυλοδαρμό και απαγωγές κατοίκων πριν 3 μέρες.

Σε άλλο «επεισόδιο», στις **30 Δεκεμβρίου,** η επιχείρηση ανταρτών σε γαλλική στρατιωτική βάση, στην επαρχία **Kabul**, αφήνει πίσω της ακαθόριστο αριθμό νεκρών κατακτητών, ενώ στις 10 Ιανουαρίου σκοτώνεται ένα στέλεχος του στρατού, μετά από επίθεση ανταρτών. Δύο μέρες μετά, ένας μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο μηχανάκι δίπλα σε λεωφορείο που μεταφέρει 45 πράκτορες της NDS. Από την επίθεση σκοτώνονται 17 απ' αυτούς. Τέλος, στις 19 του ίδιου μήνα, σκοτώνεται ένας μεταφραστής των κατοχικών.

Επίσης, τρεις επιθέσεις αυτοκτονίας πραγματοποιούνται από αντάρτες στις **7,10 και 19 Ιανουαρίου** στην επαρχία **Kandahar**. Στην πρώτη ο μαχητής Muhammad Khan εξοντώνει τον διοικητή της συνοριοφυλακής, την ώρα που αυτός κουρεύεται, καθώς και 18 στρατιώτες. Στη δεύτερη, ο μαχητής Muham-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Παρ' ότι οι δυνάμεις που καταδυναστεύουν με κάθε μέσο το κομμάτι γης του Ιράκ προσπαθούν να επιβάλουν την υποταγή, οι εκρήξεις και οι ένοπλες επιθέσεις παραμένουν καθημερινό φαινόμενο...

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 31 Δεκεμβρίου μέχρι και τις 26 Ιανουαρίου πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά επιθέσεις ανταρτών, από τις οποίες η μία σε σημείο ελέγχου, μια με δύο πυραύλους κατιούσα εναντίον της λεγόμενης πράσινης ζώνης και άλλη μια με δύο πυραύλους κατιούσα στην στρατιωτική αεροπορική βάση Warhorse στην περιοχή Σαμπτίγια, βόρεια της Μπακούμπα. Επίσης, εκρήγνυνται τουλάχιστον δύο αυτοσχέδιοι μηχανισμοί. Σκοτώνονται τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες, ενώ άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται, οι τρεις σοβαρά. Σκοτώνονται, ακόμη, δύο μπάτσοι, ένας συνταγματάρχης μπάτσος μαζί με τον οδηγό-σωματοφύλακά του, καθώς και ένας αρχηγός σάχουα (πρώην αντάρτες που «γλυκάθηκαν» από τα «καλά» των κατοχικών και άλλαξαν στρατόπεδο...). Τραυματίζονται και δύο ιρακινοί στρατιώτες.

Εξάλλου, το βράδυ της 3 Ιανουαρίου, εκτελούνται 6 αξιωματούχοι σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας (ανάμεσά τους ένας ταξίαρχος της τροχαίας, ένας αξιωματικός του στρατού, δύο υπάλληλοι του υπουργείου εσωτερικών, ένας μηχανικός) και τραυματίζεται ένας ταξίαρχος του υπουργείου εθνικής άμυνας.

Ακόμη, στις 19 Ιανουαρίου, παγιδευμένο αυτοκίνητο

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 6 Ιανουαρίου έως τις 23 Ιανουαρίου, πραγματοποιείται μια επίθεση σε σημείο ελέγχου που είναι επανδρωμένο από αμερικανο-ιρακινές δυνάμεις. Επίσης, τραυματίζεται ένα μέλος του εγκληματολογικού από μαγνητική βόμβα κολλημένη στο αυτοκίνητό του.

Ακόμη, από αυτοσχέδιο μηχανισμό τραυματίζεται ένας αρχηγός σάχουα και τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 9 μέχρι και τις 24 Ιανουαρίου, από επιθέσεις ανταρτών με βόμβες και παγιδευμένο αυτοκίνητο, σκοτώνεται ένας μπάτσος, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις, ανάμεσά τους και ένας αξιωματικός.

Ακόμη, ο κυβερνήτης της επαρχίας, Αχμέντ Αμπντουλάχ αλ-Τζιμπουρί, επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του στις 24 Ιανουαρίου, όταν εκρύγνηται μηχανισμός στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τραυματίζονται πέντε από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από την 1 μέχρι και τις 19 Ιανουαρίου, πραγματοποιούνται επιθέσεις με βλήματα όλμου σε δύο στρατόπεδα του ιρακινού στρατού. Επί-

σης, από επίθεση ανταρτών, σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τρεις.

Ακόμη, βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στην πόλη **Χίτ**, έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του επικεφαλής της αστυνομίας της πόλης, Μοχάμεντ Φάι-

Α
Ν

Συνταρακτικές είναι οι πληροφορίες από το Αφγανιστάν, όπου συνεχίζεται το λουτρό αίματος. Οι απώλειες των δυνάμεων κατοχής και των υποστηρικτών των ανδρεικέλων που έχουν εγκαταστήσει, αυξάνονται μήνα με τον μήνα. Ρουκέτες προσγειώνονται σε κυβερνητικά κτίρια και στρατόπεδα των κατοχικών δυνάμεων, οι κυβερνήτες δεν βρίσκουν χώρους για να συναντηθούν με τους αξιωματούχους τους, αφού δέχονται επιθέσεις από τους αντάρτες στα σημεία των «ραντεβού», όπως συνέβη στις επαρχίες **Laghman** και **Paktia**.

Δεν λείπουν όμως και οι διαδηλώσεις ενάντια στους τυράννους, όπως στην επαρχία **Herat**, όπου στις **29 Δεκεμβρίου** γίνεται πορεία ενάντια στις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους στην οποία συμμετέχουν εκατοντάδες κάτοικοι. Η πορεία έχει σχέση με τον ξυλοδαρμό και απαγωγές κατοίκων πριν 3 μέρες.

Σε άλλο «επεισόδιο», στις **30 Δεκεμβρίου**, η επιχείρηση ανταρτών σε γαλλική στρατιωτική βάση, στην επαρχία **Kabul**, αφήνει πίσω της ακαθόριστο αριθμό νεκρών κατακτητών, ενώ στις 10 Ιανουαρίου σκοτώνεται ένα στέλεχος του στρατού, μετά από επίθεση ανταρτών. Δύο μέρες μετά, ένας μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο μηχανάκι δίπλα σε λεωφορείο που μεταφέρει 45 πράκτορες της NDS. Από την επίθεση σκοτώνονται 17 απ' αυτούς. Τέλος, στις 19 του ίδιου μήνα, σκοτώνεται ένας μεταφραστής των κατοχικών.

Επίσης, τρεις επιθέσεις αυτοκτονίας πραγματοποιούνται από αντάρτες στις **7,10 και 19 Ιανουαρίου** στην επαρχία **Kandahar**. Στην πρώτη ο μαχητής Muhammad Khan εξοντώνει τον διοικητή της συνοριοφυλακής, την ώρα που αυτός κουρεύεται, καθώς και 18 στρατιώτες. Στη δεύτερη, ο μαχητής Muhammad Hashim ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έχοντας στόχο συνοριοφύλακες που κάνουν ελέγχους και σκοτώνει 22 απ' αυτούς. Στην τρίτη, ο μαχητής Nasrullah ανατινάζεται δίπλα σε κατοχικούς, σκοτώνοντας 18 αμερικανούς.

Συνολικά από τις **24/12 ως τις 25/1**, σε 226 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες **Badghis, Baghlan, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Lashkargah, Logar, Nangarhar, Nemroz, Paktia, Samangan, Takhar, Uruzgan, Wardak, Zabul** σκοτώνονται 308 αμερικανοί, 191 Αφγανοί στρατιώτες, 31 μπάτσοι, 5 Καναδοί, 24 Γάλλοι, 8 Πολωνοί, 7 βρετανοί, 5 Δανοί, 6 ιταλοί, 1 Γερμανός, 3 διοικητές του αφγανικού στρατού, αιχμαλωτίζεται ένας πράκτορας της NDS, ενώ σκοτώνονται άλλοι 4. Ακόμα, σκοτώνονται ή τραυματίζονται τα πληρώματα 80 ΝΑΤΟϊκών αρμάτων και ενός οχήματος της συνοριοφυλακής, ενώ καταρρίπτονται 2 μη επανδρωμένα αεροσκάφη.

Παρ' ότι οι δυνάμεις που καταδυναστεύουν με κάθε μέσο το κομμάτι γης του Ιράκ προσπαθούν να επιβάλουν την υποταγή, οι εκρήξεις και οι ένοπλες επιθέσεις παραμένουν καθημερινό φαινόμενο...

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 31 Δεκεμβρίου μέχρι και τις 26 Ιανουαρίου πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά επιθέσεις ανταρτών, από τις οποίες η μία σε σημείο ελέγχου, μια με δύο πυραύλους κατιούσα εναντίον της λεγόμενης πράσινης ζώνης και άλλη μια με δύο πυραύλους κατιούσα στην στρατιωτική αεροπορική βάση Warhorse στην περιοχή Σαμπτίγια, βόρεια της Μπακούμπα. Επίσης, εκρήγνυνται τουλάχιστον δύο αυτοσχέδιοι μηχανισμοί. Σκοτώνονται τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες, ενώ άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται, οι τρεις σοβαρά. Σκοτώνονται, ακόμη, δύο μπάτσοι, ένας συνταγματάρχης μπάτσος μαζί με τον οδηγό-σωματοφύλακά του, καθώς και ένας αρχηγός σάχουα (πρώην αντάρτες που «γλυκάθηκαν» από τα «καλά» των κατοχικών και άλλαξαν στρατόπεδο...). Τραυματίζονται και δύο ιρακινοί στρατιώτες.

Εξάλλου, το βράδυ της 3 Ιανουαρίου, εκτελούνται 6 αξιωματούχοι σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας (ανάμεσά τους ένας ταξίαρχος της τροχαίας, ένας αξιωματικός του στρατού, δύο υπάλληλοι του υπουργείου εσωτερικών, ένας μηχανικός) και τραυματίζεται ένας ταξίαρχος του υπουργείου εθνικής άμυνας.

Ακόμη, στις 19 Ιανουαρίου, παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυνται κοντά σε κέντρο εκπαίδευσης της αστυνομίας στη Ντιγιάλα. Δεν αναφέρονται απώλειες. Η επίθεση αυτή έρχεται μια μέρα μετά από ανάλογο χτύπημα στο **Τικρίτ**, όπου σκοτώθηκαν πενήντα τέσσερεις υποψήφιοι και τραυματίστηκαν άλλοι εκατόν τριάντα επτά.

Επίσης, στις 25 Ιανουαρίου, σκοτώνεται υψηλόβαθμος αξιωματικός της διεύθυνσης προστασίας πρεσβειών του υπουργείου εσωτερικών.

Τέλος, στις 26 Ιανουαρίου, σκοτώνεται αξιωματούχος του υπουργείου εθνικής άμυνας.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 30 Δεκεμβρίου μέχρι και τις 22 Ιανουαρίου, από τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μια ένοπλη επίθεση σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες.

Εξάλλου, στις 30 Δεκεμβρίου, δύο αντάρτες καμικάζι, φορτωμένοι με εκρηκτικά γιλέκα, μπαίνουν μέσα στο αρχηγείο της αστυνομίας και καταφέρνουν να φτάσουν στο γραφείο του διοικητή, αντισυνταγματάρ-

παγιδευμένο αυτοκίνητο, σκοτώνεται ένας μπάτσος, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις, ανάμεσά τους και ένας αξιωματικός.

Ακόμη, ο κυβερνήτης της επαρχίας, Αχμέντ Αμπντουλάχ αλ-Τζιμπουρί, επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του στις 24 Ιανουαρίου, όταν εκρήγνυται μηχανισμός στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τραυματίζονται πέντε από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από την 1 μέχρι και τις 19 Ιανουαρίου, πραγματοποιούνται επιθέσεις με βλήματα όλμου σε δύο στρατόπεδα του ιρακινού στρατού. Επί-

σης, από επίθεση ανταρτών, σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τρεις.

Ακόμη, βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στην πόλη **Χίτ**, έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του επικεφαλής της αστυνομίας της πόλης, Μοχάμεντ Φάισαλ. Σκοτώνεται ο ίδιος και τραυματίζονται τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Τέλος, ένας αρχηγός σάχουα και δύο συνοδοί του τραυματίζονται από μαγνητική βόμβα που έχει τοποθετηθεί στο όχημα που επιβαίνουν, ανατολικά της **Φαλούτζα**.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, πραγματοποιείται στις 3 Ιανουαρίου επίθεση ανταρτών με έξι βλήματα όλμου εναντίον της αμερικανικής βάσης, στην περιοχή αλ-Μουσαγιάμπ, βόρεια της πόλης **Χίλλα**.

Στην επαρχία Καντισίγια, στις 3 Ιανουαρίου, πραγματοποιείται επίθεση σε κομβόι οχημάτων του αμερικανικού κατοχικού στρατού με αυτοσχέδιο μηχανισμό και καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα.

Επίσης, τρεις πύραυλοι κατιούσα βάλλονται εναντίον της αμερικανικής βάσης ICO που εδρεύει στην πρωτεύουσα **Ντιγιανίγια**. Αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για καπνούς στο αρχηγείο της βάσης.

Σε άλλο «επεισόδιο», στις 30 Δεκεμβρίου, η επιχείρηση α-
νταρτών σε γαλλική στρατιωτική βάση, στην επαρχία **Kabul**, αφήνει πίσω της ακαθόριστο αριθμό νεκρών κατακτητών, ενώ στις 10 Ιανουαρίου σκοτώνεται ένα στέλεχος του στρατού, μετά από επίθεση ανταρτών. Δύο μέρες μετά, ένας μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο μηχανάκι δίπλα σε λεωφορείο που μεταφέρει 45 πράκτορες της NDS. Από την επίθεση σκοτώνονται 17 απ' αυτούς. Τέλος, στις 19 του ίδιου μήνα, σκοτώνεται ένας μεταφραστής των κατοχικών.

Επίσης, τρεις επιθέσεις αυτοκτονίας πραγματοποιούνται από αντάρτες στις **7,10 και 19 Ιανουαρίου** στην επαρχία **Kandahar**. Στην πρώτη ο μαχητής Muhammad Khan εξοντώνει τον διοικητή της συνοριοφυλακής, την ώρα που αυτός κουρεύεται, καθώς και 18 στρατιώτες. Στη δεύτερη, ο μαχητής Muhammad Hashim ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έχοντας στόχο συνοριοφύλακες που κάνουν ελέγχους και σκοτώνει 22 απ' αυτούς. Στην τρίτη, ο μαχητής Nasrullah ανατινάζεται δίπλα σε κατοχικούς, σκοτώνοντας 18 αμερικανούς.

Συνολικά από τις **24/12 ως τις 25/1**, σε 226 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες **Badghis, Baghlan, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Lashkargah, Logar, Nangarhar, Nemroz, Paktia, Samangan, Takhar, Uruzgan, Wardak, Zabul** σκοτώνονται 308 αμερικανοί, 191 Αφγανοί στρατιώτες, 31 μπάτσοι, 5 Καναδοί, 24 Γάλλοι, 8 Πολωνοί, 7 βρετανοί, 5 Δανοί, 6 ιταλοί, 1 Γερμανός, 3 διοικητές του αφγανικού στρατού, αιχμαλωτίζεται ένας πράκτορας της NDS, ενώ σκοτώνονται άλλοι 4. Ακόμα, σκοτώνονται ή τραυματίζονται τα πληρώματα 80 NATOϊκών αρμάτων και ενός οχήματος της συνοριοφυλακής, ενώ καταρρίπτονται 2 μη επανδρωμένα αεροσκάφη.

μαζί με τον σωματοφύλακά του, καθώς και ένας αρχηγός σάχουα (πρώην αντάρτες που «γλυκάθηκαν» από τα «καλά» των κατοχικών και άλλαξαν στρατόπεδο...). Τραυματίζονται και δύο ιρακινοί στρατιώτες.

Εξάλλου, το βράδυ της 3 Ιανουαρίου, εκτελούνται 6 αξιωματούχοι σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας (ανάμεσά τους ένας ταξίαρχος της τροχαίας, ένας αξιωματικός του στρατού, δύο υπάλληλοι του υπουργείου εσωτερικών, ένας μηχανικός) και τραυματίζεται ένας ταξίαρχος του υπουργείου εθνικής άμυνας.

Ακόμη, στις 19 Ιανουαρίου, παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται κοντά σε κέντρο εκπαίδευσης της αστυνομίας στη Ντιγιάλα. Δεν αναφέρονται απώλειες. Η επίθεση αυτή έρχεται μια μέρα μετά από ανάλογο χτύπημα στο **Τικρίτ**, όπου σκοτώθηκαν πενήντα τέσσερεις υποψήφιοι και τραυματίστηκαν άλλοι εκατόν τριάντα επτά.

Επίσης, στις 25 Ιανουαρίου, σκοτώνεται υψηλόβαθμος αξιωματικός της διεύθυνσης προστασίας πρεσβειών του υπουργείου εσωτερικών.

Τέλος, στις 26 Ιανουαρίου, σκοτώνεται αξιωματούχος του υπουργείου εθνικής άμυνας.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 30 Δεκεμβρίου μέχρι και τις 22 Ιανουαρίου, από τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μια ένοπλη επίθεση σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες.

Εξάλλου, στις 30 Δεκεμβρίου, δύο αντάρτες καμικάζι, φορτωμένοι με εκρηκτικά γιλέκα, μπαίνουν μέσα στο αρχηγείο της αστυνομίας και καταφέρνουν να φτάσουν στο γραφείο του διοικητή, αντισυνταγματάρχη Σαμίλ, γνωστού για τη δράση του ενάντια στην Αλ-Κάιντα. Σκοτώνεται ο διοικητής, ο οποίος είχε στο παρελθόν επιβιώσει άλλων αποπειρών εναντίον του. Σκοτώνονται, επίσης, και οι δύο αντάρτες, καθώς και ένας ακόμη αντάρτης καμικάζι που επιχειρεί να εισέλθει στο κτίριο, ενώ τραυματίζεται και ένας μπάτσος.

Ακόμη, το Σάββατο 15 Ιανουαρίου, σκοτώνεται ένας αμερικανός στρατιώτης σε επιχείρηση στο βόρειο Ιράκ. Άλλοι τρεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες, εκπαιδευτές στο κέντρο εκπαίδευσης στην αμερικανική Βάση Ghizlany, τραυματίζονται, οι δύο θανάσιμα, από τα πυρά δύο εκπαιδευόμενων ιρακινών στρατιωτών.

Τέλος, στις 22 Ιανουαρίου, αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού.

σης, από επίθεση ανταρτών, σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τρεις.

Ακόμη, βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στην πόλη **Χιτ**, έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του επικεφαλής της αστυνομίας της πόλης, Μοχάμεντ Φάισαλ. Σκοτώνεται ο ίδιος και τραυματίζονται τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Τέλος, ένας αρχηγός σάχουα και δύο συνοδοί του τραυματίζονται από μαγνητική βόμβα που έχει τοποθετηθεί στο όχημα που επιβαίνουν, ανατολικά της **Φαλούτζα**.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, πραγματοποιείται στις 3 Ιανουαρίου επίθεση ανταρτών με έξι βλήματα όλμου εναντίον της αμερικανικής βάσης, στην περιοχή αλ-Μουσαγιάμπ, βόρεια της πόλης **Χίλλα**.

Στην επαρχία Καντισίγια, στις 3 Ιανουαρίου, πραγματοποιείται επίθεση σε κομβόι οχημάτων του αμερικανικού κατοχικού στρατού με αυτοσχέδιο μηχανισμό και καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα.

Επίσης, τρεις πύραυλοι κατιούσα βάλλονται εναντίον της αμερικανικής βάσης ICO που εδρεύει στην πρωτεύουσα **Ντιγιανίγια**. Αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για καπνούς στο αρχηγείο της βάσης.

Τέλος, **στην επαρχία Καρμπάλα**, κομβόι οχημάτων του αμερικανικού κατοχικού στρατού πέφτει σε βόμβα στην κεντρική οδό, ανατολικά της πόλης Καρμπάλα.

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Πρεζόπιατσες, Πολυτεχνείο, Παλαιοί «αγωνιστές» και νέοι(;) κρατικοί σχεδιασμοί

Έχουμε υποστηρίξει και στο παρελθόν ότι η επιβαλλόμενη μετακίνηση μιας πιάτσας διακίνησης ναρκωτικών ουσιών από ένα σημείο σε ένα άλλο είναι ελεγχόμενη, εξυπηρετεί και εντάσσεται σε γενικότερους κρατικούς κατασταλτικούς σχεδιασμούς. Οι λόγοι εκδίωξης εξαρτημένων από ένα σημείο στο οποίο προηγουμένως κατ' επιταγήν συγκεντρώνονταν και η βίαιη ώθηση τους σε κάποιο άλλο σκοπεύει άλλοτε στο να «κα-

κρόχρονη παραμονή πιάτσας ναρκωτικών έξω από το Πολυτεχνείο. Η απομάκρυνση της πιάτσας από την Τοσίτσα και η μετακίνηση της στην Στουρνάρα με αφορμή την άνετη πρόσβαση τουριστών ή γενικότερα επισκεπτών στην είσοδο του Μουσείου, που βρίσκεται επί της Τοσίτσα έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: **την εγγύτητα πλέον της ναρκοπιάτσας**, όχι απλά με το Πολυτεχνείο γενικά και αόριστα, αλλά και με κτίρια, όπως αυτό του Γκίνη, όπου όπως είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες έχουν πραγματοποιηθεί πλήθος εκδηλώσεων και συζητήσεων από αναρχικές ομάδες, συλλογικότητες, αριστερές οργανώσεις κα.

Έτσι και ενώ πολλές φορές ακόμα και διακόσιοι εξαρτημένοι βρίσκονται έξω από την πύλη της Στουρνάρα με τα νταλαβέρια να δίνουν και να παίρνουν **κάτω από την άγρυπνη επίβλεψη και καθοδήγηση της «δίωξης» ναρκωτικών, αλλά και άλλων φυσικά «υπηρεσιών» του αρμόδιου υπουργείου καταστολής**, με εξαρτημένους να βρίσκονται ξαπλωμένοι με τις βελόνες καρφωμένες στα χέρια, ιρανοί και παλαιστίνιοι, που ζητούν πολιτικό άσυλο, στέκονται οι περισσότεροι αμήχανοι λίγα μέτρα μακρύτερα όρθιοι ή καθισμένοι σε τραπεζάκια μέσα, αλλά και έξω από την πύλη, διακινώντας έντυπο υλικό για να πληροφορήσουν για το σκοπό της παρουσίας τους στον χώρο.

Δυστυχώς, όμως, η όσμωση με την πιάτσα αρχίζει να έχει εμφανή αποτελέσματα, καθώς περιορισμένος αριθμός προσφύγων έχει αποκτήσει πλέον επαφή με ορισμένους «τακιμιτζήδες» (μεσολαβητές στα νταλαβέρια) της πιάτσας, που έτσι καλύπτουν την συχνή είσο-

πό την πιάτσα της Τοσίτσα, όποτε κατέφθανε ο πρύτανης και χρησιμοποιούσε την συγκεκριμένη είσοδο. Η πιάτσα, λοιπόν, της Τοσίτσα λειτουργούσε επειδή συμφωνούσαν όλοι οι ενδιαφερόμενοι. Όταν η πιάτσα «σκλήρυνε», μια ελεγχόμενη επέμβαση απομάκρυνε (όχι και για πολύ μακρύτερα βέβαια...) τους αφρικανούς που είχανε πάρει το «πάνω χέρι» κουβαλώντας στην περιοχή και την πιάτσα της σωματεμπορίας που ήλεγχαν.

Η πρόσφατη παρουσία των προσφύγων στον χώρο του Πολυτεχνείου ύστερα και από σχετική παρότρυνση και συμφωνία αριστερών καθηγητάδων και σχετικών αριστερών οργανώσεων, φαίνεται ότι από ένα σημείο και μετά είναι πλέον ανεπιθύμητη σε ορισμένες κλίκες ίσως επειδή έχει χαθεί η συνεννόηση που υπήρχε όμως για άλλες και μάλιστα ισχυρές κλίκες είναι ευχάριστα δυσφημιστική σε συνδυασμό με την πιάτσα της Στουρνάρα. Έτσι αυτή τη φορά για την μερίδα των πρυτανικών που θέλει την απομάκρυνση των προσφύγων δεν αρκεί όπως στον παρελθόν να διαθέσουν κάποιες γαλοπούλες και μερικές χιλιάδες ευρώ που θα μεριμνούσαν να παραδοθούν ως ενίσχυση κάποιες αριστερές οργανώσεις.

Αντίθετα, όπως είπαμε, άλλες κλίκες βλέπουν ως «χρυσή» ευκαιρία την όλη κατάσταση για να μετρήσουν μελλοντικές δυνατότητες για μουσειοποίηση του Πολυτεχνείου ή ενοποίηση του με τον ευρύτερο χώρο του Μουσείου σε μια κίνηση ενταγμένη στο περιβόητο «Ρυθμιστικό» πρόγραμμα Αθήνα 2014 στο οποίο μετέχουν γνωστοί και μη εξαιρετέοι καθηγητάδες του ΕΜΠ.

Και για όσους και πάλι τυχόν σπεύσουν να μιλήσουν για έωλες θεωρίες ας δούμε ορισμένα αποσπάσματα σχετικής ανακοίνωσης επί του θέματος του καθηγητή του ΕΜΠ Γιάννη Βενέρη που τοιχοκολλήθηκε στους τοίχους του Πολυτεχνείου με ημερομηνία 18-1-2011 και με αφορμή ερώτηση στην Βουλή του βουλευτή του Πασοκ Μίμη Ανδρουλάκη.

Αναφέρει λοιπόν ο Βενέρης μεταξύ άλλων: *«Ζήτησα*

Έχουμε υποστηρίξει και στο παρελθόν ότι η επιβαλλόμενη μετακίνηση μιας πιάτσας διακίνησης ναρκωτικών ουσιών από ένα σημείο σε ένα άλλο είναι ελεγχόμενη, εξυπηρετεί και εντάσσεται σε γενικότερους κρατικούς κατασταλτικούς σχεδιασμούς. Οι λόγοι εκδίωξης εξαρτημένων από ένα σημείο στο οποίο προηγουμένως κατ' επιταγήν συγκεντρώνονταν και η βίαιη ώθηση τους σε κάποιο άλλο σκοπεύει άλλοτε στο να «καθαρίσει» μια πλατεία ή μια περιοχή για να ανέβει η τιμή των ακινήτων ή να διευκολυνθεί η εμπορική χρήση της, άλλοτε για να ανθίσει η αντίστοιχη πιάτσα «ευγενών» ουσιών (κοκαΐνης) και άλλοτε για να χρησιμοποιηθεί ως «κερκόπορτα» για τον έλεγχο ανεξέλεγκτων και ανταγωνιστικών για την εξουσία κοινωνικών δραστηριοποιήσεων.

Πολλές φορές, επίσης, η μια επιδίωξη δεν αναιρεί την άλλη. Αντίθετα, **προωθούνται από κοινού από ομάδες συμφερόντων που διαγκωνίζονται για την διατήρηση ή την ενίσχυση των εξουσιαστικών τους πόστων**.

Η πρόσφατη μετακίνηση της πιάτσας που βρισκόταν εδώ και χρόνια στην οδό Τοσίτσα (ύστερα από την βίαιη εκδίωξη των εξαρτημένων από την πλατεία Εξαρχείων) στην οδό Στουρνάρα και συγκεκριμένα ακριβώς έξω από την πύλη έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Πρώτα-πρώτα αποδεικνύεται περίτρανα ακόμα και σε όσους διατηρούσαν κάποιες αμφιβολίες, ότι στους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς εντάσσεται η μα-

εγγύτητα πλέον της ναρκοπιάτσας, όχι απλά με το Πολυτεχνείο γενικά και αόριστα, αλλά και με κτίρια, όπως αυτό του Γκίνη, όπου όπως είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες έχουν πραγματοποιηθεί πλήθος εκδηλώσεων και συζητήσεων από αναρχικές ομάδες, συλλογικότητες, αριστερές οργανώσεις κα.

Έτσι και ενώ πολλές φορές ακόμα και διακόσιοι εξαρτημένοι βρίσκονται έξω από την πύλη της Στουρνάρα με τα νταλαβέρια να δίνουν και να παίρνουν **κάτω από την άγρυπνη επίβλεψη και καθοδήγηση της «δίωξης» ναρκωτικών, αλλά και άλλων φυσικά «υπηρεσιών» του αρμόδιου υπουργείου καταστολής**, με εξαρτημένους να βρίσκονται ξαπλωμένοι με τις βελόνες καρφωμένες στα χέρια, ιρανοί και παλαιστίνιοι, που ζητούν πολιτικό άσυλο, στέκονται οι περισσότεροι αμήχανοι λίγα μέτρα μακρύτερα όρθιοι ή καθισμένοι σε τραπεζάκια μέσα, αλλά και έξω από την πύλη, διακινώντας έντυπο υλικό για να πληροφορήσουν για το σκοπό της παρουσίας τους στον χώρο.

Δυστυχώς, όμως, η όσμωση με την πιάτσα αρχίζει να έχει εμφανή αποτελέσματα, καθώς περιορισμένος αριθμός προσφύγων έχει αποκτήσει πλέον επαφή με ορισμένους «τακιμιτζήδες» (μεσολαβητές στα νταλαβέρια) της πιάτσας, που έτσι καλύπτουν την συχνή είσο-

δο και έξοδο από τον προαύλιο χώρο του Πολυτεχνείου, όπου και παρκάρουν τα μηχανάκια τους, ενώ βαποράκια δεν διστάζουν να προχωρούν σε άγρα πελατών «μαλακών» ναρκωτικών ακριβώς στην είσοδο…

Και ας μην βιαστεί κανείς κακοπροαίρετος να θεωρήσει ή να ισχυριστεί ότι με αυτόν τον τρόπο δυσφημούμε τον αγώνα των προσφύγων.

Δυστυχώς, ανάμεσα στους εξαρτημένους που συ-

νους που είχανε πάρει το «πάνω χέρι» κουβαλώντας στην περιοχή και την πιάτσα της σωματεμπορίας που ήλεγχαν.

Η πρόσφατη παρουσία των προσφύγων στον χώρο του Πολυτεχνείου ύστερα και από σχετική παρότρυνση και συμφωνία αριστερών καθηγητάδων και σχετικών αριστερών οργανώσεων, φαίνεται ότι από ένα σημείο και μετά είναι πλέον ανεπιθύμητη σε ορισμένες κλίκες ίσως επειδή έχει χαθεί η συνεννόηση που υπήρχε όμως για άλλες και μάλιστα ισχυρές κλίκες είναι ευχάριστα δυσφημιστική σε συνδυασμό με την πιάτσα της Στουρνάρα. Έτσι αυτή τη φορά για την μερίδα των πρυτανικών που θέλει την απομάκρυνση των προσφύγων δεν αρκεί όπως στον παρελθόν να διαθέσουν κάποιες γαλοπούλες και μερικές χιλιάδες ευρώ που θα μεριμνούσαν να παραδοθούν ως ενίσχυση κάποιες αριστερές οργανώσεις.

Αντίθετα, όπως είπαμε, άλλες κλίκες βλέπουν ως «χρυσή» ευκαιρία την όλη κατάσταση για να μετρήσουν μελλοντικές δυνατότητες για μουσειοποίηση του Πολυτεχνείου ή ενοποίηση του με τον ευρύτερο χώρο του Μουσείου σε μια κίνηση ενταγμένη στο περιβόητο «Ρυθμιστικό» πρόγραμμα Αθήνα 2014 στο οποίο μετέχουν γνωστοί και μη εξαιρετέοι καθηγητάδες του ΕΜΠ.

Και για όσους και πάλι τυχόν σπεύσουν να μιλήσουν για έωλες θεωρίες ας δούμε ορισμένα αποσπάσματα σχετικής ανακοίνωσης επί του θέματος του καθηγητή του ΕΜΠ Γιάννη Βενέρη που τοιχοκολλήθηκε στους τοίχους του Πολυτεχνείου με ημερομηνία 18-1-2011 και με αφορμή ερώτηση στην Βουλή του βουλευτή του Πασοκ Μίμη Ανδρουλάκη.

Αναφέρει λοιπόν ο Βενέρης μεταξύ άλλων: *«Ζήτησα ενημέρωση από το ΕΜΠ **για τις ενέργειες που έχουν γίνει και αφού έλαβα αρμοδίως όσες πληροφορίες έκρινα απαραίτητες**, έκανα μια πρώτη προσπάθεια ευαισθητοποίησης καλών φίλων, που μπορούν να αντιληφθούν τι παίζεται με το ναρκοεμπόριο μπροστά στην Πύλη Στουρνάρη του ΕΜΠ. Έδωσα έμφαση στη «γενιά του Πολυτεχνείου» και μάλιστα σε αυτούς που ήταν παρόντες το 1973, που είμαι σίγουρος ότι ποτέ δεν θα σβήσουν από την μνήμη τους οι μέρες της εξέγερσης, όπως δεν σβήνουν κι από την δική μου. Ότι κι αν κάνουμε, ότι απόψεις και αν έχουμε, σ' οποιους χώρους κι αν βρεθούμε, «το Πολυτεχνείο» θα είναι πάντα σταθερή αξία. Έτσι πιστεύω.*

«»»Με ιδιαίτερη χαρά είδα την ανταπόκριση του Μίμη Ανδρουλάκη, που τάχιστα κατέθεσε ερώτηση στην Βουλή «»»

Το κείμενο της ερώτησης ακολουθεί.

Δεν θα πω «ευχαριστώ» στον Μίμη. Είμαι βέβαιος ότι το είδε ως δική του υποχρέωση να κάνει κάτι, το έκανε για το ΕΜΠ και για τον εαυτό του και την ιστορία του.

Έχουμε υποστηρίξει και στο παρελθόν ότι η επιβαλλόμενη μετακίνηση μιας πιάτσας διακίνησης ναρκωτικών ουσιών από ένα σημείο σε ένα άλλο είναι ελεγχόμενη, εξυπηρετεί και εντάσσεται σε γενικότερους κρατικούς κατασταλτικούς σχεδιασμούς. Οι λόγοι εκδίωξης εξαρτημένων από ένα σημείο στο οποίο προηγουμένως κατ' επιταγήν συγκεντρώνονταν και η βίαιη ώθηση τους σε κάποιο άλλο σκοπεύει άλλοτε στο να «καθαρίσει» μια πλατεία ή μια περιοχή για να ανέβει η τιμή των ακινήτων ή να διευκολυνθεί η εμπορική χρήση της, άλλοτε για να ανθίσει η αντίστοιχη πιάτσα «ευγενών» ουσιών (κοκαΐνης) και άλλοτε για να χρησιμοποιηθεί ως «κερκόπορτα» για τον έλεγχο ανεξέλεγκτων και ανταγωνιστικών για την εξουσία κοινωνικών δραστηριοποιήσεων.

Πολλές φορές, επίσης, η μια επιδίωξη δεν αναιρεί την άλλη. Αντίθετα, **προωθούνται από κοινού από ομάδες συμφερόντων που διαγκωνίζονται για την διατήρηση ή την ενίσχυση των εξουσιαστικών τους πόστων**.

Η πρόσφατη μετακίνηση της πιάτσας που βρισκόταν εδώ και χρόνια στην οδό Τοσίτσα (ύστερα από την βίαιη εκδίωξη των εξαρτημένων από την πλατεία Εξαρχείων) στην οδό Στουρνάρα και συγκεκριμένα ακριβώς έξω από την πύλη έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Πρώτα-πρώτα αποδεικνύεται περίτρανα ακόμα και σε όσους διατηρούσαν κάποιες αμφιβολίες, ότι στους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς εντάσσεται η μα-

> **Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»**
> **δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright.**
> **Τα κείμενα και οι ειδήσεις**
> **που δημοσιεύονται**
> **δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»**
> **του Κύκλου Σύνταξης**
> **και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,**
> **απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση**
> **της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης**
> **και διακίνησης των απόψεων.**

Δυστυχώς, όμως, η όσμωση με την πιάτσα αρχίζει να έχει εμφανή αποτελέσματα, καθώς περιορισμένος αριθμός προσφύγων έχει αποκτήσει πλέον επαφή με ορισμένους «τακιμιτζήδες» (μεσολαβητές στα νταλαβέρια) της πιάτσας, που έτσι καλύπτουν την συχνή είσο-

δο και έξοδο από τον προαύλιο χώρο του Πολυτεχνείου, όπου και παρκάρουν τα μηχανάκια τους, ενώ βαποράκια δεν διστάζουν να προχωρούν σε άγρα πελατών «μαλακών» ναρκωτικών ακριβώς στην είσοδο...

Και ας μην βιαστεί κανείς κακοπροαίρετος να θεωρήσει ή να ισχυριστεί ότι με αυτόν τον τρόπο δυσφημούμε τον αγώνα των προσφύγων.

Δυστυχώς, ανάμεσα στους εξαρτημένους που συγκεντρώνονται στην συγκεκριμένη πιάτσα διακρίνει κανείς ανθρώπους που σε νεαρή ηλικία αγωνιζόντουσαν και ήταν περήφανοι να ονομάζονται, αλλά και να είναι, αναρχικοί με αξιόλογες απόψεις και πρακτικές. Οι υπεκφυγές, λοιπόν, δεν λύνουν κανένα πρόβλημα όσο δυσάρεστη και αν είναι η πραγματικότητα γιατί το κράτος χρησιμοποιούσε την διακίνηση ουσιών για την διάλυση κοινωνικών χώρων και συνεχίζει φυσικά να την χρησιμοποιεί.

Αλλά ας δούμε ακόμη μερικές «λεπτομέρειες» στην περίπτωση που μας απασχολεί.

Η συνεννόηση αστυνομίας και υπεύθυνων του Πολυτεχνείου (διοικητικών ή πανεπιστημιακών) ήταν χαρακτηριστική, ώστε **να απομακρύνονται οι εξαρτημένοι α-**

σουν μελλοντικές δυνατότητες για μουσειοποίηση του Πολυτεχνείου ή ενοποίηση του με τον ευρύτερο χώρο του Μουσείου σε μια κίνηση ενταγμένη στο περιβόητο «Ρυθμιστικό» πρόγραμμα Αθήνα 2014 στο οποίο μετέχουν γνωστοί και μη εξαιρετέοι καθηγητάδες του ΕΜΠ.

Και για όσους και πάλι τυχόν σπεύσουν να μιλήσουν για έωλες θεωρίες ας δούμε ορισμένα αποσπάσματα σχετικής ανακοίνωσης επί του θέματος του καθηγητή του ΕΜΠ Γιάννη Βενέρη που τοιχοκολλήθηκε στους τοίχους του Πολυτεχνείου με ημερομηνία 18-1-2011 και με αφορμή ερώτηση στην Βουλή του βουλευτή του Πασοκ Μίμη Ανδρουλάκη.

Αναφέρει λοιπόν ο Βενέρης μεταξύ άλλων: *«Ζήτησα ενημέρωση από το ΕΜΠ **για τις ενέργειες που έχουν γίνει και αφού έλαβα αρμοδίως όσες πληροφορίες έκρινα απαραίτητες**, έκανα μια πρώτη προσπάθεια ευαισθητοποίησης καλών φίλων, που μπορούν να αντιληφθούν τι παίζεται με το ναρκοεμπόριο μπροστά στην Πύλη Στουρνάρη του ΕΜΠ. Έδωσα έμφαση στη «γενιά του Πολυτεχνείου» και μάλιστα σε αυτούς που ήταν παρόντες το 1973, που είμαι σίγουρος ότι ποτέ δεν θα σβήσουν από την μνήμη τους οι μέρες της εξέγερσης, όπως δεν σβήνουν κι από την δική μου. Ότι κι αν κάνουμε, ότι απόψεις και αν έχουμε, σ' όποιους χώρους κι αν βρεθούμε, «το Πολυτεχνείο» θα είναι πάντα σταθερή αξία. Έτσι πιστεύω.*

«»»Με ιδιαίτερη χαρά είδα την ανταπόκριση του Μίμη Ανδρουλάκη, που τάχιστα κατέθεσε ερώτηση στην Βουλή «»»

Το κείμενο της ερώτησης ακολουθεί.

Δεν θα πω «ευχαριστώ» στον Μίμη. Είμαι βέβαιος ότι το είδε ως δική του υποχρέωση να κάνει κάτι, το έκανε για το ΕΜΠ και για τον εαυτό του και την ιστορία του.

*Μακάρι κι άλλοι να ανταποκριθούν, **όπως έχουν υποσχεθεί.***

*Ζήτησα κι από άλλους να κάνουν ότι μπορούν κι έχω την διαβεβαίωση από αρκετούς ότι θα ανταποκριθούν. Δεν θα πω «ευχαριστώ», επειδή θεωρώ ότι αντιμετωπίζουμε επιχείρηση «ψυχολογικού πολέμου», επίθεση «χαμηλής έντασης», με στόχους: τον αποσυμβολισμό του Πολυτεχνείου, την εξώθηση μας θα θεωρήσουμε μονόδρομο την «αστυνομική προστασία», τα παιχνίδια της αστικής γης (που έχουν παιχτεί και παίζονται και σε άλλες περιοχές της Αθήνας: υποβάθμιση γης –πτώση αξιών γης – μαζικές εξαγορές – αναβάθμιση). **Και πάντα η επιδίωξη διαφόρων κύκλων, που έχουν ονοματεπώνυμο, να φύγει το ΕΜΠ από την Πατησίων.***

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι οι Αρχές, Αστυνομία και Εισαγγελία, αν ήθελαν θα μπορούσαν να λύσουν το θέμα σε 10 λεπτά. Όχι με «επιχειρήσεις σκούπα», αλλά απλώς μεταφέροντας το μήνυμα «game is over». Και θα το κάνουν αυτό, όταν θέσουμε το ζήτημα ανοικτά».

Ας δούμε όμως και το περιεχόμενο της ερώτησης που κατέθεσε ο βουλευτής του Πασοκ Μίμης Ανδρουλάκης μετά από την σχετική παρότρυνση ώστε να λειτουργήσει με το «ειδικό βάρος» του παλαιού «αγωνιστή» της λεγόμενης γενιάς του Πολυτεχνείου.

«Καθημερινά οι φοιτητές, οι καθηγητές αλλά και όλοι οι διερχόμενοι από τα πεζοδρόμια και τους παράπλευρους δρόμους του συγκροτήματος Πατησίων του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ενός ιστορικού ιδρύματος συμβόλου, της Αντίστασης και της Δημοκρατίας, γίνονται μάρτυρες φαινομένων διακίνησης ναρκωτικών που λαμβάνουν χώρα ακόμα και στις ώρες αιχμής. Το σκηνικό συμπληρώνεται από πρόσωπα που κάνουν σε δημόσια θέα χρήση ναρκωτικών ανενόχλητοι μπροστά στα μάτια της αστυνομίας και των περαστικών. Μέχρι στιγμής παρά τις εκκλήσεις της Πρυτανείας και των καθηγητών οι αστυνομικές αρχές παραμένουν απαθείς.

Ερωτάται ο υπουργός

Τι μέτρα προτίθεται να λάβει το Υπουργείο για να εξαλείψει αυτή την άθλια εικόνα και να εξασφαλίσει το σεβασμό του χώρου του ιστορικού ιδρύματος και την ασφαλή πρόσβαση σ' αυτό ώστε να επιτελεί απρόσκοπτα το επιστημονικό και παιδαγωγικό του έργο;»

Το νερόβραστο κείμενο του Ανδρουλάκη που εκδόθηκε ακριβώς από «υποχρέωση» και μόνο, αλλά και προσωπική του ανάγκη να μην εκτεθεί από την στιγμή που κλήθηκε να τοποθετηθεί είναι κάτι παραπάνω α- οποιοσδήποτε να προσποιηθεί ότι δεν καταλαβαίνει τι υπονοείται με την φράση **«Πρέπει να αντιληφθούμε ότι οι Αρχές, Αστυνομία και Εισαγγελία, αν ήθελαν θα μπορούσαν να λύσουν το θέμα σε 10 λεπτά. Όχι με «επιχειρήσεις σκούπα», αλλά απλώς μεταφέροντας το μήνυμα «game is over»».**

Η αριστερά, λοιπόν, έχει βάλει την υπογραφή της για τις μελλοντικές πολιτικές διευθετήσεις σχετικά με το αγκάθι ή καλύτερα τον κρατικό εφιάλτη που εδώ και δεκαετίες λέγεται «Πολυτεχνείο». Ένας χώρος που αμέτρητες φορές και σε τόσο διαφορετικές συνθήκες έγινε οικειοποιήσιμος με τόσους και τόσους τρόπους από τους αγωνιζόμενους και τους αναρχικούς.

Δεν έχει βέβαια σημασία αν οι κρατικές επιδιώξεις ευοδωθούν στην συγκεκριμένη περίοδο ή κάτι τέτοιο γίνει πολύ αργότερα, αφού κάθε προσπάθεια αποτελεί εμπειρία και παρακαταθήκη για τους εξουσιαστές που μπορούν να υπολογίσουν έτσι πως θα αναδιπλωθούν για να συνεχίσουν στην ίδια κατεύθυνση στο μέλλον. Δοκιμάζονται συμμαχίες, μετριούνται αντανακλαστικά, καταγράφονται οι δυσκολίες ή τα λάθη.

Οι μνημονιακοί καιροί παραμένουν πονηροί και επικίνδυνοι. Η κοινωνική εγρήγορση είναι απαραίτητη...

21/1/2011

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Βροχή από σφαίρες έξω από το ΕΜΠ και το περίφημο «πανεπιστημιακό άσυλο»

Τις πρώτες πρωινές ώρες της Τρίτης 14/12/2010, σύμφωνα με αυτόπτες αλλά και αυτήκοους μάρτυρες, έπεσε βροχή από πυροβολισμούς (κάποιοι μιλούν για 17 πυροβολισμούς), ενώ στην περιοχή έσπευσαν, εκτός από αστυνομικές δυνάμεις, δημοσιογράφοι αλλά και ασθενοφόρο για να παραλάβει τους τραυματίες(;).

Περιέργως, το γεγονός αποσιωπήθηκε ολοκληρωτικά από τα ΜΜΕ, ενώ επισημαίνεται ότι δεν είναι η πρώτη φορά όπου στην διευρυμένη πιάτσα της Τοσίτσα βγαίνουν τα όπλα. Υπενθυμίζεται ότι σε απόσταση 150 μέτρων σταθμεύουν διμοιρίες των ΜΑΤ αλλά και πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις από διάφορες υπηρεσίες που φρουρούν το Υπουργείο Πολιτισμού, επί της οδού Μπουμπουλίνας... (Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ακόμα και οι συλλήψεις 55 μεταναστών-εμπόρων ναρκωτικών στις 11 Σεπτέμβρη, γνωστοποιήθηκαν τρεις μέρες αργότερα).

Το γεγονός αυτό, παραμονή της γενικής απεργίας της 15ης Δεκέμβρη έρχεται να συμπληρώσει έναν συνολικότερο κρατικό σχεδιασμό που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την μετακίνηση της «πιάτσας» των τοξικοεξαρτημένων μπροστά στην πύλη της Στουρνάρα την τελευταία εβδομάδα, που αποτελεί και την κύρια είσοδο για το ΕΜΠ.

Αλλά και στο παρελθόν έχουν καταγραφεί διάφορα "ξεκαθαρίσματα λογαριασμών» και έξαρση της δραστηριότητας στην συγκεκριμένη «πιάτσα» δίπλα στο Πολυτεχνείο, σε περιόδους φοιτητικών –και όχι μόνο– κινητοποιήσεων. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε...

Είναι ηλίου φαεινότερο, ακόμα και στον τυχαίο περαστικό, το τί γίνεται όταν σουρουπώνει στην περιοχή με-

μα ανοικτά».

Ας δούμε όμως και το περιεχόμενο της ερώτησης που κατέθεσε ο βουλευτής του Πασοκ Μίμης Ανδρουλάκης μετά από την σχετική παρότρυνση ώστε να λειτουργήσει με το «ειδικό βάρος» του παλαιού «αγωνιστή» της λεγόμενης γενιάς του Πολυτεχνείου.

«Καθημερινά οι φοιτητές, οι καθηγητές αλλά και όλοι οι διερχόμενοι από τα πεζοδρόμια και τους παράπλευρους δρόμους του συγκροτήματος Πατησίων του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ενός ιστορικού ιδρύματος συμβόλου, της Αντίστασης και της Δημοκρατίας, γίνονται μάρτυρες φαινομένων διακίνησης ναρκωτικών που λαμβάνουν χώρα ακόμα και στις ώρες αιχμής. Το σκηνικό συμπληρώνεται από πρόσωπα που κάνουν σε δημόσια θέα χρήση ναρκωτικών ανενόχλητοι μπροστά στα μάτια της αστυνομίας και των περαστικών. Μέχρι στιγμής παρά τις εκκλήσεις της Πρυτανείας και των καθηγητών οι αστυνομικές αρχές παραμένουν απαθείς.

Ερωτάται ο υπουργός

Τι μέτρα προτίθεται να λάβει το Υπουργείο για να εξαλείψει αυτή την άθλια εικόνα και να εξασφαλίσει το σεβασμό του χώρου του ιστορικού ιδρύματος και την ασφαλή πρόσβαση σ' αυτό ώστε να επιτελεί απρόσκοπτα το επιστημονικό και παιδαγωγικό του έργο;»

Το νερόβραστο κείμενο του Ανδρουλάκη που εκδόθηκε ακριβώς από «υποχρέωση» και μόνο, αλλά και προσωπική του ανάγκη να μην εκτεθεί από την στιγμή που κλήθηκε να τοποθετηθεί είναι κάτι παραπάνω από εύγλωττο. Καμία, φυσικά, νύξη για τους κινδύνους για το «άσυλο», που θα περίμενε οποιοσδήποτε δημοκράτης από έναν έστω αριστερό συστημικό, αλλά παρ' όλα αυτά πολυδιαφημισμένο εκπρόσωπο της γενιάς του Πολυτεχνείου.

Και ο λόγος είναι απλός. Ο Ανδρουλάκης όχι μόνο είναι ενήμερος για τους σχεδιασμούς και τους διακαείς πόθους όλων εκείνων που αποτελούν το πολιτικό του σινάφι, αλλά φυσικά συντάσσεται πέρα ως πέρα με αυτούς. Εκτός και αν δεν χωρίζει ο «παλαιός...

ροντας το μήνυμα «game is over».

Η αριστερά, λοιπόν, έχει βάλει την υπογραφή της για τις μελλοντικές πολιτικές διευθετήσεις σχετικά με το αγκάθι ή καλύτερα τον κρατικό εφιάλτη που εδώ και δεκαετίες λέγεται «Πολυτεχνείο». Ένας χώρος που αμέτρητες φορές και σε τόσο διαφορετικές συνθήκες έγινε οικειοποιήσιμος με τόσους και τόσους τρόπους από τους αγωνιζόμενους και τους αναρχικούς.

Δεν έχει βέβαια σημασία αν οι κρατικές επιδιώξεις ευοδωθούν στην συγκεκριμένη περίοδο ή κάτι τέτοιο γίνει πολύ αργότερα, αφού κάθε προσπάθεια αποτελεί εμπειρία και παρακαταθήκη για τους εξουσιαστές που μπορούν να υπολογίσουν έτσι πως θα αναδιπλωθούν για να συνεχίσουν στην ίδια κατεύθυνση στο μέλλον. Δοκιμάζονται συμμαχίες, μετριούνται αντανακλαστικά, καταγράφονται οι δυσκολίες ή τα λάθη.

Οι μνημονιακοί καιροί παραμένουν πονηροί και επικίνδυνοι. Η κοινωνική εγρήγορση είναι απαραίτητη...

21/1/2011

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

Τις πρώτες πρωινές ώρες της Τρίτης 14/12/2010, σύμφωνα με αυτόπτες αλλά και αυτήκοους μάρτυρες, έπεσε βροχή από πυροβολισμούς (κάποιοι μιλούν για 17 πυροβολισμούς), ενώ στην περιοχή έσπευσαν, εκτός από αστυνομικές δυνάμεις, δημοσιογράφοι αλλά και ασθενοφόρο για να παραλάβει τους τραυματίες(;).

Περιέργως, το γεγονός αποσιωπήθηκε ολοκληρωτικά από τα ΜΜΕ, ενώ επισημαίνεται ότι δεν είναι η πρώτη φορά όπου στην διευρυμένη πιάτσα της Τοσίτσα βγαίνουν τα όπλα. Υπενθυμίζεται ότι σε απόσταση 150 μέτρων σταθμεύουν διμοιρίες των ΜΑΤ αλλά και πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις από διάφορες υπηρεσίες που φρουρούν το Υπουργείο Πολιτισμού, επί της οδού Μπουμπουλίνας... (Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ακόμα και οι συλλήψεις 55 μεταναστών-εμπόρων ναρκωτικών στις 11 Σεπτέμβρη, γνωστοποιήθηκαν τρεις μέρες αργότερα).

Το γεγονός αυτό, παραμονή της γενικής απεργίας της 15ης Δεκέμβρη έρχεται να συμπληρώσει έναν συνολικότερο κρατικό σχεδιασμό που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την μετακίνηση της «πιάτσας» των τοξικοεξαρτημένων μπροστά στην πύλη της Στουρνάρα την τελευταία εβδομάδα, που αποτελεί και την κύρια είσοδο για το ΕΜΠ.

Αλλά και στο παρελθόν έχουν καταγραφεί διάφορα «ξεκαθαρίσματα λογαριασμών» και έξαρση της δραστηριότητας στην συγκεκριμένη «πιάτσα» δίπλα στο Πολυτεχνείο, σε περιόδους φοιτητικών –και όχι μόνο– κινητοποιήσεων. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε...

Είναι ηλίου φαεινότερο, ακόμα και στον τυχαίο περαστικό, το τί γίνεται όταν σουρουπώνει στην περιοχή μεταξύ 3ης Σεπτεμβρίου, Πατησίων, στους κάθετους δρόμους και γύρω από το Πολυτεχνείο. Ένα τεράστιο πολυεθνικό παζάρι σάρκας και ναρκωτικών, με τις κατασταλτικές δυνάμεις σε ρόλο ταξιθέτη και επιτηρητή των «ισορροπιών».

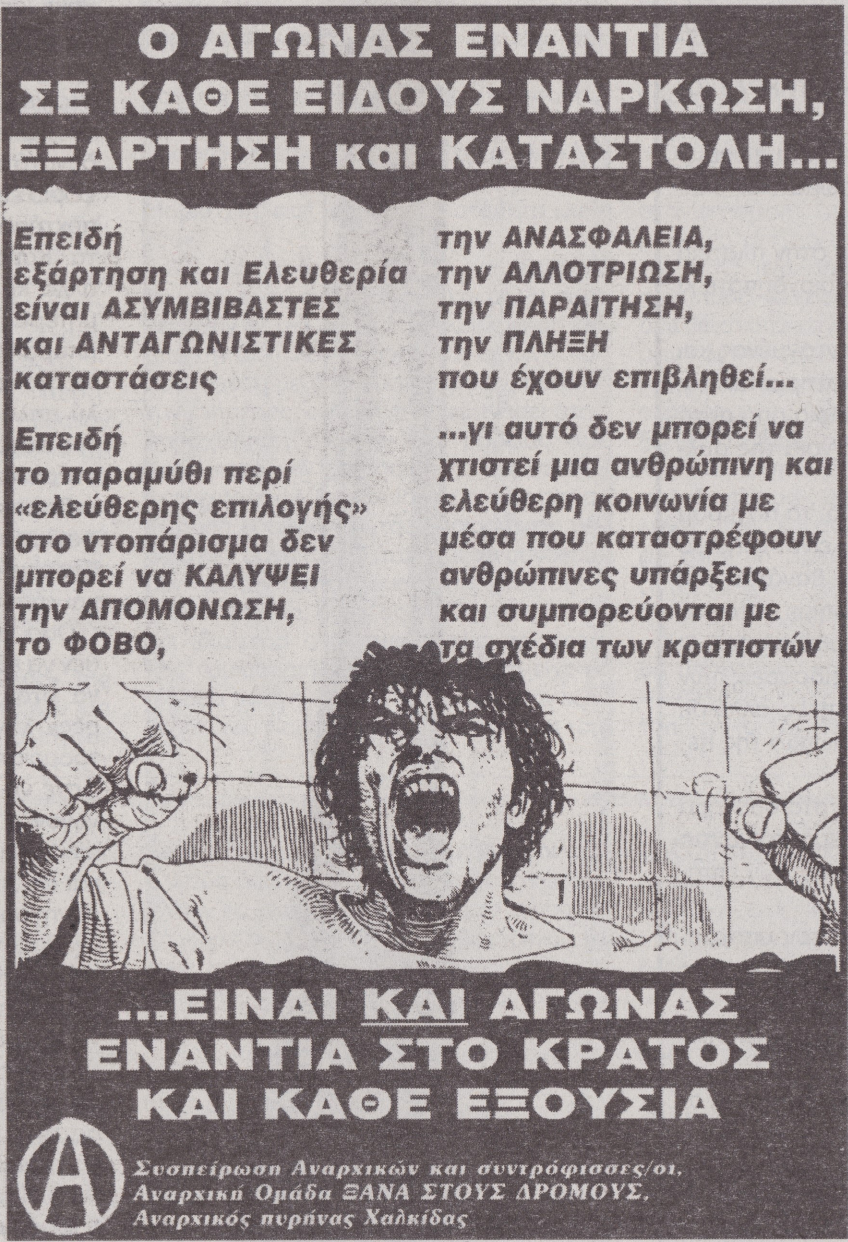
Η κραυγαλέα σιωπή των φοιτητικών συλλόγων του ΕΜΠ και της ΑΣΟΕΕ αλλά και των πρυτανικών αρχών έρχεται να προλειάνει το έδαφος, ώστε να λάβουν σάρκα και οστά στο μέλλον και χωρίς πολλές-πολλές διαμαρτυρίες, τα από καιρό ομολογημένα κρατικά σχέδια για ενοποίηση του ΕΜΠ με το Αρχαιολογικό Μουσείο και το (αναπλασμένο) πεδίο του Άρεως. Με πρόσχημα την κατάσταση αυτή θα μπει πιο εύκολα σε εφαρμογή ένα ακόμη κρατικό σχέδιο. Άλλωστε, το πόσο ελεγχόμενη (εκτός από κατευθυνόμενη) είναι η «πιάτσα» της Τοσίτσα γίνεται αντιληπτό και από την «ελαστικότητα» της παρουσίας των τοξικοεξαρτημένων και των διακινητών λίγο πριν την προσέλευση και λίγο πριν από την αποχώρηση του πρύτανη από το χώρο του ΕΜΠ. Τότε είναι που υπάρχει ει-

εξαλείψει αυτή την άθλια εικόνα και να εξασφαλίσει το σεβασμό του χώρου του ιστορικού ιδρύματος και την ασφαλή πρόσβαση σ' αυτό ώστε να επιτελεί απρόσκοπτα το επιστημονικό και παιδαγωγικό του έργο;»

Το νερόβραστο κείμενο του Ανδρουλάκη που εκδόθηκε ακριβώς από «υποχρέωση» και μόνο, αλλά και προσωπική του ανάγκη να μην εκτεθεί από την στιγμή που κλήθηκε να τοποθετηθεί είναι κάτι παραπάνω από εύγλωττο. Καμία, φυσικά, νύξη για τους κινδύνους για το «άσυλο», που θα περίμενε οποιοσδήποτε δημοκράτης από έναν έστω αριστερό συστημικό, αλλά παρ' όλα αυτά πολυδιαφημισμένο εκπρόσωπο της γενιάς του Πολυτεχνείου.

Και ο λόγος είναι απλός. Ο Ανδρουλάκης όχι μόνο είναι ενήμερος για τους σχεδιασμούς και τους διακαείς πόθους όλων εκείνων που αποτελούν το πολιτικό του σινάφι, αλλά φυσικά συντάσσεται πέρα ως πέρα με αυτούς. Εκτός και αν δεν γνωρίζει ο «παλαίμαχος» Ανδρουλάκης σε ποιους εξουσιαστικούς κύκλους αναφέρεται ο Βενέρης με την φράση του: **«Και πάντα η επιδίωξη διαφόρων κύκλων, που έχουν ονοματεπώνυμο, να φύγει το ΕΜΠ από την Πατησίων»**. Εκτός και αν έχει ξεχάσει ο Ανδρουλάκης την χρησιμοποίηση της πρέζας για την καταστολή και τον έλεγχο των κοινωνικών αντιστάσεων ευρύτερα και ειδικότερα. Εκτός και αν μπορεί ο

21/1/2011

15ης Δεκέμβρη έρχεται να συμπληρώσει έναν συνολικότερο κρατικό σχεδιασμό που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την μετακίνηση της «πιάτσας» των τοξικοεξαρτημένων μπροστά στην πύλη της Στουρνάρα την τελευταία εβδομάδα, που αποτελεί και την κύρια είσοδο για το ΕΜΠ.

Αλλά και στο παρελθόν έχουν καταγραφεί διάφορα «ξεκαθαρίσματα λογαριασμών» και έξαρση της δραστηριότητας στην συγκεκριμένη «πιάτσα» δίπλα στο Πολυτεχνείο, σε περιόδους φοιτητικών –και όχι μόνο– κινητοποιήσεων. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε...

Είναι ηλίου φαεινότερο, ακόμα και στον τυχαίο περαστικό, το τί γίνεται όταν σουρουπώνει στην περιοχή μεταξύ 3ης Σεπτεμβρίου, Πατησίων, στους κάθετους δρόμους και γύρω από το Πολυτεχνείο. Ένα τεράστιο πολυεθνικό παζάρι σάρκας και ναρκωτικών, με τις κατασταλτικές δυνάμεις σε ρόλο ταξιθέτη και επιτηρητή των «ισορροπιών».

Η κραυγαλέα σιωπή των φοιτητικών συλλόγων του ΕΜΠ και της ΑΣΟΕΕ αλλά και των πρυτανικών αρχών έρχεται να προλειάνει το έδαφος, ώστε να λάβουν σάρκα και οστά στο μέλλον και χωρίς πολλές-πολλές διαμαρτυρίες, τα από καιρό ομολογημένα κρατικά σχέδια για ενοποίηση του ΕΜΠ με το Αρχαιολογικό Μουσείο και το (αναπλασμένο) πεδίο του Άρεως. Με πρόσχημα την κατάσταση αυτή θα μπει πιο εύκολα σε εφαρμογή ένα ακόμη κρατικό σχέδιο. Άλλωστε, το πόσο ελεγχόμενη (εκτός από κατευθυνόμενη) είναι η «πιάτσα» της Τοσίτσα γίνεται αντιληπτό και από την «ελαστικότητα» της παρουσίας των τοξικοεξαρτημένων και των διακινητών λίγο πριν την προσέλευση και λίγο πριν από την αποχώρηση του πρύτανη από το χώρο του ΕΜΠ. Τότε είναι που υπάρχει αισθητή μείωση για να «ξαναζωντανέψει», μετά από λίγο, η δραστηριότητα και η παρουσία των μεν και των δε.

Αυτοί που σταδιοδρόμησαν με την συνθηματολογία για το περιβόητο «άσυλο» και την «δημόσια και δωρεάν παιδεία», αποδεικνύονται πάντα οι πιο σκληροί εκφραστές των κρατικών επιλογών προς την «πορεία αναμόρφωσης της Ελλάδος».

Εμείς ως αναρχικοί δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Ούτε μας χρωστάνε ούτε τους χρωστάμε. Και παραμένουμε εχθρικοί στον απόλυτο βαθμό, τόσο με τα κρατικά σχέδια και τους βαστάζους τους, όσο και με την καθημερινή αθλιότητα του «πεζοδρομίου», είτε αυτή προέρχεται από ντόπιους, είτε από μετανάστες.

15/12/2010

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

ΜΕΝΙΔΙ:

Άλλο κοινωνικός και αντικρατικός αγώνας κι άλλο Πολιτική Σπέκουλα

Η πολιτική είναι τεχνική εξαπάτησης. Κι αυτό είναι κοινή εμπειρία και συνείδηση. Η πολιτική σπέκουλα (κερδοσκοπία) είναι μια εξουσιαστική λογική που ποδοπατά πρόσωπα, καταστάσεις κι εκμεταλλεύεται ο,τιδήποτε μπορεί να αποκτήσει αξία και να πετύχει τον επιδιωκόμενο κάθε φορά στόχο.

Η σαφήνεια της δράσης και του περιεχομένου –πάνω στο οποίο στηρίζεται αυτή– είναι απαραίτητες προϋποθέσεις, που ξεχωρίζουν τους αναρχικούς και τους ειλικρινείς αγωνιστές από τους εξουσιαστές πολιτικούς και σπεκουλαδόρους.

Τα κινήματα και οι πολιτικοί εξουσιαστικοί μηχανισμοί, μικροί ή μεγάλοι, τόσο ως προς τον αριθμό όσο και ως προς την απήχηση στον κοινωνικό χώρο, σπεύδουν να εκμεταλλευτούν ένα γεγονός και να αλλοιώσουν την πραγματική διάσταση και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα. Ο τρόπος είναι απλός. Εντάσσεται και σχετίζεται, το συμβάν, με τη θέση που έχει ή δεν έχει σε πολιτικό ή κρατικό μηχανισμό το συγκεκριμένο άτομο που εμπλέκεται σ' αυτό ή με τις απόψεις του.

Το ατύχημα που συνέβη στις 5 Ιανουαρίου στο Μενίδι **δεν είναι δολοφονική ενέργεια**, επειδή δεν συνδέεται με την **πρόθεση και τον δόλο**. Ενώ, αντίθετα, σαφώς συνδέεται με αυτά τα χαρακτηριστικά η επίθεση ομάδων ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ ενάντια σε διαδηλωτές.

Εάν, τώρα, ένας αναρχικός που επιβαίνει σε μια μοτοσυκλέτα περνώντας μπροστά από το κτίριο της ΓΑΔΑ με μεγάλη ταχύτητα, προκειμένου να προλάβει να περάσει το φανάρι και να φτάσει έγκαιρα στη δουλειά του, **παρασύρει και τραυματίσει θανάσιμα** ένα μπάτσο που προσπαθεί κι αυτός να περάσει το δρόμο κάθετα αυτό ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ.

Στην περίπτωση που επιτεθεί μόνος ή μαζί με άλλους συντρόφους του ενάντια σε ομάδα ΔΙΑΣ ή ΔΕΛΤΑ με ΠΡΟΘΕΣΗ να προκαλέσει σωματικές βλά-

Ειπώθηκαν πολλά και γράφτηκαν άλλα τόσα με αφορμή τις περίφημες «διαρροές» εκ μέρους των κατασταλτικών μηχανισμών που αφορούσαν την αναρχική Φαίη Μέγιερ, η οποία συνελήφθη μετά τον εντοπισμό και επίσης την σύλληψη των τεσσάρων καταζητούμενων για εμπρησμό αυτοκινήτων της ΔΕΗ στην Θεσσαλονίκη. Σύμφωνα με τις συγκεκριμένες «διαρροές» ο υποτιθέμενος πατέρας της ήταν ο Χορστ Λούντβιχ Μέγιερ μέλος της RAF, που είχε σκοτωθεί το 1979 σε ένοπλη συμπλοκή με την αστυνομία, ενώ η επίσης υποτιθέμενη μητέρα της ήταν η Μπάρμπαρα Μέγιερ επίσης μέλος της RAF, που παραδόθηκε στην γερμανική πρεσβεία το1999 στην Βυρηττό και αφέθηκε ελεύθερη μετά από κάποιους μήνες.

Η «ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ» ΚΑΙ Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ «ΤΕΛΙΚΟΥ»

Θεωρούμε, κατ' αρχήν, ότι δεν υπήρξε κανενός είδους «λάθος» από την πλευρά των διωκτικών αρχών. Και ο λόγος είναι απλός. Οι καταζητούμενοι παρακολουθούνταν αρκετό διάστημα πριν από την απόφαση των διωκτικών αρχών να τους συλλάβουν. Κατά την διάρκεια αυτής της παρακολούθησης, άλλωστε, καταγράφηκε και η «αξιόμεμπτη» συνάντηση της Μέγιερ σε δημόσιο χώρο (που άλλωστε δεν αρνήθηκε και η ίδια) με ορισμένους από τους καταζητούμενους. Επομένως, υπήρχε ο χρόνος να διασταυρωθούν, όχι απλά τα στοιχεία της ταυτότητας της, αλλά τα τσακάλια των διωκτικών αρχών είχαν κάθε δυνατότητα να ξεσκονίσουν ό,τι πληροφορία είχαν μέχρι τότε ή μπορούσαν να α-

Άλλο κοινωνικός και αντικρατικός αγώνας κι άλλο Πολιτική Σπέκουλα

Η πολιτική είναι τεχνική εξαπάτησης. Κι αυτό είναι κοινή εμπειρία και συνείδηση. Η πολιτική σπέκουλα (κερδοσκοπία) είναι μια εξουσιαστική λογική που ποδοπατά πρόσωπα, καταστάσεις κι εκμεταλλεύεται ο,τιδήποτε μπορεί να αποκτήσει αξία και να πετύχει τον επιδιωκόμενο κάθε φορά στόχο.

Η σαφήνεια της δράσης και του περιεχομένου –πάνω στο οποίο στηρίζεται αυτή– είναι απαραίτητες προϋποθέσεις, που ξεχωρίζουν τους αναρχικούς και τους ειλικρινείς αγωνιστές από τους εξουσιαστές πολιτικούς και σπεκουλαδόρους.

Τα κινήματα και οι πολιτικοί εξουσιαστικοί μηχανισμοί, μικροί ή μεγάλοι, τόσο ως προς τον αριθμό όσο και ως προς την απήχηση στον κοινωνικό χώρο, σπεύδουν να εκμεταλλευτούν ένα γεγονός και να αλλοιώσουν την πραγματική διάσταση και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα. Ο τρόπος είναι απλός. Εντάσσεται και σχετίζεται, το συμβάν, με τη θέση που έχει ή δεν έχει σε πολιτικό ή κρατικό μηχανισμό το συγκεκριμένο άτομο που εμπλέκεται σ' αυτό ή με τις απόψεις του.

Το ατύχημα που συνέβη στις 5 Ιανουαρίου στο Μενίδι **δεν είναι δολοφονική ενέργεια**, επειδή δεν συνδέεται με την **πρόθεση και τον δόλο**. Ενώ, αντίθετα, σαφώς συνδέεται με αυτά τα χαρακτηριστικά η επίθεση ομάδων ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ ενάντια σε διαδηλωτές.

Εάν, τώρα, ένας αναρχικός που επιβαίνει σε μια μοτοσυκλέτα περνώντας μπροστά από το κτίριο της ΓΑΔΑ με μεγάλη ταχύτητα, προκειμένου να προλάβει να περάσει το φανάρι και να φτάσει έγκαιρα στη δουλειά του, **παρασύρει και τραυματίσει θανάσιμα** ένα μπάτσο που προσπαθεί κι αυτός να περάσει το δρόμο κάθετα αυτό ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ.

Στην περίπτωση που επιτεθεί μόνος ή μαζί με άλλους συντρόφους του ενάντια σε ομάδα ΔΙΑΣ ή ΔΕΛΤΑ με ΠΡΟΘΕΣΗ να προκαλέσει σωματικές βλάβες σ' αυτούς ή και θάνατο τότε **δεν έχουμε ατύχημα**.

Τα ατυχήματα όπου και να συμβαίνουν, είτε στο Μενίδι, είτε στην πλατεία Εξαρχείων, είτε στην Εκάλη παραμένουν ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ από οποιονδήποτε κι αν γίνονται.

Από εκεί και πέρα, το τί είδους ρόλο έχει εκείνος που είναι ενταγμένος και δρα στο σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης ή το εάν δραστηριοποιείται ενάντια σ' αυτό, δεν μπορεί να συνδεθεί σώνει και καλά με κάποια από αυτά τα ατυχήματα. Η ισοπεδωτική λογική είναι συγγενής με την έννοια της συλλογικής ευθύνης.

Όσοι κινητοποιούνται κι εκφέρουν λόγο ενάντια στο ρατσισμό, τα πογκρόμ του κράτους και την κατασταλτική δράση των μηχανισμών του είναι χρήσιμο να τα αποσυνδέουν από θλιβερά περιστατικά όπως αυτό του θανάτου της 7χρονης Ρομά και να μην σκυλεύουν το νεκρό κορμί της. Επειδή με αυτό τον τρόπο δεν συνεισφέρουν στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Από την άλλη πλευρά, είναι κατανοητές οι αυθόρμητες αντιδράσεις των Ρομά της περιοχής, που δεν εντάσσονται σε πολιτικές σκοπιμότητες, αλλά σε μια πηγαία αντίδραση και σε προγενέστερη αντίθεση των ανθρώπων της περιοχής με τους μπάτσους.

Αν αθωώνουμε τους μπάτσους για το ρόλο που έχουν μέσα στο σύστημα

την αστυνομία, ενώ η επίσης υποτιθέμενη μητέρα της ήταν η Μπάρμπαρα Μέγιερ επίσης μέλος της RAF, που παραδόθηκε στην γερμανική πρεσβεία το1999 στην Βυρηττό και αφέθηκε ελεύθερη μετά από κάποιους μήνες.

Η «ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ» ΚΑΙ Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ «ΤΕΛΙΚΟΥ»

Θεωρούμε, κατ' αρχήν, ότι δεν υπήρξε κανενός είδους «λάθος» από την πλευρά των διωκτικών αρχών. Και ο λόγος είναι απλός. Οι καταζητούμενοι παρακολουθούνταν αρκετό διάστημα πριν από την απόφαση των διωκτικών αρχών να τους συλλάβουν. Κατά την διάρκεια αυτής της παρακολούθησης, άλλωστε, καταγράφηκε και η "αξιόμεμπτη" συνάντηση της Μέγιερ σε δημόσιο χώρο (που άλλωστε δεν αρνήθηκε και η ίδια) με ορισμένους από τους καταζητούμενους. Επομένως, υπήρχε ο χρόνος να διασταυρωθούν, όχι απλά τα στοιχεία της ταυτότητας της, αλλά τα τσακάλια των διωκτικών αρχών είχαν κάθε δυνατότητα να ξεσκονίσουν ό,τι πληροφορία είχαν μέχρι τότε ή μπορούσαν να αποκτήσουν από τη στιγμή εκείνη και μετά. Και φυσικά η ταύτιση του ονόματος, αλλά και του επιθέτου της πραγματικής μητέρας της Φαίη Μέγιερ με την Μπάρμπαρα Μέγιερ της RAF, δεν θα μπορούσε να ήταν επαρκής για το «λάθος», γιατί πολύ απλά το μικρό όνομα του υποτιθέμενου πατέρα δεν είχε καμία απολύτως σχέση με του πραγματικού, ενώ, ακόμα πιο ενδεικτική, είναι η ημερομηνία της δολοφονίας του δηλαδή το 1979, όταν δηλαδή δεν είχε καν γεννηθεί η υποτιθέμενη κόρη και «ύποπτη τρομοκράτισσα».

Όσο για τα σενάρια που έσπευσαν δήθεν να εξηγήσουν το «λάθος» αναφερόμενα στον «ανταγωνισμό» και τις «διαφορές» λόγου χάρη της ΕΥΠ με την αντιτρομοκρατική είναι τουλάχιστον γελοία ώστε να ασχοληθεί κανείς μαζί τους. Το

σ' αυτό ή με τις απόψεις του.

Το ατύχημα που συνέβη στις 5 Ιανουαρίου στο Μενίδι **δεν είναι δολοφονική ενέργεια**, επειδή δεν συνδέεται με την **πρόθεση και τον δόλο**. Ενώ, αντίθετα, σαφώς συνδέεται με αυτά τα χαρακτηριστικά η επίθεση ομάδων ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ ενάντια σε διαδηλωτές.

Εάν, τώρα, ένας αναρχικός που επιβαίνει σε μια μοτοσυκλέτα περνώντας μπροστά από το κτίριο της ΓΑΔΑ με μεγάλη ταχύτητα, προκειμένου να προλάβει να περάσει το φανάρι και να φτάσει έγκαιρα στη δουλειά του, **παρασύρει και τραυματίσει θανάσιμα** ένα μπάτσο που προσπαθεί κι αυτός να περάσει το δρόμο κάθετα αυτό ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ.

Στην περίπτωση που επιτεθεί μόνος ή μαζί με άλλους συντρόφους του ενάντια σε ομάδα ΔΙΑΣ ή ΔΕΛΤΑ με ΠΡΟΘΕΣΗ να προκαλέσει σωματικές βλάβες σ' αυτούς ή και θάνατο τότε **δεν έχουμε ατύχημα**.

Τα ατυχήματα όπου και να συμβαίνουν, είτε στο Μενίδι, είτε στην πλατεία Εξαρχείων, είτε στην Εκάλη παραμένουν ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ από οποιονδήποτε κι αν γίνονται.

Από εκεί και πέρα, το τί είδους ρόλο έχει εκείνος που είναι ενταγμένος και δρα στο σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης ή το εάν δραστηριοποιείται ενάντια σ' αυτό, δεν μπορεί να συνδεθεί σώνει και καλά με κάποια από αυτά τα ατυχήματα. Η ισοπεδωτική λογική είναι συγγενής με την έννοια της συλλογικής ευθύνης.

Όσοι κινητοποιούνται κι εκφέρουν λόγο ενάντια στο ρατσισμό, τα πογκρόμ του κράτους και την κατασταλτική δράση των μηχανισμών του είναι χρήσιμο να τα αποσυνδέουν από θλιβερά περιστατικά όπως αυτό του θανάτου της 7χρονης Ρομά και να μην σκυλεύουν το νεκρό κορμί της. Επειδή με αυτό τον τρόπο δεν συνεισφέρουν στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Από την άλλη πλευρά, είναι κατανοητές οι αυθόρμητες αντιδράσεις των Ρομά της περιοχής, που δεν εντάσσονται σε πολιτικές σκοπιμότητες, αλλά σε μια πηγαία αντίδραση και σε προγενέστερη αντίθεση των ανθρώπων της περιοχής με τους μπάτσους.

Δεν αθωώνουμε τους μπάτσους για το ρόλο που έχουν μέσα στο σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης και γι' αυτό **συνεχίζουμε να πολεμάμε ενάντια στο κράτος** και στους μπάτσους που σπεύδουν να το υπερασπιστούν επιτιθέμενοι σε αγωνιζόμενους ανθρώπους,

Όμως, **δεν απαλλοτριώνουμε τον αυτοσεβασμό μας και δεν τον υποτάσσουμε σε ευκαιριακές σκοπιμότητες που αντικειμενικά –και πολλές φορές καθοριστικά– ευτελίζουν τις απελευθερωτικές διεργασίες**.

Είναι ντροπή οι πολιτικές σκοπιμότητες των διάφορων κινημάτων να σκυλεύουν τα σώματα νεκρών.

Να παραμένουμε εναρμονισμένοι με αυτά που υποστηρίζουμε, τόσο ως αναρχικοί, όσο και ως αγωνιζόμενοι άνθρωποι και να είμαστε ικανοί να αποδίδουμε πάντα «**τα του Καίσαρος τω Καίσαρι**».

Αθήνα 7/1/2011
Συσπείρωση Αναρχικών

νταν αρκετό διάστημα πριν από την απόφαση των διωκτικών αρχών να τους συλλάβουν. Κατά την διάρκεια αυτής της παρακολούθησης, άλλωστε, καταγράφηκε και η «αξιόμεμπτη» συνάντηση της Μέγιερ σε δημόσιο χώρο (που άλλωστε δεν αρνήθηκε και η ίδια) με ορισμένους από τους καταζητούμενους. Επομένως, υπήρχε ο χρόνος να διασταυρωθούν, όχι απλά τα στοιχεία της ταυτότητας της, αλλά τα τσακάλια των διωκτικών αρχών είχαν κάθε δυνατότητα να ξεσκονίσουν ό,τι πληροφορία είχαν μέχρι τότε ή μπορούσαν να αποκτήσουν από την στιγμή εκείνη και μετά. Και φυσικά η ταύτιση του ονόματος, αλλά και του επιθέτου της πραγματικής μητέρας της Φαίη Μέγιερ με την Μπάρμπαρα Μέγιερ της RAF, δεν θα μπορούσε να ήταν επαρκής για το «λάθος», γιατί πολύ απλά το μικρό όνομα του υποτιθέμενου πατέρα δεν είχε καμία απολύτως σχέση με του πραγματικού, ενώ, ακόμα πιο ενδεικτική, είναι η ημερομηνία της δολοφονίας του δηλαδή το 1979, όταν δηλαδή δεν είχε καν γεννηθεί η υποτιθέμενη κόρη και «ύποπτη τρομοκράτισσα».

Όσο για τα σενάρια που έσπευσαν δήθεν να εξηγήσουν το «λάθος» αναφερόμενα στον «ανταγωνισμό» και τις «διαφορές» λόγου χάρη της ΕΥΠ με την αντιτρομοκρατική είναι τουλάχιστον γελοία ώστε να ασχοληθεί κανείς μαζί τους. Το γεγονός ότι το «λάθος» διοχετεύθηκε μέσω των γνωστών «διαρροών» στα ΜΜΕ και όχι μέσω μιας επίσημης ανακοίνωσης συνηγορεί, επίσης, στην πεποίθηση που έχουμε περί μη λάθους.

Τι συμπέρασμα λοιπόν μπορεί να βγει; Ειπώθηκε από πολλούς ότι στόχος ήταν να κατασκευαστεί η εικόνα της «τρομοκράτισσας» από σόι, ενώ τα κέρδη, όσον αφορά την επίδειξη μιας μεγάλης επιτυχίας, ήταν εξασφαλισμένα μόνο και μόνο με την αναφορά και την «σύνδεση» με την RAF. Η ένσταση μας είναι η εξής. Το «λάθος» δεν θα μπορούσε παρά να αποδειχθεί άμεσα και απλά με την κατηγορημα-

ΤΗΣ «ΥΠΟΠΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΣΣΑΣ» ΤΗΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΧΤΥΠΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ»...

τική διάψευση του, όπως και έγινε. Μήπως, όμως, η συνωνυμία αυτή ήταν βολική για άλλους λόγους; Ο υποτιθέμενος πατέρας «τρομοκράτης» νεκρός σε συμπλοκή και η υποτιθέμενη μητέρα «τρομοκράτισσα» ελεύθερη, αφού προηγουμένως παραδόθηκε και προφανώς διαπραγματεύθηκε. Η τύχη, λοιπόν, ενός «τρομοκράτη», όπως προβλήθηκε με έμμεσο τρόπο είναι είτε να βρεθεί νεκρός είτε να παραδοθεί. Εκτός αυτού τονίσθηκε –για μιαν ακόμη φορά– το δίπολο στο οποίο άλλοι παγιδεύτηκαν και άλλοι το θεωρούν έτσι και αλλιώς το προνομιακό τους πεδίο: το δίπολο «αθώου» και «ενόχου». Τέλος το «λάθος» έδωσε την ευκαιρία στον αρμόδιο υπουργό να «ενεργοποιηθεί» προς την κατεύθυνση διασφάλισης στο μέλλον της «πρέπουσας» σιωπής των διωκτικών αρχών μέχρι το πέρας των ερευνών μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται φυσικά για τους διωκόμενους και τους «υπόπτους» και τις δυνατότητες να εξαφανίζονται για τις πρώτες κρίσιμες ημέρες από προσώπου γης άνθρωποι που μπορεί να βρεθούν στα χέρια του κράτους.

Έτσι, λοιπόν, παρ' ότι η συνωνυμία της Φαίη Μέγιερ με πρώην μέλη της RAF έδωσε την δυνατότητα, μέσω της «λανθασμένης» συσχέτισής της, να ακουστούν οι φράσεις «ένοπλη

στου Τσάκαλου προφίλ: «Ο νους πίσω από την «Σέχτα» και τα δέματα-βόμβες;», ενώ το μικρό δίστηλο που στόλιζε τις συμπυκνωμένες αθλιότητες όλου του κειμένου τελείωνε με τον εξής τρόπο: *«Ποτέ ωστόσο ως σήμερα δεν παρουσίασαν οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο, ενώ ως μοναδικό στοιχείο διαθέτουν μόνο ένα αποτύπωμα σε φυλλάδιο που βρέθηκε στο σπίτι υπόπτου για συμμετοχή σε ένοπλη οργάνωση»*. Το προβληματάκι όμως αυτό δεν θα μπορούσε να πτοεί την ύαινα που υπογράφει το κείμενο. Έχουν γνώση οι φύλακες... Έτσι, στην κορωνίδα της σελίδας, με τονισμένα γράμματα, προνόησε, θεωρώντας ότι θα μπορούσε(;) να πείσει ορισμένους δύσπιστους, αλλά και να τους προετοιμάσει για την ενδεχόμενη «κάθαρση»: «Πολλοί αντιεξουσιαστές τον αποκαλούσαν, μέσα στην υπερβολή τους, «νέο Χρήστο Τσουτσουβή», ο οποίος το 1985 ήταν το μεγάλο μυστικό των Εξαρχείων, το σύμβολο της «αγωνιστικής δράσης» και αργότερα ο δημιουργός της οργάνωσης «Αντικρατική Πάλη».

Έτσι, η απουσία «στοιχείων» που ο ίδιος παραδέχεται, έρχεται να υπερκαλυφθεί με την «μαρτυρία» «πολλών αντιεξουσιαστών», που δήθεν «αποκαλούσαν μέσα στην υπερβολή τους» τον Χρήστο Τσάκαλο «νέο Χρήστο Τσουτσουβή». Η μυθοπλα-

συλληφθεί ήδη σε διαδήλωση με αφορμή την επέτειο του Πολυτεχνείου το 1998 καί, την ίδια περίοδο συμμετείχε, ανοικτά και δημόσια-φυσικά σε συζητήσεις, εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις αναρχικών συλλογικοτήτων, αλλά και σε εκδόσεις εντύπων, όπως και σε ποικίλες κοινωνικές κινητοποιήσεις, άρα ήταν γνωστός-γνωστότατος στην αστυνομία. Και καλά, ο Λαμπρόπουλος δεν «ενημερώθηκε» «σωστά», κανείς άλλος δεν τα θυμάται όλα αυτά; Αλλά ας είναι...

Συνεχίζοντας, όμως, αναφερόμενοι στο μονόστηλο με τίτλο, «Φοβούνται αιματηρές επιθέσεις» στην δεξιά πλευρά της σελίδας, που ξεκινούσε με τον εξής τρόπο: *«Αιματηρή ένοπλη επίθεση από την οργάνωση «Σέχτα Επαναστατών με στόχο δικαστικό αστυνομικό ή εκπρόσωπο των ΜΜΕ φοβάται τις επόμενες ημέρες η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία. Την ίδια ώρα έχει αποδυθεί σε έναν αγώνα δρόμου προκειμένου να βρεθεί το συντομότερο δυνατόν η οπλαποθήκη της οργάνωσης με βάση στοιχεία που έχουν προκύψει μετά τις συλλήψεις των Γεράσιμου Τσάκαλου και Παναγιώτη Αργυρού»*.

Εδώ πια έρχεται και ο «λόγος» για τον οποίο θα πρέπει να πειστεί να συναινέσει κάθε φιλήσυχος πολίτης και να προετοιμαστεί για την αναγκαιότητα της «κάθαρσης», που α-

ΤΗΣ «ΥΠΟΠΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΣΣΑΣ» ΤΗΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΧΤΥΠΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ»...

άλλοι παγιδεύτηκαν και άλλοι το θεωρούν έτσι και αλλιώς το προνομιακό τους πεδίο: το δίπολο «αθώου» και «ενόχου». Τέλος το «λάθος» έδωσε την ευκαιρία στον αρμόδιο υπουργό να «ενεργοποιηθεί» προς την κατεύθυνση διασφάλισης στο μέλλον της «πρέπουσας» σιωπής των διωκτικών αρχών μέχρι το πέρας των ερευνών μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται φυσικά για τους διωκόμενους και τους «υπόπτους» και τις δυνατότητες να εξαφανίζονται για τις πρώτες κρίσιμες ημέρες από προσώπου γης άνθρωποι που μπορεί να βρεθούν στα χέρια του κράτους.

Έτσι, λοιπόν, παρ' ότι η συνωνυμία της Φαίη Μέγιερ με πρώην μέλη της RAF έδωσε την δυνατότητα, μέσω της «λανθασμένης» συσχέτισής της, να ακουστούν οι φράσεις «ένοπλη συμπλοκή» «παράδοση» ή «νεκρός τρομοκράτης», κανείς(;) από ότι φαίνεται δεν έδωσε την δέουσα σημασία.

Τα πράγματα, όμως, απ' ότι φαίνεται, κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση, τουλάχιστον από μια μερίδα των κατασταλτικών μηχανισμών και από δημοσιογράφους, που συνδράμουν συστηματικά στις προσπάθειες τους αυτές.

Στις 28 Νοεμβρίου 2010, στο Βήμα της Κυριακής, δημοσιεύτηκε ένα καταφανώς, ακόμα και για κάποιον αδάη, κατά παραγγελία άρθρο, την πατρότητα του οποίου διεκδίκησε με την υπογραφή του ο γνωστός για τις υπηρεσίες του στις κάθε λογής «Υπηρεσίες» Β.Γ. Λαμπρόπουλος. Ο τίτλος ενός άρθρου-προγραφή ενός καταζητούμενου γραμμένου σε

πογράφει το κείμενο. Έχουν γνώση οι φύλακες… Έτσι, στην κορωνίδα της σελίδας, με τονισμένα γράμματα, προνόησε, θεωρώντας ότι θα μπορούσε(;) να πείσει ορισμένους δύσπιστους, αλλά και να τους προετοιμάσει για την ενδεχόμενη «κάθαρση»: «Πολλοί αντιεξουσιαστές τον αποκαλούσαν, μέσα στην υπερβολή τους, «νέο Χρήστο Τσουτσουβή», ο οποίος το 1985 ήταν το μεγάλο μυστικό των Εξαρχείων, το σύμβολο της «αγωνιστικής δράσης» και αργότερα ο δημιουργός της οργάνωσης «Αντικρατική Πάλη».

Έτσι, η απουσία «στοιχείων» που ο ίδιος παραδέχεται, έρχεται να υπερκαλυφθεί με την «μαρτυρία» «πολλών αντιεξουσιαστών», που δήθεν «αποκαλούσαν μέσα στην υπερβολή τους» τον Χρήστο Τσάκαλο «νέο Χρήστο Τσουτσουβή». Η μυθοπλασία μεν, σ' όλο της το μεγαλείο, απαραίτητη δε για τους σχεδιασμούς που βγάζουν μάτι, αφού, ταυτόχρονα υπονοείται ότι αν αύριο, λέμε τώρα, μας προκύψει, έτσι «τυχαία», μια ένοπλη συμπλοκή με νεκρό ή νεκρούς, δεν θα τρέχει και τίποτα, γιατί όλοι δήθεν περίμεναν μια τέτοια εξέλιξη ή τέλος πάντων την θεωρούσαν «μοιραία». Σ' αυτήν, ακριβώς, την κατεύθυνση και λίγο «άτεχνα» –είναι αλήθεια– η ύαινα, ο κατά κόσμον Λαμπρόπουλος, φροντίζει να «ξεχάσει» να υπενθυμίσει στο αναγνωστικό κοινό ότι ο Χρήστος Τσουτσουβής σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη, όπου, επίσης, σκοτώθηκαν οι τρεις αστυνομικοί που τού είχαν στήσει ενέδρα.

Προχωρώντας σε άλλο σημείο του κειμένου διαβάζουμε: «Την πε-

Συνεχίζοντας, όμως, αναφερόμενοι στο μονόστηλο με τίτλο, «Φοβούνται αιματηρές επιθέσεις» στην δεξιά πλευρά της σελίδας, που ξεκινούσε με τον εξής τρόπο: «*Αιματηρή ένοπλη επίθεση από την οργάνωση «Σέχτα Επαναστατών με στόχο δικαστικό αστυνομικό ή εκπρόσωπο των ΜΜΕ φοβάται τις επόμενες ημέρες η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία. Την ίδια ώρα έχει αποδυθεί σε έναν αγώνα δρόμου προκειμένου να βρεθεί το συντομότερο δυνατόν η οπλαποθήκη της οργάνωσης με βάση στοιχεία που έχουν προκύψει μετά τις συλλήψεις των Γεράσιμου Τσάκαλου και Παναγιώτη Αργυρού*».

Εδώ πια έρχεται και ο «λόγος» για τον οποίο θα πρέπει να πειστεί να συναινέσει κάθε φιλήσυχος πολίτης και να προετοιμαστεί για την αναγκαιότητα της «κάθαρσης», που αποπνέει όλο το άρθρο, αφού ο «κίνδυνος αιματηρών επιθέσεων» σχεδόν έχει αναγκάσει τους «φιλότιμους» αντι-τρομοκρατικάριους να μην κοιμούνται στα σπίτια τους…

Το περίεργο, βέβαια, δεν είναι οι αθλιότητες και τα ξεράσματα του εν λόγω, θα το ξαναπούμε, «υπηρέτη» των «Υπηρεσιών», αλλά το γεγονός ότι μάλλον όλοι θεωρούν αστειάκι τις μεθοδεύσεις αυτές και μάλλον ανάξιες λόγου ή ασχολίας.

Επειδή, λοιπόν, εμείς δεν ανήκουμε σ' αυτή την συνομοταξία των «σιωπηλών, ουδέτερων και αμέτοχων».

Επειδή, η σιωπή κανενός, ούτε καν του ίδιου που στοχοποιείται (προφανώς για λόγους που ο ίδιος έχει επιλέξει) με αυτόν τον τρόπο, ούτε μας καλύπτει, ούτε μας δίνει

ρας των ερευνών μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται φυσικά για τους διωκόμενους και τους «υπόπτους» και τις δυνατότητες να εξαφανίζονται για τις πρώτες κρίσιμες ημέρες από προσώπου γης άνθρωποι που μπορεί να βρεθούν στα χέρια του κράτους.

Έτσι, λοιπόν, παρ' ότι η συνωνυμία της Φαίη Μέγιερ με πρώην μέλη της RAF έδωσε την δυνατότητα, μέσω της «λανθασμένης» συσχέτισής της, να ακουστούν οι φράσεις «ένοπλη συμπλοκή» «παράδοση» ή «νεκρός τρομοκράτης», κανείς(;) από ότι φαίνεται δεν έδωσε την δέουσα σημασία.

Τα πράγματα, όμως, απ' ότι φαίνεται, κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση, τουλάχιστον από μια μερίδα των κατασταλτικών μηχανισμών και από δημοσιογράφους, που συνδράμουν συστηματικά στις προσπάθειες τους αυτές.

Στις 28 Νοεμβρίου 2010, στο Βήμα της Κυριακής, δημοσιεύτηκε ένα καταφανώς, ακόμα και για κάποιον αδάη, κατά παραγγελία άρθρο, την πατρότητα του οποίου διεκδίκησε με την υπογραφή του ο γνωστός για τις υπηρεσίες του στις κάθε λογής «Υπηρεσίες» Β.Γ. Λαμπρόπουλος. Ο τίτλος ενός άρθρου-προγραφή ενός καταζητούμενου γραμμένου σε «υπηρεσιακή» γλώσσα ήταν: «*Ο άνθρωπος-κλειδί για τους «Πυρήνες»*, ενώ ακριβώς από κάτω με μικρότερα γράμματα ακολουθούσε η επεξήγηση: «Ο «φαντομάς» Χρήστος Τσάκαλος θεωρείται από την ΕΛΑΣ κομβικής σημασίας στην έρευνα για το νέο αντάρτικο πόλης». Στο κέντρο της σελίδας που φιλοξενούσε το κατάπτυστο αυτό διαβιβαστικό των γνωστών «Υπηρεσιών» νέος υπότιτλος συνόδευε μια μεγάλη φωτογραφία με το πρόσωπο του Χρή-

βολή τους, «νέο Χρήστο Τσουτσουβή», ο οποίος το 1985 ήταν το μεγάλο μυστικό των Εξαρχείων, το σύμβολο της «αγωνιστικής δράσης» και αργότερα ο δημιουργός της οργάνωσης «Αντικρατική Πάλη».

Έτσι, η απουσία «στοιχείων» που ο ίδιος παραδέχεται, έρχεται να υπερκαλυφθεί με την «μαρτυρία» «πολλών αντιεξουσιαστών», που δήθεν «αποκαλούσαν μέσα στην υπερβολή τους» τον Χρήστο Τσάκαλο «νέο Χρήστο Τσουτσουβή». Η μυθοπλασία μεν, σ' όλο της το μεγαλείο, απαραίτητη δε για τους σχεδιασμούς που βγάζουν μάτι, αφού, ταυτόχρονα υπονοείται ότι αν αύριο, λέμε τώρα, μας προκύψει, έτσι «τυχαία», μια ένοπλη συμπλοκή με νεκρό ή νεκρούς, δεν θα τρέχει και τίποτα, γιατί όλοι δήθεν περίμεναν μια τέτοια εξέλιξη ή τέλος πάντων την θεωρούσαν «μοιραία». Σ' αυτήν, ακριβώς, την κατεύθυνση και λίγο «άτεχνα» –είναι αλήθεια– η ύαινα, ο κατά κόσμον Λαμπρόπουλος, φροντίζει να «ξεχάσει» να υπενθυμίσει στο αναγνωστικό κοινό ότι ο Χρήστος Τσουτσουβής σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη, όπου, επίσης, σκοτώθηκαν οι τρεις αστυνομικοί που τού είχαν στήσει ενέδρα.

Προχωρώντας σε άλλο σημείο του κειμένου, διαβάζουμε: «Την περίοδο 2006-2007 αρχίζει να δικτυώνεται στον χώρο των Εξαρχείων και να δημιουργεί τον δικό του «μύθο» στην πλατεία, χωρίς η Αστυνομία να γνωρίζει ο,τιδήποτε τότε για την παρουσία του». Εδώ, πλέον, το παραμυθάκι με τον «δράκο των Εξαρχείων» είναι πραγματικά για γέλια, αφού οι «μύθοι» και τα πράσινα άλογα του Λαμπρόπουλου αποδεικνύονται, εν ριπή οφθαλμού, ότι είναι χυδαία και καραμπινάτα ψέματα, αφού ο Χρήστος Τσάκαλος καί είχε

ρες η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία. Την ίδια ώρα έχει αποδυθεί σε έναν αγώνα δρόμου προκειμένου να βρεθεί το συντομότερο δυνατόν η οπλαποθήκη της οργάνωσης με βάση στοιχεία που έχουν προκύψει μετά τις συλλήψεις των Γεράσιμου Τσάκαλου και Παναγιώτη Αργυρού».

Εδώ πια έρχεται και ο «λόγος» για τον οποίο θα πρέπει να πειστεί να συναινέσει κάθε φιλήσυχος πολίτης και να προετοιμαστεί για την αναγκαιότητα της «κάθαρσης», που αποπνέει όλο το άρθρο, αφού ο «κίνδυνος αιματηρών επιθέσεων» σχεδόν έχει αναγκάσει τους «φιλότιμους» αντι-τρομοκρατικάριους να μην κοιμούνται στα σπίτια τους...

Το περίεργο, βέβαια, δεν είναι οι αθλιότητες και τα ξεράσματα του εν λόγω, θα το ξαναπούμε, «υπηρέτη» των «Υπηρεσιών», αλλά το γεγονός ότι μάλλον όλοι θεωρούν αστειάκι τις μεθοδεύσεις αυτές και μάλλον ανάξιες λόγου ή ασχολίας.

Επειδή, λοιπόν, εμείς δεν ανήκουμε σ' αυτή την συνομοταξία των «σιωπηλών, ουδέτερων και αμέτοχων».

Επειδή, η σιωπή κανενός, ούτε καν του ίδιου που στοχοποιείται (προφανώς για λόγους που ο ίδιος έχει επιλέξει) με αυτόν τον τρόπο, ούτε μας καλύπτει, ούτε μας δίνει κανενός είδους γραμμή, επιλέγουμε να τοποθετηθούμε, όπως άλλωστε κάναμε πρόσφατα και με το κείμενο μας Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΣΚΛΗΡΟΥ» ΑΛΒΑΝΟΥ «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ» ΚΑΙ Η ΚΑΘΑΡΣΗ ΠΟΥ ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ.

Τέλος τοποθετούμαστε, γιατί, όπως και στο παρελθόν, ουδέποτε συναινέσαμε με την σιωπή μας ή με άλλον τρόπο σε τέτοια σενάρια, ούτε και τώρα σκοπεύουμε να το κάνουμε.

Και ο νοών νοείτω...

ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ Ή ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ;

Όταν ανακαλύφθηκε η εκτυπωτική μηχανή, ο Τύπος διερχόταν την πρώτη φάση της χρησιμότητάς του. Η χρησιμότητα περιοριζόταν, στην ουσία, σε ανακοινώσεις της εκάστοτε εξουσίας και τίποτα παραπάνω. Διατέλεσε, τα πρώτα χρόνια ανακάλυψης του, ένα σημαντικό εργαλείο στα χέρια της εξουσίας, αδιαφορώντας για έννοιες όπως η ενημέρωση και η αλήθεια. Έτσι κι αλλιώς, λίγο ενδιέφερε η γνώμη και οι συνθήκες διαβίωσης (ως προς την ενημέρωση) του κοινωνικού ιστού.

Μετά την τεχνολογική εξέλιξη των τυπογραφικών μηχανών, κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού «Διαφωτισμού», οι έντυπες εκδόσεις έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην διακίνηση των ιδεών και την περιγραφή της αλήθειας. Άρχισε, δηλαδή, η χρήση του σαν ενημερωτικού μέσου. Ήταν η εποχή που αποδόθηκε στον Τύπο ο όρος της «τέταρτης εξουσίας», αφού η απήχηση του μπορούσε να ελέγχει, να κρίνει τα είδη εξουσίας –νομοθετική, δικαστική, εκτελεστική.

Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η «ρομαντική» περίοδος ανεξαρτησίας δε κράτησε πολύ. Η Εξουσία, στην προκειμένη περίπτωση ο «παρανοϊκός» Ναπολέων, χρησιμοποίησε τον τύπο για την προπαγάνδιση του πολέμου και των νικών του στρατού του. Από εκείνο το σημείο και για τα επόμενα 130 χρόνια, καγκελάριοι και ναζιστές χρησιμοποίησαν τον τύπο σαν εργαλείο της απόλυτης επιβολής των κρατικών θέσεων. Βέβαια και αργότερα (μέχρι σήμερα) χρησιμοποιήθηκε για τον ίδιο λόγο. Απλά ο «δημοκρατικός» του μανδύας θόλωσε λίγο το τοπίο.

Έτσι, η βιομηχανοποίηση της ενημέρωσης και η εξάρτηση από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, η ιδεολογική προπαγάνδα υπέρ των οικονομικών συμφερόντων, η προώθηση της αντιανθρώπινης καταναλωτικής κοινωνίας, η έλλειψη αντικειμενικότητας ελέω δημοσιογράφων και το φιλτράρισμα της είδησης από γραφειοκρατικούς ρόλους που αναγου, η κατάργηση πολιτιστικών φραγμάτων και η διάδοση καινοτόμων πρακτικών δημιουργίας έχουν εκτεθεί. Ο διαχωρισμός μεταξύ «φυλών» που παπαγαλίζουν τα ίδια συνθήματα και μισούν τους ίδιους εχθρούς μάς κάνει ανταγωνιστικούς μεταξύ μας, καταστρέφοντας την τάση μας για δημιουργία και ακόμα χειρότερα την τάση μας προς τον ανεξούσιο τρόπο ζωής.

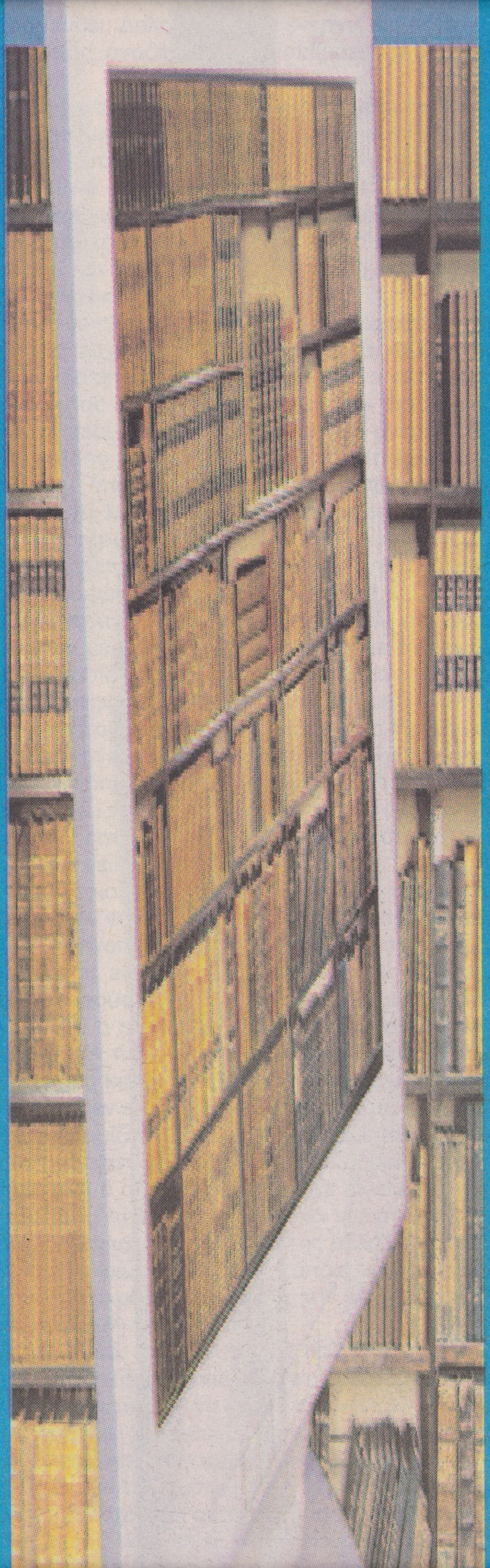
Ταυτόχρονα, με την καταστροφή της δημιουργικότητας παρατηρείται και η σχηματοποίηση ανωνύμων πληθών που «κολλεκτιβοποιούν» τη διαχείριση της οργής και της συλλογικής μισαλλοδοξίας. Και αυτό σίγουρα δεν εμπλουτίζει το ήθος μας.

Έχοντας την ευκαιρία με τη χρήση του διαδικτύου να ορίσουμε μια νέα ηθική δεχόμαστε πίεση για να συντηρήσουμε τις παλιές εξουσιαστικές αντιλήψεις, σε ένα ψηφιοποιημένο περιβάλλον, με όφελος μόνο των εξουσιαστών κάθε είδους. Επομένως δεν είναι και κάτι το συγκλονιστικό, ούτε προσδίδει προοπτική εξέλιξης της πνευματικότητας μας (ως άνθρωποι και ως Αναρχικοί αν θέλετε) το να αλλάξουμε το περιτύλιγμα ενός ήδη χρησιμοποιημένου αντιανθρώπινου μηχανισμού και να το οικειοποιηθούμε σαν καινοτομία.

Ο έντυπος αναρχικός λόγος είναι η προσπάθεια μας, η κατάσταση της αντιληπτικής μας ικανότητας στο περιβάλλον που ζούμε, με τα καλά και τα στραβά του και πάντα διαθέσιμος για μελλοντική κριτική. Τα ανεξέλεγκτα delete, οι «δημιουργικές» επαναδιατυπώσεις και το φιλτράρισμα είναι οι παγίδες στον ψηφιακό κόσμο και δείχνει την επιπόλαιη, χωρίς κριτική ωριμότητα, χρήση του διαδικτύου, αποποιούμενη ανά πάσα στιγμή οποιαδήποτε ευθύνη.

Π.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Διατέλεσε, τα πρώτα χρόνια ανακάλυψής του, ένα σημαντικό εργαλείο στα χέρια της εξουσίας, αδιαφορώντας για έννοιες όπως η ενημέρωση και η αλήθεια. Έτσι κι αλλιώς, λίγο ενδιέφερε η γνώμη και οι συνθήκες διαβίωσης (ως προς την ενημέρωση) του κοινωνικού ιστού.

Μετά την τεχνολογική εξέλιξη των τυπογραφικών μηχανών, κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού «Διαφωτισμού», οι έντυπες εκδόσεις έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην διακίνηση των ιδεών και την περιγραφή της αλήθειας. Άρχισε, δηλαδή, η χρήση του σαν ενημερωτικού μέσου. Ήταν η εποχή που αποδόθηκε στον Τύπο ο όρος της «τέταρτης εξουσίας», αφού η απήχηση του μπορούσε να ελέγχει, να κρίνει τα είδη εξουσίας –νομοθετική, δικαστική, εκτελεστική.

Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η «ρομαντική» περίοδος ανεξαρτησίας δε κράτησε πολύ. Η Εξουσία, στην προκειμένη περίπτωση ο «παρανοϊκός» Ναπολέων, χρησιμοποίησε τον τύπο για την προπαγάνδιση του πολέμου και των νικών του στρατού του. Από εκείνο το σημείο και για τα επόμενα 130 χρόνια, καγκελάριοι και ναζιστές χρησιμοποίησαν τον τύπο σαν εργαλείο της απόλυτης επιβολής των κρατικών θέσεων. Βέβαια και αργότερα (μέχρι σήμερα) χρησιμοποιήθηκε για τον ίδιο λόγο. Απλά ο «δημοκρατικός» του μανδύας θόλωσε λίγο το τοπίο.

Έτσι, η βιομηχανοποίηση της ενημέρωσης και η εξάρτηση από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, η ιδεολογική προπαγάνδα υπέρ των οικονομικών συμφερόντων, η προώθηση της αντιανθρώπινης καταναλωτικής κοινωνίας, η έλλειψη αντικειμενικότητας ελέω δημοσιογράφων και το φιλτράρισμα της είδησης από γραφειοκρατικούς ρόλους που ανατέθηκαν, όπως του αρχισυντάκτη και του εκδότη, είναι οι μόνες ιδιότητες που πλέον χαρακτηρίζουν τον Τύπο.

Δεν άλλαξε τίποτα στην έννοια του Τύπου και της πληροφόρησης γενικότερα, μέχρι τη στιγμή παράδοσης του Διαδικτύου στο ευρύ κοινό. Η αρχιτεκτονική του μέσου, ο σκελετός του μηχανισμού λειτουργίας του και οι κανόνες που πρέπει να διέπουν τη σωστή λειτουργία του, από κατασκευής, δεν επιτρέπει τον έλεγχο ροής της πληροφορίας (με την έννοια της είδησης). Αυτή είναι μια αυστηρή προσέγγιση, αλλά δεν παύει να είναι γεγονός, όσο υπάρχει πλουραλισμός στον τύπο της είδησης (κείμενο, εικόνα, video) και ευρεία διάδοση χρήσης στο καταναλωτικό κοινό.

Αυτή η «ανοιχτή» (και όχι ελεύθερη) φύση του διαδικτύου, δέχεται πίεση από συμφέροντα είτε οικονομικά που στοχεύουν στη επέκταση του κα-

χθρούς μας κάνει ανταγωνιστικούς μεταξύ μας, καταστρέφοντας την τάση μας για δημιουργία και ακόμα χειρότερα την τάση μας προς τον ανεξούσιο τρόπο ζωής.

Ταυτόχρονα, με την καταστροφή της δημιουργικότητας παρατηρείται και η σχηματοποίηση ανωνύμων πληθών που «κολλεκτιβοποιούν» τη διαχείριση της οργής και της συλλογικής μισαλλοδοξίας. Και αυτό σίγουρα δεν εμπλουτίζει το ήθος μας.

Έχοντας την ευκαιρία με τη χρήση του διαδικτύου να ορίσουμε μια νέα ηθική δεχόμαστε πίεση για να συντηρήσουμε τις παλιές εξουσιαστικές αντιλήψεις, σε ένα ψηφιοποιημένο περιβάλλον, με όφελος μόνο των εξουσιαστών κάθε είδους. Επομένως δεν είναι και κάτι το συγκλονιστικό, ούτε προσδίδει προοπτική εξέλιξης της πνευματικότητας μας (ως άνθρωποι και ως Αναρχικοί αν θέλετε) το να αλλάξουμε το περιτύλιγμα ενός ήδη χρησιμοποιημένου αντιανθρώπινου μηχανισμού και να το οικειοποιηθούμε σαν καινοτομία.

Ο έντυπος αναρχικός λόγος είναι η προσπάθεια μας, η κατάσταση της αντιληπτικής μας ικανότητας στο περιβάλλον που ζούμε, με τα καλά και τα στραβά του και πάντα διαθέσιμος για μελλοντική κριτική. Τα ανεξέλεγκτα delete, οι «δημιουργικές» επαναδιατυπώσεις και το φιλτράρισμα είναι οι παγίδες στον ψηφιακό κόσμο και δείχνει την επιπόλαιη, χωρίς κριτική ωριμότητα, χρήση του διαδικτύου, αποποιούμενη ανά πάσα στιγμή οποιαδήποτε ευθύνη.

Π.

νο το σημείο και για τα επόμενα 130 χρόνια, καγκελάριοι και ναζιστές χρησιμοποίησαν τον τύπο σαν εργαλείο της απόλυτης επιβολής των κρατικών θέσεων. Βέβαια και αργότερα (μέχρι σήμερα) χρησιμοποιήθηκε για τον ίδιο λόγο. Απλά ο «δημοκρατικός» του μανδύας θόλωσε λίγο το τοπίο.

Έτσι, η βιομηχανοποίηση της ενημέρωσης και η εξάρτηση από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, η ιδεολογική προπαγάνδα υπέρ των οικονομικών συμφερόντων, η προώθηση της αντιανθρώπινης καταναλωτικής κοινωνίας, η έλλειψη αντικειμενικότητας ελέω δημοσιογράφων και το φιλτράρισμα της είδησης από γραφειοκρατικούς ρόλους που ανατέθηκαν, όπως του αρχισυντάκτη και του εκδότη, είναι οι μόνες ιδιότητες που πλέον χαρακτηρίζουν τον Τύπο.

Δεν άλλαξε τίποτα στην έννοια του Τύπου και της πληροφόρησης γενικότερα, μέχρι τη στιγμή παράδοσης του Διαδικτύου στο ευρύ κοινό. Η αρχιτεκτονική του μέσου, ο σκελετός του μηχανισμού λειτουργίας του και οι κανόνες που πρέπει να διέπουν τη σωστή λειτουργία του, από κατασκευής, δεν επιτρέπει τον έλεγχο ροής της πληροφορίας (με την έννοια της είδησης). Αυτή είναι μια αυστηρή προσέγγιση, αλλά δεν παύει να είναι γεγονός, όσο υπάρχει πλουραλισμός στον τύπο της είδησης (κείμενο, εικόνα, video) και ευρεία διάδοση χρήσης στο καταναλωτικό κοινό.

Αυτή η «ανοιχτή» (και όχι ελεύθερη) φύση του διαδικτύου, δέχεται πίεση από συμφέροντα είτε οικονομικά που στοχεύουν στη επέκταση του καταναλωτικού κοινού, είτε από πολιτικά που έχουν στόχο την δημιουργία κοινής συνείδησης στους χρήστες του διαδικτύου εξυπηρετώντας έτσι την αποδοχή της εξουσιαστικής γραμμής.

Βλέποντας, έτσι, την παραδοσιακή βιομηχανία της εξημέρωσης (Τύπος, ραδιόφωνο, τηλεόραση) να πλέει τα λοίσθια, αφού έχει αποκαλυφθεί πλέον το δημαγωγικό τους πρόσωπο, στο διαδίκτυο, ακριβώς λόγω της μη ελεγχόμενης ροής της «είδησης», γίνεται πλέον προσπάθεια αλλοτρίωσης των πολιτιστικών, πολιτικών και οικονομικών ηθών της κοινωνίας.

Αυτά που υποτίθεται ήταν η υπόσχεση της χρήσης του διαδικτύου, η προώθηση του διαλό-

μας, η κατάσταση της αντιληπτικής μας ικανότητας στο περιβάλλον που ζούμε, με τα καλά και τα στραβά του και πάντα διαθέσιμος για μελλοντική κριτική. Τα ανεξέλεγκτα delete, οι «δημιουργικές» επαναδιατυπώσεις και το φιλτράρισμα είναι οι παγίδες στον ψηφιακό κόσμο και δείχνει την επιπόλαιη, χωρίς κριτική ωριμότητα, χρήση του διαδικτύου, αποποιούμενη ανά πάσα στιγμή οποιαδήποτε ευθύνη.

Π.